

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 529



11^{ON} ΕΤΟΣ ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
17
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
1937
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
529

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ
Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡΑ 15
ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-947

Εβδομα



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἀττικὸν κλίμα.

Τὸ Ἀττικὸν κλίμα ἔχει πλέον παραφρονήσει τελείως. Βρέχει τὸν Ἰούλιο, ὀρίζει χαλάζι τὸν Αὐγουστο, κάνει δριμύτατον κοῦο τὸν Σεπτέμβριο, ἐμφανίζει ἐξαιρετικὰς λιπαράδας τὸν Ὀκτώβριο, καὶ κάνει ζέστη τὸν Νοέμβριο. Οὕτως ἐγόντων τῶν πραγμάτων, ἐν ὧσι Δεκεμβρίου καὶ Ἰανουαρίου, ἂς θέλωμε στὴ ναυθάλιν τὰ χειμωνιάτικα τὰ ὁποῖα τόσον ἀσθγὼς ἐφορέσαμε, καὶ ἂς ἀπεστείλωμε ἀμέσως στὸ καθαριστήριον τὰ κουκούλάρικα. Καὶ ὅσο γιὰ τὰ χειμωνιάτικά μας ἔχουμε καιρὸ νὰ τὰ φορέσουμε τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι.

Τὰ Καπέλλα

Τὰ ἐφετεινὰ γυναικεῖα καπέλλα υπερβαίνουν πᾶσαν προσδοκίαν εἰς πρωτοτυπίαν καὶ παραφροσύνην. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν μανειρικών σκευῶν ἔχουν ληφθῇ ὡς πρότυπα καὶ ἔτσι ἔχουμε τὰ καπέλλα —κατσαρόλες, τὰ καπέλλα-τηγάνια, τὰ καπέλλα-μπρίκια, τὰ καπέλλα τετρεσέδες καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τὸ θέαμα, δὲν ξέρουμε ἂν εἶναι κομψόν, ἀλλὰ πάντως εἶναι φαιδρότατον. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ ἐξετάζουν καθόλου οἱ γυναῖκες μας. Τοῦς ἀρκεῖ πού εἶναι τῆς μόδας.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Τὸ μὲ τόσην ἀνυπομονή-
σίαν ἀναμενόμενον ὅ-
μέρος τοῦ ἀριστουργη-
ματικοῦ μας μυθιστορή-
ματος

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Σατυρικοὶ στίχοι

ΚΑΙΡΙΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ

Ἴσως θὰ εἶδατε καὶ σεῖς ὅπως καὶ ἐγὼ τὸ εἶδα, διαβάζοντας ἢ βλέποντας, ἀπλῶς, ἐφημερίδα, ὅτι «τὰ νέφη ἀπειλοῦν τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην», ἢ ὅτι «εἶδος κεραυνοῦ» εἶναι τοῦ Μουσσολίνι οἱ λόγοι οἱ πυριφλεγεῖς καὶ πλήρεις σημασίας πού καὶ «θυέλλας ἀπειλοῦν» στὰ βάθη τῆς Ἀσίας! Ἴσως τὰ εἶδατε αὐτὰ καθὼς ἀκόμη καὶ ἄλλα πού γεγονότα ἀφοροῦν παγκόσμια μεγάλα, καὶ ἴσως διευτυπώσατε, ἀγαπητοί, τὴν γνώμην —γι' αὐτὸ τὸ ἴσως» ὅς ἐζητῶ γονυκλινῆς συγγνώμην— πὼς τίποτα δὲν γίνεται ἐσχάτως κουτουροῦ ἀλλὰ τὸ πᾶν ρυθμίζεται τῇ βάσει τοῦ... καιροῦ! Αὐτὰς, τὸ ὅντι, κυβερνᾷ, τὴν οἰκουμένην ὅλην, καὶ τῆς Μαδρίτης τὸν λαόν, τῆς Κίνας τὴν πανώλην, τῶν Ἰαπώνων τὴν ὁρμὴν ἐκεῖ στὰ παρατήγματα... καὶ ἂν, ἴσως, ἀφιβάλλετε, ἰδοὺ καὶ παραδείγματα:

Γίνονται τρεῖς βομβαρδισμοί, βυθίζονται δυὸ πλοῖα καὶ παρευθεῖς οἱ ἔχοντες κάποιαν ὑπεροπλία, εἰς τὴν Γενεύην ἔρχονται, ἐν τάχει συζητοῦν καὶ φοβερά καὶ τρομερὰ ἀντίποινα ζητοῦν. Καλοῦν οἱ Γάλλοι παρευθεῖς μίαν ἐπιτροπὴν νὰ καθορίσῃ τὴν φορὰν ἢ μᾶλλον τὴν τροπὴν πού παίρνουνε τὰ πράγματα κατόπιν αὐτῶν ὧλων... Καὶ ἐνῶ κροτεῖ ἀνελλιπῶς ἄλλοι τὸ τηλεβόλον, τὰ φύλλα γράφουν, γενικῶς, μὲ πλήρη ψυχραιμίαν ὅτι «ταχέως θάγουμε καὶ πάλιν... νηνεμίαν»! Ἡ, ἂν τὰ πράγματα φανοῦν σκοῦρα πολὺ καὶ μαῦρα καὶ ἡ Γενεὴ, ἐλαφρῶς, μᾶς ἐνθυμίζει... χάβρα, τονίζει ἡ ἐφημερίς — μὲ ὕψος δὲ δακρυζῶν— ὅτι «θολοῦται, δυστυχῶς, ὁ διεθνὴς ὁρίζων»!

Δὲν σταματοῦν, ὅμως, ἐδῶ αὐτὰ τὰ γεγονότα... Αἴαντες ἐξαπολύεται μία σπουδαία νύκτα πού οἱ Κινέζοι στέλνουνε στὸ Τόκιο καὶ Λέινε διάφωρα παράπονα — καὶ λέγοντάς τα κλαῖνε. Τὸ «γεγονός» τονίζεται ἀπ' τὰς ἐφημερίδας πού καὶ τὰς δύο εὐνοοῦν — ὡς εἴθισται — μερίδας: «Οἱ Κινέζοι, βάσει ἄλλων νέων πληροφοριῶν, ἔστειλαν... βροχὴν ραγδαίαν ἐκ διαμαρτυριῶν»!

Θὰ ἀνέφερα καὶ ἄλλα παραδείγματα ἀκόμη, θὰ μιλοῦσα γιὰ τὰ «νέφη» πού ὑπάρχουνε στὴ Ρώμην, γιὰ τὸν «ἄνεμον» πού πνέει πρὸ καιροῦ στὴν Παλὰ-στίνην — ὅλων τῶν πραγμάτων γνώσται — οἱ καλοὶ μου ἀναγνώσται — ὅλων τῶν πραγμάτων γνώσται — ὅλα τὰ ἔχουν δῆ, βεβαίως, σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα... Τὸ συμπέρασμα δὲ εἶναι, ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ πρέπει νὰ μὴν καταφεύγουν πλέον στὸ πολιτικὸν δελτίον ἀλλὰ προκειμένου πλέον περὶ νέων γεγονότων ν' ἀπευθύνωνται ἀμέσως εἰς τὸ... Ἀστεροσκοπεῖον!...

ΣΧΟΛΙΑ

Διαφημήσεις

Οἱ διαφημήσεις τῶν διαφόρων φιλμ ἔχουν καταντήσει ἀνέστατες. Συνεχῶς διαβάσουμε περί-καλλὰ ἀριστουργήματα, ἀσύγκρι-τες δημιουργίες, ἀνθ' ὧν τοῦτο, δογματικὰς ἱστορίας ἀγάτης κ.λ.π. κ.λ.π. χωρὶς ὅμως ποτὲ οἱ διαφημιζόμενες ταινίες ν' ἀνταποκρίνωνται ἔστω καὶ κατὰ τὸ δέ-κατον πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Καί-ρός, λοιπόν, εἶναι νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ θλακώδης ἱστορία ἢ ὅποια δὲν ἐξυπηρετεῖ οὔτε τὸ κοινὸν οὔτε τίς κινηματογραφικὴς ἐπι-χειρήσεις, γιὰτὶ ὁ κόσμος κατὰ-λαβε πιά τὴ «μηχανή» καὶ δυσπι-στεῖ πρὸς τὰ μεγάλα λόγια. Τὸ προτιμότερον ἀπ' ὅλα θὰ ἦταν ἡ διαφήμισις κάθε ταινίας νὰ συν-τάσσεται κατὰ τρόπον εὐκρινῆ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ κάπως καὶ τὸ μεγάλο φιλμ πού παρουσι-άζεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Καλαμπουρία

Ἠκούσθη ἀπὸ τὸν αὐτὸν καλα-μποριστὴν εἰς τὸ αὐτὸ νυκτερι-νὸν κέντρον: —Πῶς λέγεται ἐκεῖνος πού ἔ-χει καὶ κέφι ἀλλὰ παραδόξως ἔ-χε καὶ ἄλσας; Ἀπάντησις: κεφα-λας! Καὶ δ εἰπὼν ἐξακολουθεῖ πάν-τοτε νὰ λῇ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΝΣ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐνα νεὸν δαυμά-
σιον μυθιστόρημα
ἔρωτος καὶ περιπε-
τειῶν, γραμμένο ἀπ'
έναν ἀπὸ τοὺς με-
γαλειτέρους ἀσους
τῆς ἐπιφυλλίδος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τόμας
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
ΑΡΙΘ. 35282

Μιά έρωτική νύχτα

Διήγημα του Έρρίκο Σερρέντα

Μή λησμονήσετε να βάλετε ένα σημάδι στις θέσεις σας αν θα απομακρυνθήτε. Μά καλλιτέρα θα κάνετε να μη τ' αουήσετε. Έγώ πηγαίνω να σας άγοράσω κάτι έλαφρό, για να φάτε και μεταλλικό νερό.

Ένοιωθε τώρα τον έαυτό του πιο ήσυχο, ξέροντας πως η γυναίκα του κι' ο γυιός του θα ταξιδεύανε άναπαυτικά. Η ζέση, που κατά τον Ιούλιο ήταν ύποφερτη, είχε τώρα τις πρώτες ημέρες του Αυγούστου ανέβει πολύ, κι' όσοι είχαν καθυστερήσει έσπευδαν να πάνε στην έροχή. Αυτός είχε πείσει την γυναίκα του, που έπρωτι-μούσε να μη κινηθί, να πάη ταξίδι.

Ο Φαμπρίκιος γύρισε στο θαγόνι, φορτωμένος έφημερίδες, περιοδικά, μπουκάλια με νερό και πορτοκαλλάδες και πακετάκια καραμέλλες. Η γυναίκα του κι' ο γυιός του του χαμογέλασαν, με έκφραση γεμάτη ευγνωμοσύνη. Εκείνη κάθησε μαζί του. Ήσαν σχεδόν μέσα στο δι-αμέρισμά τους: μια Άγγλιδα γρή-α που διάβαζε τους «Τάιμς», ήταν ο μόνος συνταξιδιώτης των. Από το δι-πλανό διαμέρισμα έβθσαν ως τόσο μερικές γυναίκες και άνδρικές φω-νές, μαζί με γέλια. Άνάμεσα από τις φωνές αυτές ξεχώριζε μια πιο χοντρή και πιο μεταλλική και η κυρία Έλ-θίρα, σ' οδ' έτέντωνε το αυτί της εί-πε στον άντρα της:

—Θα είναι εκείνη η κεράτσα ή Ά-μαλία Μπόλντι. Δεν πιστεύω να κάμω λάθος. Άκου την πως στριγλίζει.

—Δεν μου φαίνεται, απήντησεν ο σύ-ζυγος. Δεν έλεγεν όμως την αλήθεια, γιατί αυτός είχε άκουσει πρώτος τη φωνή της κι' όταν θήγκε να ψωνίση, την είχε δει κατά πρόσωπο.

Η Μπόλντι αυτή ήταν έρωμένη του, πριν παντρευθί. Άγαπιόντουσαν δυο λόκληρα χρόνια. Έπειτα την άφησεν εκείνος, όταν έγνώρισε την Έλθίρα και άποφάσισε να την παντρευθί. Η Μπόλντι ύπόφερε στην άρχές αληθινά, είχε όμως καλή καρδιά και σιγά-σιγά παρηγορήθηκε και βρήκε κ' ένα νέον έραστή. Ο Φαβρίκιος δεν είχε μάθει θετικά αν η Έλθίρα έγνώριζε αυτή την παλιά του περιπέτεια, για καλό δε και για κακό αυτής δεν της μίλησε ποτέ γι' αυτή την ύπόθεση.

Από την ένστικτώδη όμως αντίπαθεια, που η Έλθίρα ένοιωθε γι' αυτή τη φτωχή γυναίκα, έβγαζε το συμπέρα-σμα πως κάτι θα ήξερε. Έτσι και κατά τη θλιβερή αυτή στιγμή του ά-ποχωρισμού, νόμισε πως ήταν προτιμό-τερο ν' αλλάξη κουβέντα. Είπε στην Έλθίρα να μη ξεχάση να σφραγίση τα εισιτήρια μόλις φθάσουν στο σταθ-μό, στον Τζακμόνιο να διαβάξη τουλά-χιστον δυο φορές την εβδομάδα ιστο-ρία και στους δυο να του γράφουν κάθε μέρα, έστω μια κάρτα. Έπειτα την φίλησε και κατέβηκε.

Το τραίνο είχε κινήσει, όταν είδε να στέκεται κοντά του η Άμαλία Μπόλ-ντι και να χαιρετάη με το μαντήλι της. Και τότε ένστικτωδώς προσήλωσε το μάτι του στο τραίνο που έφευγε, και που χάθηκε από τα μάτια του και το τελευταίο θαγόνι.

Έσφιξαν τ' άχρια τους λίγο συγ-κινημένοι, χωρίς να ξέρουν τί να πη ό ένας στον άλλον. Ήταν η πρώτη φορά ύστερα από όχτώ χρόνια, που έρι-σκόντανε τόσο μόνοι, που κυτταζόν-τανε στα μάτια από κοντά. Μέσα στο θόρυβο του σταθμού και την διαρκή κίνηση των ανθρώπων, που πηγαίνο-ερχότανε, μπορούσαν να φιληθούν, χωρίς κανείς να τους δει. Φαίνεται πως κ' οι δυο συλλογίστηκαν το ίδιο πράγμα, γιατί έχαμογέλασαν. Προ-χώρησαν μαζί προς την έξοδο.

—Έφυγε η γυναίκα σου;
—Το γυνάικα μου και το παιδί.
—Το είδα μια στιγμή. Είναι όμορ-φο. Πόσο χρονών είναι;
—Έφτά.
—Ναι. Δεν μπορούσε ν' αναί μεγαλύ-τερο.

—Παίρνεις ένα παγωτό;
—Ναι, άς πάρουμε ένα παγωτό.
Κάθισαν σ' ένα τραπέζι του έστια-τορίου πρώτης θέσεως. Πως μπορού-σε να τους δει κάποιος γνωστός δεν το συλλογίστηκανε διόλου.
—Εκείνη μίλησε πρώτη.
—Πάντα σε σκεπτόμουνα.
—Κι' εγώ, πολλές φορές. Όταν σε συνάντησα...

Τώρα ο Φαμπρίκιος προσπαθούσε να την κυττάξη καλά, μά χωρίς να τον αντίληφθί αυτή. Και κάθε φορά που γύριζε άλλοι το κεφάλι της, την έ-τρωνε με τα μάτια του. Ήταν πάντα η ίδια, όπως έδω και δέκα χρόνια, ό-ταν την φώναζε: «Η συμπάθειά μου είχε τον ίδιο άέρα, λίγο άποκαυνώμε-νο, το ίδιο έλαφρό κ' έλαστικό σώμα, τ' ά ίδια μικρά άρώα χεράκια και πριν από όλα τ' ά ίδια λαμπερά μά-τια, γλυκά και φωτεινά». Μόλις δια-σταυρώθηκαν τ' ά μάτια τους ο Φαμπρί-κιος έγινε κατακόκκινος κ' η Άμα-λία άρχισε να γελά.

—Έτσι, λοιπόν, είπε, τώρα είσαι μόνος.

—Όλόμοντας. Πήρε άδεια κ' η ύπρε-τριά μου και τώρα θα τρώω στο έ-στιατόριο.

—Σ' άν έργνης.

—Άκριβώς. Το έστιατόριο, είναι η έροχή των παντρεμένων, που μένουν στην πόλη. Για μένα θα ήταν ένα ξε-κούρασμα, γιατί ξεκουράζει ό,τι είναι διαφορετικό. Άλλά δεν έπρεπε να σε συναντήσω.

Θα είναι σαν να μην μ' έχης συν-αντήση. Ξέρω πολύ λίγο την γυναίκα σου, άλλά δεν θέλω να της κάνω κα-κό. Ξέρεις πως είμαι διάβολος. Άλλά έπειτα, φυσικά, δεν σ' άγαπάω πιά. Όταν σ' άναπαύσασ σ' αλήθεια δεν το είχες προσέξει. Δεν πιστεύω να φαν-τάζεσαι τώρα με το νοι σου τίποτε.

—Μά μου είπες η ίδια πως με συλ-λογίζόσουν πάντα.

—Συλλογίζόμουνα τον έρωτά μου για σένα, που ήταν ό μοναδικός της ζωής μου. Ήταν για μένα σαν ένα είδος που με άποτραβούσε από την πραγματικότητα. Δεν πηγαίνουμε;

Στο αυτοκίνητο, ενώ την συνόδευε σπίτι της, την έπιασε από το χέρι και θέλησε να την φιλήση. Εκείνη όμως τράβηξε το κεφάλι της, μά του χαμο-γέλασε με καλωσύνη.

Στο πρώτο γράμμα της η Έλθίρα

του μίλησε για την Μπόλντι. «Ήξερε με το νι και με το σίγμα όλες τις σχέσεις τους. Δεν τον έκάκιζε, μά του ύπευθύνιζε τώρα τ' ά καθήκοντά του ως συζύγου και ως πατέρα. «Σκέπτομαι, του έγραφε, μερικά θλιβερά και άπί-στευτα πράγματα. Πως μια μέρα θα γυρίσω έξαλλη στο Μιλάνο και δεν θα σε έρω στο σπίτι. Πως θα σε περιμέ-νω του κάκου όλη νύχτα και η θυρω-ρός θα μου πη πως δεν έκοιμήθηκες σπίτι καμμία φορά...».

Το γράμμα αυτό του έκαμε κακό. Μά στο έαθος είχε ήσυχη την συνεί-δησή του. Η εικόνα ως τόσο της Ά-μαλίας δεν την άφηνε τώρα και για πρώτη φορά ύστερα από όχτώ χρόνια συλλογίζότανε αν άγαπούσε σ' άλλη-θινά την Άμαλία. Άρχισε να ύποφε-ρη και η ταραχή έγινε άκόμα μεγα-λείτερη, όταν σε τέσσερις μέρες του τηλεφώνησε ζητώντας του μια διεύθυ-ση. Του μίλησε γεμάτη τρυφερότητα. Νόμισε πως ξανάνοιωσε. Πως έγινε άλλος άνθρωπος. Του τηλεφώνησε κι' άλλες φορές. Έτσι πέρασαν δεκαπέν-τε μέρες κι' ο Φαμπρίκιος που συλλο-γίζότανε πως σε άλλες δεκαπέντε μέ-ρες γυρίσει η Έλθίρα εύρισκε πως χάθηκε άδικα τόσοσ καιρός. Της ζή-τησε να συναντηθούν ένα έράδυ. Νά μένουν λίγο άργά. Νά μιλήσουν. Νά θυμηθούν τ' ά περασμένα. Τίποτε το πιο άθωο.

Το λάθος ήταν της σαμπάνιας, για-τί στο έξοχικό έστιατόριο, εκτός από το άπόμερο τραπέζι, από το ήμίφως, από τη μυρωδιά του γιαιεμιοιό της Γκρένα Γκάμπο, είναι ξετρελλαμένη με κανένα «γόνιτα». Έ, λοιπόν, η Φλορέλ από αυτό τον έρωτα της... κονσέρβας όπως όμολόγησε, προτιμάει την άπόλυ-τη έλευθερία και σ' αυτόν άκόμη τον γάμο.

—Είμαι παντρεμένη, μάς λέει. Μά βλέπετε πουθενά τον σύζυγό μου;

Κυττάζουμε γύρω μ' άπορία. Υπά-ρχει μια γάτα της Άγκύρας, ένας σκυ-λος κι' ένας γκρούμ. Μά ο σύζυγος της Φλορέλ δεν βρίσκεται πουθενά.

—Τον δέχασα στο Παρίσι αυτόν τον κύριο, μάς λέγει χαμογελώντας.

—Και τ' όνομά του;

—Κύριος Φλορέλ.

—Μήπως λέγεται «Ντίκ» «Φρίτς», «Άζώρ»;

Η έπιμονή της νευριάζει την «βεντέ-τα», η όποια και μάς δηλώνει ότι ο σύ-ζυγος της Φλορέλ δεν μπορεί να έχη άλλο όνομα, άλλά να λέγεται κύριος Φλορέλ.

—Όστόσο μαθαίνουμε, ότι είναι ό κ. Φ... προς Θεού, όχι άδιακρισίες. Άλλως τε κάθε «φουκαράς» είναι μπής κι' άφέν-της μπροστά του. Έπειτα δεν θέλουμε να... φουρκίσουμε την Φλορέλ. Είναι τόσο καλή, τόσο συμπαθητική, τό-σο χαριτωμένη. Η Φλορέλ είναι μια με-γάλη καλλιτέχνης. Ποτέ δεν μιλάει για τον έαυτό της. Είναι λακωνικώτατη.

Σε μια συζήτησή της για τον κόπο που καταβάλλουν οι «βεντέτες» της ό-θόνης δεν διατάζει να όμολόγηση τό- έξης έκπληκτικό πράγμα:

—«Γυρίζω» στο «στούντιο» άμα έχω κέφι. Μά τότε δουλεύω σκληρά κι' ά-διάκοπα. Στο φίλμ «Όπερα ντε κάρ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΕΡΡΕΝΤΑ

Ένα «άστέρι» πρώτου μεγέδους στην Άθήνα

Μιά ώρα με την Φλορέλ

Του κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Υπάρχουν γοητευτικοί ξανθοί άγ-γελοι, μά υπάρχουν και δαίμονες με την ίδια όμορφή και γοητεία. Άν με ρωτήσετε λοιπόν να σας πω τι είναι η Φλορέλ θα δυσκολευθώ πολύ να σας άπαντήσω. Όταν ντύνεται είναι «φραγκοπαναγιά». Όταν γδύνεται είναι ένας θηλυκός διάβολος. Όμολογώ ότι πολλές φορές είχα θαυμάσει την... άδιαντροπία της στην όθόνη. Ήταν για της «μιοζικ-χόλ» και των νυκτερινών κέντρων. Γι' αυτό κιόλας έχει αυτόν τον άέρα στις κινήσεις της κι' είναι στιγμές που φέρεται σαν άνδρας. Είναι, πως να σας το πούμε: μια γυναίκα «ξεσκολισμέ-νη». Θέλετε μήπως ένα παράδειγμα; Ευχαρίστως να σας το αναφέρουμε: Όταν της ζητήσαμε μια φωτογραφία

Δεν πρόκειται φυσικά να σας τ' ά δώ-σω χαρτί και καλαμάρι, όσα είπαμε, ούτε πάλι να σας τ' ά πω με το νι και με το σίγμα. Είναι πράγματα που δεν σας ενδιαφέρουν. Θα θέλατε όμως να μάθε-τε αν και αυτή, σαν την συνάδελφό της Γκρένα Γκάμπο, είναι ξετρελλαμένη με κανένα «γόνιτα». Έ, λοιπόν, η Φλορέλ από αυτό τον έρωτα της... κονσέρβας όπως όμολόγησε, προτιμάει την άπόλυ-τη έλευθερία και σ' αυτόν άκόμη τον γάμο.

—Είμαι παντρεμένη, μάς λέει. Μά βλέπετε πουθενά τον σύζυγό μου;

Κυττάζουμε γύρω μ' άπορία. Υπά-ρχει μια γάτα της Άγκύρας, ένας σκυ-λος κι' ένας γκρούμ. Μά ο σύζυγος της Φλορέλ δεν βρίσκεται πουθενά.

—Τον δέχασα στο Παρίσι αυτόν τον κύριο, μάς λέγει χαμογελώντας.

—Και τ' όνομά του;

—Κύριος Φλορέλ.

—Μήπως λέγεται «Ντίκ» «Φρίτς», «Άζώρ»;

Η έπιμονή της νευριάζει την «βεντέ-τα», η όποια και μάς δηλώνει ότι ο σύ-ζυγος της Φλορέλ δεν μπορεί να έχη άλλο όνομα, άλλά να λέγεται κύριος Φλορέλ.

—Όστόσο μαθαίνουμε, ότι είναι ό κ. Φ... προς Θεού, όχι άδιακρισίες. Άλλως τε κάθε «φουκαράς» είναι μπής κι' άφέν-της μπροστά του. Έπειτα δεν θέλουμε να... φουρκίσουμε την Φλορέλ. Είναι τόσο καλή, τόσο συμπαθητική, τό-σο χαριτωμένη. Η Φλορέλ είναι μια με-γάλη καλλιτέχνης. Ποτέ δεν μιλάει για τον έαυτό της. Είναι λακωνικώτατη.

Σε μια συζήτησή της για τον κόπο που καταβάλλουν οι «βεντέτες» της ό-θόνης δεν διατάζει να όμολόγηση τό- έξης έκπληκτικό πράγμα:

—«Γυρίζω» στο «στούντιο» άμα έχω κέφι. Μά τότε δουλεύω σκληρά κι' ά-διάκοπα. Στο φίλμ «Όπερα ντε κάρ

σοι» δούλεψα συνεχώς στο «πλατό» του «στούντιο» επί 52 ώρες, μ' ελάχιστες δι-ακοπές πέντε ή δέκα λεπτών. Έπειτα από ένα τέτοιο ήρωισμό κυττάζουμε με θαυμασμό πιά αυτή την «βεντέττα» που βρήκε τόση δύναμη για να καταφέρη αυτό τον άθλο.

Η Φλορέλ έγινε γνωστή στο κοινό της Ευρώπης από τον «όμιλουντα». Πριν ήταν ένα από τ' ά λαμπρότερα «άστρα» της «μιοζικ-χόλ» και των νυκτερινών κέντρων. Γι' αυτό κιόλας έχει αυτόν τον άέρα στις κινήσεις της κι' είναι στιγμές που φέρεται σαν άνδρας. Είναι, πως να σας το πούμε: μια γυναίκα «ξεσκολισμέ-νη». Θέλετε μήπως ένα παράδειγμα; Ευχαρίστως να σας το αναφέρουμε: Όταν της ζητήσαμε μια φωτογραφία



Η ΦΛΟΡΕΛ

για την «Εβδομάδα» της προσφέραμε και το στολό μας για να γράψη. Μά έ-κείνη άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε έ-να «πάρκερ» και υπέγραψε γρήγορα και σταθερά. Έ, λοιπόν, από γυναίκα που έχει στη τσάντα της αντί «κράγιόν» κοινυλοφόρο τι περιμένεις!...

Μά άς αφήσουμε τ' άστέρι. Η Φλορέλ είναι μια από τις πιο χαριτωμένες, τις πιο γοητευτικές και τις πιο αξιολάτρευ-τες «βεντέτες» του γαλλικού κινηματο-γράφου. Από τ' ά μικρά της χρόνια ά-γαπούσε το χορό και το τραγούδι. Γι' αυτό κιόλας και σήμερα το τραγουδι είναι η άδυναμία της. Η φωνή της είνε μεταλλική, άργυρόνη. Οι Παρισινοί την λατρεύουν περισσότερο ίσως από τη Μιστενέτ γιατί η Φλορέλ είναι το κέφι τους. Είναι, όπως λένε, ...η «κακιά ώρα». Μαζί της δεν έξέρι τί μπορεί να κάνει κανείς. Κι' όπως αναφέρουν με τό γνωστό «χιούμορ» τους οι Γάλλοι, «ξε-κινάς μαζί της για να π' άς να κάνης τό σταυρό σου και κανείς ένα έγκλημα». Το ίδιο φυσικά μπορεί να συμβη και αντίθετως!...

Η Φλορέλ επίσης είναι από εκείνες

της γυναίκες που θα έπρεπε να είναι δι-ορκώς ήμίγυμνες για να μη χάνη καθό-λου η όμορφιά τους και να είναι πάντα γοητευτικές. Κι' αλήθεια. Άν δής στο δρόμο τη Φλορέλ πιθανόν να μη την γνωρίσετε. Φαίνεται σαν ένας κοινός τύ-πος ξανθής γυναίκας με κανονικό άνά-στημα πλαστικό σώμα και κομψότητα. Άν την δής όμως με έξωμο τουαλέττα τότε αυτή η «βεντέττα» ξεχωρίζει άνα-μεσα άκόμη και σε χίλιες άλλες. Είναι πολύ εύθυμη, πολύ ζωηρή και κάνει πάντα ό,τι περνά από το κεφάλι της.

Παροδείγματα χάριν έχει την μανία να αντίπαθι τις αθίσουσ των κινηματο-θεάτρων. Της είναι άδύνατον να καθή-ση μέσα στο ήμίφως και να παρακολου-θήση ένα έργο. Την πεiráζει στα νεύ-ρα της, Δεν μπορεί να χωνέψη όλες αυ-τές τις σκίες. Κι' αυτός είναι ό λόγος που άγνοεί όλους τους «άστέρους» του Χόλλυγουντ και της «γόνισης» της ό-θόνης.

Η Φλορέλ από την άρχή του όμιλου-τος σημείωσε θριαμβευτική έπιτυχία και «γύρισε» έργα με τον Σαρλ Μπου-γιέ, τον Λά Γκράνζ και άλλους. Πριν ά-πό τον «όμιλουντα» η Φλορέλ έπαίξε στο θέατρο και στην επιθεώρηση. Γι' αυτό και σήμερα άκόμη δεν ξεχνάει τον παλιό μπερμεζό της. Όταν δε την καλούν συχνά στο θέατρο ή στο «μιο-ζικ-χόλ», αν της άρέση και αν είναι ι-κανοποιητική κι' η άμοιβή της έγκστα-λείπει για λίγο τον κινηματογράφο.

Η Φλορέλ, όπως και πολλές άλλες «βεντέτες» δεν έξέχασαν καθόλου το σοβαρό θέατρο. Γι' αυτό κιόλας μάς ά-νέφερε πρόθυμα σε σχετική έρώτησή μας ότι έπαίξε στο «Τεάτρο ντε Παρί» κι' ότι είχε λάβει μέρος στα έργα «Ρομπέρ Μακέρ» και «Μαρί Γκαλάντ».

Από τ' ά πιο καλά φίλμ της είναι το «Ένα άγνωστο έγκλημα», ό «Μαύρος άγγελος», ό Κ. ή Κ. και ό Μπιμπής, «Σ' άγαπάω τρελλά» και άλλα.

Η Φλορέλ στην Έλλάδα είναι πασί-γνωστη. Έχουν προβληθεί δε έδω πέρα ένα σωρό έργα της. Όταν της τό λέμε φαίνεται ένθουσιασμένη. Και μάς δηλώ-νει ότι θα σπείση να τό διαπιστώση...

Προς το παρόν η χαριτωμένη αυτή «βεντέττα» ξεκουράζεται σ' ένα διαμέρι-σμα της «Μεγάλης Βρετανίας». Θέλει να λημονήση τον έφιάλη της «στούν-τιο». Γι' αυτό κιόλας κατά την περιο-δεία της από το Παρίσι προς την Σταμ-πούλ και την Έλλάδα δέχθηκε να παί-ξη σε νυκτερινά κέντρα, για ν' αλλάξη ή άτιμόφαρκα και να ξεκουρασθί.

Η Φλορέλ θα μείνη λίγες ημέρες έ-δω πέρα. Έπειτα θα συνεχίση πάλι τό ταξίδι της παίρνοντας μαζί της κι' όλο τό κέφι του Παρισιού που σκορπούσε σε μάς ή παρουσία της κι' η γοητευτική φωνή της.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ



Μαχαραγιάς για λίγες ώρες

Ένα χαριτωμένο χιουμοριστικό διήγημα του Νικ Ντίκ

«Ακόμη ένα, Ουώλτερ! — "Α, όχι άλλο. Έπτά ούσκου είν' αρκετά για... πρώτο νόμισμα. "Αν πιά και το δεύτερο, θα ξαναγίνω Μαχαραγιάς...»

— «Αλήθεια, δεν μου χεις πη αυτή τη περίφημη ιστορία. Πραγματικά λοιπόν, είχες γίνει Μαχαραγιάς για λίγες ώρες;

— Τώρα θες και σύ; — «Όλος ο κόσμος το ξέρει. Πές μου όμως, πώς έγινε; "Εχω ακούσει πολλές-άλλες...»

— «Ακού, φίλε μου. Ήταν η παραμονή της τελετής της Στέψεως. Έρχομουν δλοταχώς με το αυτοκίνητό μου στο Λονδίνο για να προλάβω κι' εγώ να εξασφαλίσω καμιά θεούλα σ'ενα από τους δρόμους απ' όπου θα περνούσε η βασιλική πομπή.

«Ξαφνικά άκούω ένα τρομερό «φλάπ!» και το αυτοκίνητο καρφώνεται στη μέση του δρόμου ακίνητο. Είχε σπάσει το λάστιχο.

Ήταν νύχτα άργά, ο δρόμος έρημος και απείχα ακόμα περί τα δέκα χιλιόμετρα από την περιοχή του Λονδίνου. «Ρεζέρβα» δεν είχα. Φαντάζεσαι τη θέση μου.

«Κάθησα περιλύπος στο ανάβαθρο του άμαξιού κι' έκλαια τη μοίρα μου. «Σά να μη μούφτηκε αυτή μου η άτυχία, σέ λίγο άρχισε—παραδόξως!—να βρέχει!

«Για σκέψου, φίλε μου, να βρέχει... στά περίγυρα του Λονδίνου. Τι τρομερό πράγμα!

«Περίμενα ν' ακούσω από μακριά κανένα κορνάρισμα αυτοκινήτου ή ν' αντικρύσω μέσα στη πυκνή βροχή τά φώτα του

«Μάταιη έλπίδα!

«Ήμουν έτοιμος ν' αφήσω το άμαξι μου εκεί πού βρισκόταν και να ξεκινήσω με τά πόδια για νά φθάσω στο Λονδίνο. Με βήμα κανονικό θάφθανα σέ δυό ώρες. "Αλλά θάμουν μουσκεμένους ως τó κόκκαλο... Βέβαια, ήθελα νά δώ την τελετή της Στέψεως, αλλά και ή ιδέα μιάς πιθανής πνευμονίας δέ μου άρεσε καθόλου...»

«Μέσα σ' αυτές τις θλιβερές σκέψεις άκούω ξαφνικά τó θόρυβο έρχομένου αυτοκινήτου. Στρέφω και βλέπω μπροστά μου δυό θεώρατους πρόβελεις.

«Σώθηκε! Τινάχθηκε στή μέση του δρόμου κι' έκανα άπεγνωσμένα σινιάλα κινδύνου.

«Τό αυτοκίνητο φρενάρισε δίπλα μου και άκουσα από τη θέση του οδηγού μιά πολύ γνωστή φωνή:

— «Αλλά, Ουώλτερ. Τι έπαθες; Σούσπασε τó λάστιχο;

«Ήταν ό φίλος μου ό Μπίλλι Σμιθ.

«Ρίχτηκε στό λαϊμό του από τη γαρά μου και τόν φίλησα. Τού διηγήθηκα τó πάθημά μου.

— «Ελα μέσα, μου λέει. Κι' εγώ για τή Στέψι πάω.

«Μόλις φθάσουμε στό Λονδίνο, τηλεφωνούμε σ' ένα γκαράζ κι' έρχονται και παίρνουν τó αυτοκίνητό σου.

«Πήδησα στό άμαξι του και ξεκίνησαμε δλοταχώς.

«Επί τέλους! Θάβλεπα τή Στέψι. Και πρό παντός — αυτό κυρίως μ' ένθουσίαζε — θά γόρτανε τó μάτι μου τή λάμψη τών διαμαντιών και τών άλλων πολυτίμων λίθων τών μαχαραγιαδών! Για σκέψου! Δεν έχει κανείς καθέ μέρα τήν εύτυχία ν' αντικρύζει όλους τούς θησαυρούς τών Ίνδων ήγεμόνων να παραλαώνουν μπροστά του!

«Ξαφνικά, ένω βρισκόμουν στό ζενίθ της προκαταβολικής απολαύσεως της όνειρώδους πομπής τών μαχαραγιαδών, άκούω ένα φορικό και σπαραξικάρδιο «φλάπ!» και... κόκκαλο τó άμαξι!

«Τί τρομερή γρουσουζιά ήταν αυτή! Είχε σπάσει πάλι τó λάστιχο! Και τότε ό Σμιθ είχε ρεζέρβα.

«Κυτταχθήκαμε κι' οι δυό σάν άπολιθωμένοι. "Υστερα κυττάξαμε γύρω.

«Δέκα μέτρα πιό μπροστά μας ήταν ένα φωτισμένο μαγαζάκι.

«Εμοιαζε σάν έξοχικό μπάρ.

— «Ελα, μου λέει ό Σμιθ. Πάμε ως τó μπάρ να τηλεφωνήσουμε σέ κανένα κοντινό γκαράζ.

«Πράγματι, τρέξαμε. Μά ό καταστημάτορχης μάς πληροφορήσε με λύπη του ότι τó τηλεφώνο ήταν γαλασμένο.

«Τέτοια αναποδιά πρώτη φορά συναντούσα στή ζωή μου. Δέ μούμενε πιά ν' ακούσω παρ' ότι στέρεψε ό Τάμεσις.

«Όπως είμαστε κι' οι δυό έξω φρενών, καθήσαμε μηχανικά μπρός στό μπάγκο.

«Ξαφνικά ό Σμιθ πρότεινε:

— Πίνουμε ένα ούισκυ να ξεκαθαρίσθ τó μυαλό μας; "Υστερα σκεφτόμαστε τί να κάνουμε.

— Πίνουμε, συμφώνησα 'γώ.

«Κατέφθασε τó ποτό ούϊσκου. "Υστερα τó δεύτερο, τó τρίτο, τó τέταρτο... τó όγδοο.

«Εγώ άντένω πολύ στό πιστό. "Αλλά έκείνο τó βράδυ, δεν ξέρω—ίσως ή μεγάλη στενωδωρία, ίσως ή βιασύνη πού πίνουμε τά ποτήρια τών άπάνω σ' άλλο—ένιωσα τó κεφάλι μου να γυρίζει...

«Ένας παράξενος θόρυβος μου κίνησε ξαφνικά τήν προσοχή.

«Έτρεξα στήν πόρτα. Είδα μία συνωδία ανθρώπων, πού περνούσε και διευθυνόταν σέ μιά μεγαλοπρεπή βίλλα, δλόφωτη, λίγα μέτρα πιό πέρα.

«Περίεργο! Αυτή τή βίλλα δεν τήν είχα προσέξει πριν. Ίσως γιατί ήταν σκοτεινή.

«Ρώτησα ένα πόλισμαν πού βρέθηκε κοντά μου:

— Τί τρέχει;

— Περνά ό μαχαραγιας της Γανδασλούπης, μου άπάντησε.

— Πώς; "Ενας μαχαραγιας σ' αυτό τó έρημικό μέρος! Τι παραξενιές έχουν αυτοί οι μαχαραγιαδες!

«Και ένω εγώ πρόσεχα τόν βραδυκίνητο ανατολίτη μονάρχη με τó φαρδύ σαρκί και τó μελαψό πρόσωπο μιά τρελλή ιδέα πέρασε από τó μυαλό μου: να πάρω τή θέση του.

«Πώς; "Αδιάφορο!

«Γιατί; Δεν ξέρω. "Ετσι από... τρέλλα. "Ίσως τήν τρέλλα αυτή να μου τήν ένέπνευσε μιά άπροσδόκητη σκηνή, πού ξετυλίχθηκε μπροστά μου:

«Η συνοδεία τού Μαχαραγια έφθασε στήν κεντρική είσοδο της βίλλας, έγαίρησε με έδαφιαία υπόκλιση τόν ανατολίτη Μονάρχη και ύστερα έκανε μεταβολή κι' έφυγε.

«Ο Μαχαραγιας έμεινε μόνος μ' ένα υπερύψηλο μαύρο σωματοφύλακα. "Ανοιξε τή μεγάλη πόρτα της είσόδου κι' ήταν έτοιμος να μπη στή βίλλα, όταν ξαφνικά δυό άνθρωποι ξεπήδησαν απ' τή σκιά και δυό μαχαίρια άστράψανε στό σκοτάδι...

«Σέ λίγο ό Μαχαραγιας κυλιόταν μτωμένους στό γώμα, ένω ό σωματοφύλακάς του έφυγε δρομώως κυνηγώντας τούς δολοφόνους.

«Τότε, δίχως να καλσκεφθώ τί έκανα, ώρμησα και πλησίασα τόν πληγωμένο Μαχαραγια.

«Είχε μείνει πιά άκίνητος με τά μάτια θρόναιοιχα. Ήταν, δίχως άλλο, νεκρός.

«Χωρίς να γάνω στιγμή, τόν φορτώθηκα στήν πλάτη κι' έτρεξα στό μπάρ.

«Κρύφθηκα μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο.

«"Υστερα από τις κακοτυχίες, άρχισαν οι άπροσδόκητες γαρές. Τό καμαράκι, στό οποίο κατέφυγα με τó πτώμα τού Μαχαραγια, ήταν τó μοναδικό δωμάτιο, πού είχε τó μπάρ, για νά ντύνονται τά χορευτικά νούμερα πού δούλευαν στό θερινό ντάνσιγκ. Μέσα κεί βρήκα σέ άφθονία όλα τά σύνεργα τού μακιγιαζ.

«"Υστερα από λίγη ώρα, βγήκα από τó μπάρ μεταμορφωμένος σέ Μαχαραγια.

«Προχώρησα στή βίλλα. "Όταν έφθασα στήν είσοδο, άντελήφθην τó μαύρο σωματοφύλακα, πού έπέστρεψε άπρακτος από τήν καταδίωξη τών δολοφόνων. Μόλις με είδε θρήιο γελαστός, στυροκοπήθηκε...

— Ήταν Χριστιανός;

— Δεν ξέρω. "Ετσι φαίνεται. "Όπως σόδηποτε ό άνθρωπος τάχασε. "Αλλά συγχρόνως διεπίστωσα, ότι δεν είχε άντιληφθή καθόλου τήν άλλαγή πού είχε γίνει στό πρόσωπο τού Κυρίου του. Τόσο έπιτυχημένη ήταν ή μεταμφίσεις μου.

«Αφού έξεδήλωσε τόν ένθουσιασμό του για τή σωτηρία μου και αφού τού έξήγησα ότι δεν είχα χτυπηθή πραγμα

τικά από τούς δολοφόνους, αλλά έπασα έπίτηδες για νά τούς εξαπατήσω, μπήκαμε στή βίλλα.

«Τί όνειρώδες μεγαλοπρέπεια ήταν εκείνη!

«Αδάμαντες και σάφειροι και σμαραγδοί και πλήθος δλόκληρο πολυτίμων πετραδιών, ώκεανός χρωμάτων άστραφτερών, πού θάμπωναν τά μάτια! Φώτα πού ζάλιζαν! Πλούτος και ώμορφία παραμυθένια παντού!

«Εν τούτοις κατώρθωνα να κρατώ τήν ψυχραιμία μου. "Εβάδιζα με βήμα σταθερό και μεγαλοπρεπές!

«Τί τά θες, φίλε μου. "Εγώ ήμουν γεννημένος για Μαχαραγιας! Κατά λάθος έγινα τραπεζιτικός υπάλληλος!

«Μέσα σ' έκείνο τó παραδεισένιο περιβάλλον λές κι' ήμουν στό σπίτι μου. Είχα βρή τόν έαυτό μου τό... Μαχαραγια.

«Ο σωματοφύλακας, πού άποδεικνύεται πώς ήταν και τελετάρχης, με ώδήγησε σ' ένα πλουσιώτατο προθάλαμο με μαγευτικά, πολύχρωμα συντριβάνια και δλόγρουση έπίπλασι.

«Εκεί, αφού έκανε μπροστά μου μιά έδαφιαία υπόκλιση, μου άνήγγειλε:

— Στή μεγάλη αίθουσα τών τελετών περιμένει τó γαμήι. "Υψηλότατε, να πανηγυρίση τήν άφίξή σας.

«Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά.

«Χαρέμει! "Ωμορφίες ανατολίτικες! "Οδαλίσκεις τών παραμυθιών! Γυναίκες τού έρωτα και τού πόθου, άσύγκριτες σέ ώμορφία και γοητεία! Και όλ' αυτά για μένα, πού τó φάσμα της γυναικας μου μ' έκανε να μη τολμώ να κυττάξω γυναίκα!

«Είχα γίνει ξαφνικά κυρίαρχος τού άψύχου και έψυχρου θησαυρού τού Μαχαραγια της Γανδασλούπης και σ' ένα νεύμα μου τά ούρι τού μουσουλμανικού παραδεισίου θα έφεφταν στήν άγκαλιά μου!

«Ωρισμένος, ήμουν γεννημένος για Μαχαραγιας!

«Δίχως να γάνω καιρό, μπήκα στήν αίθουσα τού γαμείου.

«Τό τί άντίκρυσσά δεν περιγράφεται.

«Όνειρο της Χαλιμάς και κάτι παραπάνω!

«Έπεσαν και με προσκύνησαν διάκόσιες τούλάχιστον γυναίκες, πού άν τις έβλεπε ό ντε Βαλέφ θα έχανε τó μυαλό του! "Ωμορφίες πού μόνο μάτι Μαχαραγια μπορεί ν' άντικρύση, πλάσματα αϊθέρια, μάτια πού σε λυγώνουν, σέ παραλύουν, σέ λυώνουν...

«Τό τί έπηκολούθηκε δεν περιγράφεται. Κάθησα σταυροπόδι πάνω σ' ένα πλουσιώτατο χαλί, μου έφεραν ένα μωροδάτο ναρνγίλε και κατόπιν άρχισε νύρα μου ένας ζωτικός χορός, όνειρώδης...

«Συγχρόνως φάνηκαν δυό οδαλίσκεις πού από ένα μεγάλο άνοιγμα τού βάθους μπήκαν στήν αίθουσα φέρνοντας έπάνω σ' ένα δλόγρουσο δίσκο ένα κρυστάλλινο καραφάκι και ένα ποτήρι από σκαλισμένο γυρσό με λεπτό διάζωμα από διαμαντόπετρες.

«Ηθαν και τ' ακούμπησαν πάνω σ' ένα τραπεζάκι κοντά μου.

«Μιά άλλη τότε όμορφη οδαλίσκη, πού τά μάτια της μ' έζάλιζαν και μου έφερναν γλυκές ανατριχίλες, έκαμε μπροστά μου μερικά τολμηρά βήματα ανατολίτικου χορού. Ύστερα άνοιξε τó καραφάκι και με κέρασε μέσα στό άδμαντοκόλλητο ποτήρι ένα πιστό, πού σσφαλός δεν ήταν άλλο από τó «άθανάτο νερό» τών παραμυθιών!

«Τί ήταν έκείνο τó ύγρο! Η ζωή συμπυκνωμένη υπό μορφήν ρευστής ούσις, έξαισίας κατά τó άρωμα και τή γεύση!

«Κάθε γουλιά πού έπινα με ζωογονούσε μ' έκανε να νομίζω πώς ξαναγεννιόμουν! Ποιός ξέρει από τί μαγικά βότανα, τί μυστηριώδη φίλτρα τών Ίνδων ήταν φτιαγμένο τó ποτό έκείνο!

«Όπωςόδηποτε, άδειασα τó καραφάκι! Ο κόσμος όλος τότε άρχισε να γορεύει ένα φαντασμαγορικό γορό όλόγυρά μου.

«Δεν βρισκόμουν πιά στή Γη. Πετούσα στά σύννεφα.

«Με μεθούσαν τ' άρώματα τών γυναικών πού μ' έτριγύριζαν, γεμάτες πάθος και λαχτάρες. Και τά μελιχρό

φώτα τού έπιγείου έκείνου παραδείσου με κρατούσαν σέ μιά γλυκειά, μιά άνέκφραστη έκστασι...

«Τότε οι δδαλίσκεις άρχισαν τά θεότρελλα παιχνιδάκια τους.

«Έκείνη τήν ώρα θα ήθελα να είχα διακόσια βασίλεια, για να μπορώ κάθε στιγμή να φωνάζω:

— «Ενα βασίλειό μου για μιά στιγμή ακόμα!»

«Πρέπει να γίνης... Μαχαραγιας, φίλε μου, για να καταλάβης έκείνο τó υπέρναιο αίσθημα, πού πλημμυρούσε τήν ψυχή μου μέσα στό άσύγκριτο αυτό μεθύσι μου.

«Δεν ξέρω πόση ώρα κράτησε αυτό τó θεό όραμα. "Εγώ παρακολουθούσα μαγευμένος τά αϊθέρια έκείνα κορμιά, πού έκαναν μπροστά μου έλιγμούς γεμάτους χάρι και ήδυπάθεια. Πολλές φορές ένιωσα τήν έπιθυμία να όρμησω και να τις άγκαλιάσω όλες μαζί.

«Μά ή συνείδησή της ύψηλης μου θέσεως με άνάγκασε να... κρατήσω ψυχραιμία.

«Έρριχνα μόνο γύρω μου άχόρταγες, διψασμένες ματιές και συνεχώς... τά υπέρδευα στήν εκλογή.

«Μερικές από τις άσύγκριτες έκείνες μικρούλες μου έρριχναν τολμηρά βλέμματα. "Απάντησα σέ μερικά μ'ένα αξιοπρεπές χαμόγελο...

«"Αλλά κι μόνο μ' αυτό τó χαμόγελο κατάλαβα τί φλόγα κρύβει μέσα της ή ίνδική ψυχή.

«Μιά ψηλή με κορμί φειδίσιό και μάτια, πού τó βλέμμα τους μπορούσε να λύση και γάλοβα, ήλθε και στάθηκε άπέναντί μου.

«— "Απιστε! μου είπε σ' ένα τόνο φανής πού μ' έσφαξε.

«— "Απιστος εγώ; είπα.

«Ναί. "Αφού είμαι ή εύνοουμένη σου, γιατί κυττάζεις τις άλλες;

«Εύνοουμένη μου; Διάβλε! Αυτό δεν τώξερα. "Ωστε μ' άγαπούσε έκείνο τó αϊθέριο πλάσμα και μούκανε σκηνές ζηλοτυπίας;

«Κούκλα μου, της είπα, έσύ πάντα είσαι ή βασίλισσα της καρδιάς μου.

«Κι' έπεγείρησα να τή σφίξω στήν άγκαλιά μου.

«Μά τότε μιά άλλη ήλθε και στάθηκε άνάμεσά μας.

«— Προδοτή! μου είπε. Δέ μου υποσέθηκες γάδες ότι από σήμερα θαμαι γό ή εύνοουμένη σου!

«Συμφόρα μου! Φαίνεται πώς ό μακαρίτης Μαχαραγιας ήταν αρκετά μουρντάρης. Τάπαζε με όλες και τάρρα πλήρωνα γό τις υπερπαντίες του.

«Θέλησα να συβιβάζω τ' άντιμαχόμενα μέρη, δηλώνοντας πώς ή καρδιά μου ένει θέση για όλο τó γαμήι. Μά τότε ξέσπασε ή θύελλα!

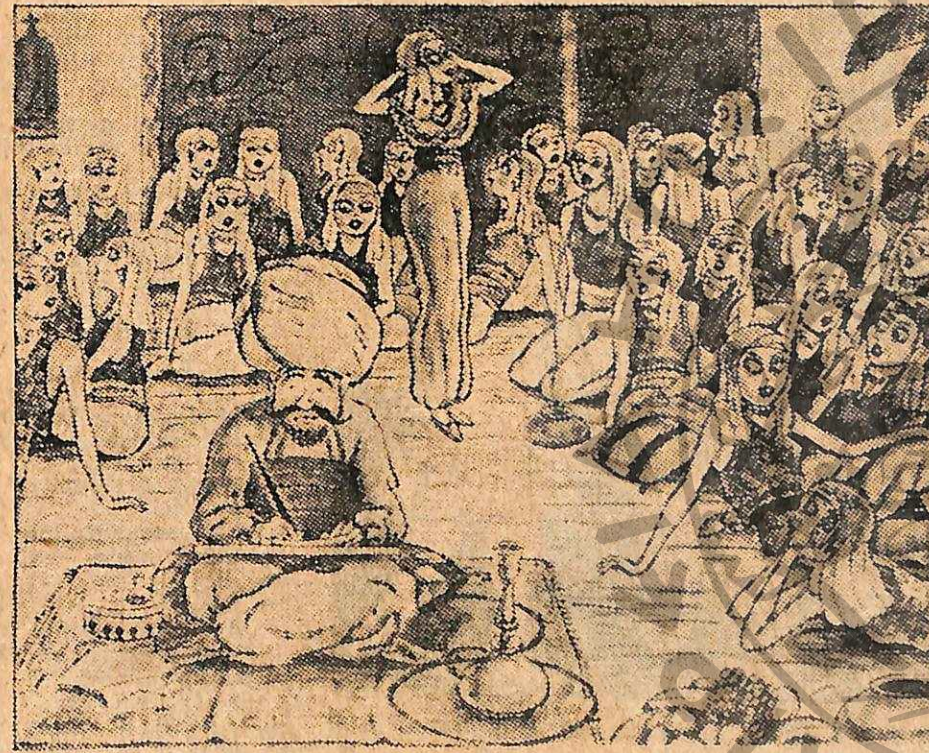
«Η ύψηλ, ώσαί "Ινδή με τó φειδίσιό κορμί, άνέσπασεν έγγειρίδιον! και ήταν έτοιμη να τó μπήξη στήν καρδιά της άντιπάλου της. "Εγώ, ταχύς σάν άστραπή, ώρμησα και της άρπαξα τó νάρι, σφίγγοντας τó δυνατό...

«Έκείνη τή στιγμή... έύπησα από ένα δυνατό γαστούκι της γυναικας μου. Κυττάξα γύρω μου. Τό θεό όραμα είχε γαθή. Βρισκόμουν στό κρεβάτι μου. Και ή γυναίκα μου εξαγριωμένη φώναζε:

«— Μεθύστακα! Δέ φθάνει πού σ' έφεραν άναίθετο από τó μεθύσι, τολμάς ακόμα και να μου έπιτεθής για να με δείρης;

«Συμφόρα μου! Είχα γίνει Μαχαραγιας... στόν ύπνο μου!

ΝΙΚ ΝΤΙΚ



Μέσα σ' έκείνο τó παραδεισένιο περιβάλλον λές κι' ήμουν στό σπίτι μου.

ΕΞΥΠΝΑ και κουτά

Θά σταδιοδρομούσε

Ο δεσμοφύλαξ. — Γιατί κατέληξες στη φυλακή;
Ο κατ'άδικο. — Να σου εξηγήσω: τ' όνειρό μου ήταν να γίνω διευθυντής φυλακών κι' όπως έγω είμαι άνθρωπος που σέβομαι την εξέλιξη και την ιεραρχία...

Χρήσιμη σύσταση

— Παλινόπαιδο! Πώς τολμάς και λές αυτή τη δογματική.
— Μά αυτή τη λέξη την είπε κι' ο Καμπούρι.
— Έτσι: τότε να μην ξαναπαίξω μαζί του.

Ήθελε μασκώ

— Έχετε μασκώ; ρώτησε ο πελάτης τον διευθυντή του καταστήματος αυτοκινήτων. Θέλω μια μικρή μαύρη για τ' όραντιανό του αυτοκινήτου μου.
— Έχουμε κύριε. Δεσποινίς έλατε δώ στον κύριο παρακαλώ.

Ή εξομολόγησις

Ο νέος ένοικιος. — Αυτό είναι όλο τ' όσα πουν που υπάρχει σ' αυτό τ' ό δωμάτιο;
Η σπιτιονοίκος κυρία. — Μάλιστα κύριε. Τόσο μπορεί να διαθέσω για κάθε δωμάτιο.
— Τότε θα νοικιάσω άλλα δυό δωμάτια. Ξέρετε, αύριο τ' ό πρωί πρόκειται να πλυθώ.

Τί πάδαμε

Γιατρός. — Ποιά είναι η ασθένεια σας, κυρία μου;
Η ηλικιωμένη κυρία. — Τα χέρια μου πονούν τρομερά μόλις τα σηκώσω πάνω από τ' ό κεφάλι μου. Τ' ό ίδιο και με τ' ό πόδια μου!

Γιατί δηριούσε

— Ο καυμένος ο Παύλος... Καλός άνθρωπος ο μακαρίτης!... Θεός σωρέσ' τον!
— Μά, καλά... Αυτός έχει δεκαπέντε χρόνια που πέθανε.
— Ναί, φίλε μου. Κι' όμως δεν θά παρηγορηθώ ποτέ μου...
— Συνδέσαστε λοιπόν τόσο πολύ;
— Δεν είν' αυτό... Άλλα παντρεύτηκα τή... χήρα του.

Ή απόδειξις

— Δεν μπορώ να σ' πάρω στην πληρωμή μου, κορίτσι μου, αν δεν μου αποδείξεις ότι εργάστηκες και σ' άλλα καλά σπείτα.
— Να σ' φέρω, κυρία μου, μια χρυσά μαχαιροπήρουνα, που έχουν τα αρχικά των πρώην κυρίων μου. Τί άλλη απόδειξη θέλετε;

Εκλεκτοί στίχοι

ΟΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ

Πάνω από τάφο έρημικό
μικρό ένα κυπαρίσσι
τ' ό μεσονύχτι άργολυγιά,
τ' ό χ'όμα να φιλήση.

Και μια ψυχή, παθή ψυχή,
στούς τάφους που πλανιέται
τον πλαϊνό ρωτιά σταυρό
κι' άπ' τ' άδηλα άγροικιέται:

— Πάνω άπ' τ' ό μνήμα, που λυγα
τη δρόσο του ν' άφήση.
δάκρυ ποτέ δεν έσταξε
ψυχή να τ' ό δροσίση

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΣ



— Σκέψου καλά κόρη μου. Πρόκειται να συνδεθής μαζί του διά βίου.
— Όλα, λοιπόν, σ' ό σοβαρά θά τ' ό παίρνης έσύ πατέρα;

Εϋθυμες ιστοριούλες

Την πληροφορήσε

Μιά γεροντοκόρη γενυμάτιζε σ' ένα ρεστοράν. Κείνη την ώρα άρχισε να παίξει ή μουσική και ή γεροντοκόρη παρακάλεσε τ' ό γκαρσόνι να ρωτήσει και να μάθ' ός λεγόταν τ' ό μουσικό κομμάτι που παίζε ή όρχήστρα εκείνη την ώρα.

Στ' ό άναμεταξύ όμως τ' ό γκαρσόνι άπασχολήθηκε άλλου και όταν έπέστρεψε σ' ό λίγη ώρα, ή γεροντοκόρη είχε ξεχάσει τ' ό τί είχε παραγγείλει. Προς μεγάλη της τότε σύγχυση είδε τ' ό γκαρσόνι να σκύβη στ' ό ατί της και να της ψιθυρίσει:

— «Τί πρέπει να κάμω για να με αγαπήσετε;».

Καλού κακού...

Ήταν ή ημέρα της άναφοράς στ' ό λόγο, και ό αξιωματικός παρέταξε τ' ός στρατιώτες για να τ' ό πουν τ' ό τυχόν παρόντά τους.

Ένας στρατιώτης τότε έκανε δυό βήματα μπρός και δήλωσε ότ' ό τ' όδωσαν στ' ό καντίνα να π' ό μια λεμονάδα. Ή υποτίλ' ό όμως είπα—άντ' ό λεμονάδα περιείχε μπελ-λίνα που την άντελήφθη όταν π' ό είχε αδειάσει τ' ό μπουκάλι.

Ο αξιωματικός βρέθηκε σ' ό δύσκολη θέση όστ' όσο τ' όυπε άφ' ό συέφθηκε λίγο:

— Αυτό είνε πολύ έσχατο. Καλά θά κάμης έπ' ό θ' όκα μέρες να μ' ό βάλης στ' ό στόμα σου.

Όμιλείται ή γαλλική

Ένας πελάτης που είδε αυτό τ' ό τερατούργημα έπέστησε την προσοχή του καταστηματάρχου έπ' ό τ' ό προκειμένου, προσθέτοντας:

— Καλά, δεν βρέθηκε κανείς να π' ό γι' αυτή την άνορθόγραφη έπιγραφή:

— Έκατοντάδες άνθρωποι, τ' ό άπάντησε ό πονηρός μπακάλης. Ό καθένας όμως που μπαίνει στ' ό μαγαζί μου για να μ' ό υποδείξη τ' ό όρθογραφικά λάθη... ψωνίζει και κάτι.

Τ' ό άλογο

Στ' ό ζωονήγυρι, ένας χορευτής πλησιάζει ένα χωρικό που πουλούσε ένα άλογο:

— Και είναι μεγάλο τ' ό άλογο, πατριώτη;

— Ά, μπά!... Μικρό.

— Πόσες φορές έβγαλε δ' όντα;

— Δύο.

— Δηλαδή;

— Πέρσι κατάφερε μ' ό κλωτσιά σ' ό πατέρα μου και τ' ό... πέταξε τ' ό δόντια κι' έφέτος πάλι μ' ό έδωσε έμένα άλλη μ' ό και μ' ό έβγαλε άλλα τέσσερα... Τραβήξον παραπέρα, μ' ό σου πετάξει και τ' ό δικά σου!...



Ζαφ. Γκιουζέππε



Δώρα Ποζάν

'Αστέρες...

■ ■ ■ νέας έσοδειας

Α'. ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ

Ας π' όμε λοιπόν τώρα και μ' ό... σ' ό καλά πάρα πάνω!... Μετά τις «μπαλαρίνες!», έρχονται τ' ό θεατρικά «μουμπούκια», τ' ό «φυντανάκια» κοινώς, που κάθε χρόνο τ' όυπ και ξεπετάγονται στ' ό θεατρικό περ-βόλι και ή άνθίζουσιν και μεγαλώνουν, ή... μαραινόνται άμέσως! Κάθε θάσος έχει και τ' ό «μουμπούκια του» τ' ός άστέρες δηλαδή τ' ό νέας... έσοδειας!... Μ' ό αυτούς θά άσχοληθούμε. Ό ύποφαινόμενος που δεν θέλει ν' άφήση καμιά παραπονεμένη, θά τις περιλάβη μ' ό μ' ό από τ' ό καμαρίνη της και θά τις μεταφέρει στ' ό στήλες της «Εβδομάδος». Αυτή τ' ό φορά δεν θά περιορισθούμε μόνάχα στ' ό μουσικό θέατρο. Δεν θ' άφήσουμε δηλαδή την «πρόζα» να παραπονεθ' ό. Τ' ό θέατρα τ' ός πρόσας βγάζουνε κάθε τόσο και νέα άστέρια. Δυστυχώς, όμως, που αυτά έφέτος είναι πολύ λίγα ή μάλλον για τ' ό δουλειά που τ' ό χρειαζόμαστε προς τ' ό παρόν ύπάρχει στ' ό Αθήνα μόνο (έκτός τ' ό Βασιλικού θεάτρου) τ' ό θέατρο Άργυροπούλου. Αυτό έχει φοντανία και ταλέντα έφετεινής και περυσινής έσοδειας που για πρώτη φορά θά άσχοληθ' ό μαζί τους δημοσιογραφική καλογλωσσία και... κακογλωσσία βέβαια.

Στ' ό σημερινή μου καμπάνια έπρόκειτο να προτιμηθ' όν τ' ό «μουμπούκια» τ' ός πρόσας ειδικώς όι νέοι άστέρες τ' ό θ' όσος Άργυροπούλου που είναι κάμποσοι ζωη νάχουνε, μ' ό έπειδή δεν καυτωρθώσανε όλοι να μ' ό φέρουν εγκάλως τις φωτογραφίες τους, μένουνε για τ' ό άλλο φύλλο. Σήμερα θά άρχισω με μουσικό θ' όσο πάλι... με τ' ό «νέα άστέρια» τ' ό «Κεντρικού».

Τ' ό «Κεντρικό» έφέτος στεγάζει τ' ό λαμπρό και άχτύπητο — άς κλέψω λίγο λεξιλόγιο τ' ό φίλου μου τ' ό Βούεϊνου — θεατρικό συγκρότημα Μηλιάδη—Κυριακού, Μ' ό τ' ό νέα σύνθεση τ' ό θ' όσος από τ' ό θέατρο Σαμορτζή προσελήφθησαν ή Ζαφειρίνη Γκιουζέππε και ή Λιλή Λύς για να ένισχυθ' ό τ' ό γυναι-

κ' ό προσωπικό. Ή Ζαφειρίνη δηλαδή και ή Λύς άνέλαβαν να άντικαταστήσουν την άποχωρήσασαν Μιμόζα και ή μ' ό τ' ός πήρε τ' ό νούμερο «Βερόκοκο» και ή άλλη τις «Κάλτσες» στ' ό «Κοκκέττα».

Έκτός όμως τ' ός Ζαφειρίνης και τ' ός Λιλής στ' ό θέατρο ύπάρχουν και άλλα δυό-τρία «ξεπεταρούδια» μέσα στ' ό ποία ξεχωρίζει ή Δώρα Ποζάν... Αυτές τις τρεις λοιπόν θά περιλάβουμε σήμερα χωρίς να κάνουμε να ζηλέψουν και όι άλλες τ' ό ύποψήφια μουμπούκια ή Νίνα Παταστεφάνου π. χ. ή Πόπη και όι ρέστες. Άς μ' ό βιάζονται. Άγάλια—ά-

Θεατρικά... «ξεπεταρούδια»...Τί λένε για τ' όν έαυτ' ό τους.— Πώς ζουν στ' ό θέατρο και τί ποθούν.—Λίγα άπ' την εξέλιξή τους με τ' ό άνάλογο κουτσομπολιό!...

γάλια γίνεται ή... μπαλαρίνα πρωταγωνίστρια! Όρεξη νάχουνε και έχουνε καιρό. Δεν τις π' όσανε τ' ό χρόνια...

Πρώτη-πρώτη λοιπόν έρχεται ή Ζαφειρίνη... Γκιουζέππε. Αυτή δεν είναι έφετεινής έσοδειας! Έχει ξεπεταχτ' ό από πρόπερι έχει δηλαδή άρκετ' ό καιρό μεταπηδήσει από τ' ό μπαλέτο, μ' ό ακόμα δεν είναι άσπ' όρ πρώτου μεγέθους και γι' αυτό μπορεί να συμπεριληφθ' ό στ' ό «ξεπεταρούδια» με μ' ό εξαίρεση βέβαια, ότ' ό κάνει περισσότερα πράγματα άπ' ότ' ό κάνουν όι άλλες που βγήκαν έφέτος...

Ή Ζαφειρίνη Γκιουζέππε είναι και δεν είναι είκοσι χρονών. Είναι ή δεύτερη άδελφούλα τ' ός κολής μας και μοναδικής Κούλας Γκιουζέππε τ' ός μ' ός έκ των δυό πρωταγωνιστριών τ' ός «Μοντιάλ» που ύστερα από δυό χρόνια άπουσία έαναβγήκε έφέτος πάλι στ' ό θέατρο. Ή Ζαφειρίνη Γκιουζέππε έχει πάρει όλα τ' ό σκέρτσα και τ' ό σκηνικά κόλπα τ' ός Κούλας. Άρχισε βλέπετε από μπαλαρίνα τ' ός Κούλας και δεν μπορεί παρά νάχη έπηρεασθ' ό...

— Δεν μπορώ να τ' ό κόψω! Μ' ό λές, τί να κάμω!...

Τί γέλια που με π' όνουν όληθ' ότα όταν σκέπτομαι π' ό πρό τετραετίας ακόμα ή Ζαφειρίνη ήτανε βυζαντινικό και για



Λιλή Λύς

ΤΟΥ ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

(κ. Σώτου Πετρά)

Την ξέρετε όλοι και όλοι θά την έχετε χειροκροτήσει. Είναι πάντα κεφάτη, γελαστή άρκετ' ό προκλητική στ' ό σκηνή, χορεύει θαυμάσια και παίζει πάντα με μπρίο... Είναι γλυκειά και βάζει σε πειρασμό όλα τ' ό γεροντοπαλήκαρα που μαζεύονται στ' ός πρώτες σειρές τ' όν «καρεκλών» είναι σωστή... Ζαχαρί-νη όπως την έχει βαπτίσει ό ύποφαινόμενος ό όποιος και τ' ός έχει δώσει και τ' ό βάπτισμα τ' ό θεατρικό... στ' όν έπιθεώρηση «Παιγνιδάρα» πούγραψε με τ' όν Μίμη τ' όν Εύαγγελίδη πρό τετραετίας...

Ή Ζαφειρίνη λοιπόν είναι ένα πρώτης τάξεως θεατρινάκι! Στ' ό λίγα χρόνια πούχει στ' ό σκηνή καυτωρθώσει πολύ γρήγορα να ξεπεταχτ' ό από τ' ό μπαλέτο και να κάνει νούμερα. Σ' αυτό βέβαια την έβοήθησε πολύ και ή άδελφή της ή Κούλα. Τ' ό τραβήξε αλήθεια ή καυμένη ή Κούλα όσο να την κάνει μπαλαρίνα και ύστερα νουμερίστα την Ζαφειρίνη. Τ' ό έύλο που έχει φάει από την Κούλα δεν περιγράφεται. Ήταν άπό μικρή πολύ ζωηρή και στ' όν αρχή πολύ άνεπιδεκτη μαθήσεως στ' ό χορό. Δεν μπορούσε να γίν' ό «πρόβα» που να μ' ό κάνει θάλασσα ή Ζαφειρίνη και να μην άναγκασθ' ό να τις τ' ός... βρέξη ή Κούλα...

Μά τ' ό χρόνια πέρασαν και τ' όρα ή Ζαφειρίνη τ' ό έύλο τ' ό έχασε... Έγινε κοτζάκι γυναίκα και δεν φοβάται π' ό την... Κούλα... Τώρα καννίζει κιόλας!... Καννίζει μ' ό ούα και αλοίμονα όν την πάρη μυρωδιά ή «μάννα» της... Δεν την ξεπλύνει τ' ό ποτάμι τ' ός Ιορδάνη... Π' ό άγρια είναι ή μάννα από την άδελφή... Γι' αυτό και ή Ζαφειρίνη όταν θέλη να... «φουμάρη» κλειδοαπαρνεύεται στ' ό καμαρίνη της και τ' ό τραβάει σαν άρά-της!... Την πετυχαίνω στ' ό καμαρίνη της να καννίζει...

— Δεν μπορώ να τ' ό κόψω! Μ' ό λές, τί να κάμω!...

Τί γέλια που με π' όνουν όληθ' ότα όταν σκέπτομαι π' ό πρό τετραετίας ακόμα ή Ζαφειρίνη ήτανε βυζαντινικό και για

νά την καλοπιάσω στην πρόβα όταν τις έτρωγε από την άδελφή της... της παίρνα καραμέλλες!... Τώρα καπνίζει μπροστά μου και... δεν μπορεί και να το κόψω!... "Υπαγε όπισω μου Σατανά..."

— Δεν κάνω και τίποτ' άλλο... ή καυμένη... Καμιά άλλη κατάχρηση! "Ορίστε... θέλετε και τίποτ' άλλο; — Ούτε ξενοχτάω ούτε τίποτα! Πάλι καλά!...

— Κανένα νέο αισθηματάκι; — Δέ βαρύνει; Κανένα... "Υστερα από τόν..."

(Υπάρχει ένα μεγάλο άμφορη της προπερσινού που επρόκειτο να καταλήξει σε γάμο με τα πράγματα χαλάσανε).

— Τώρα αγαπώ τη δουλειά μου και... μ' αρέσουν όλοι... όσοι με χειροκροτούν!... Για άντρα μου δε θέλω κανένα. "Αμα άρχισα να γερνώ και δώ και κάνουνε την εμφάνισή τους οι πρώτες άσπρες τρίχες στο κεφάλι μου, τότε θα σκεφθώ για γάμο!... Δέ βρυνόσαι... Καί άνάβει και ένα ταγάρω άκόμα να πάνε κάτω τα φαρυμάκια!..."

Δέν προφταίνει όμως να τραβήξει ούτε την πρώτη ρουφηξιά και χτυπάει ή πόρτα του καμρινιού...

— Ζαφειρίνη... Μέσα είσαι; — "Ο μπαμπούλας!..."

— Ναί μαμά... Τό ταγάρω πετιέται χάμα και πατιέται γρήγορα-γρήγορα... δια τόν φόβον των 'Ιουδαίων!...

Και τώρα το άλλο... άστέρι, 'Η Λιλή Λύς...

Τη λένε Λιλή Λύς γιατί έτσι τη βάφτισε ο δάσκαλός της ο 'Ατίκ. Είναι κι' αυτή 'ταιράκι του 'Ατίκ που όπως όλες άφοι γίνον καί πλάι του ύστερα τόν εγκαταλείπουν οί... "άκαρδες" και φεύγουν και πάνε σε άλλους θιάσους. Τώχει τό χούι του, τό άνάρχό του του 'Ατίκ να βγάξει κάθε χρόνο άστέρια και να τού τα παίρνουν οί άλλοι!...

Τη λένε Λιλή Χατζοπούλου—τό πραγματικό της όνομα—έχει και δεν έχει ένα χρόνο στο θέατρο. Ντεπουτάρησε μαζί με τόν 'Ατίκ στην Πόλη πέρσαι και ύστερα ήλθε μαζί του εδω στη 'Μάντρα' της όδοι 'Αχαρνών. Είναι θεότρελλο πλάσμα... Ζωηρή, διαβολειμένη γυναίκα, όχι πάρα πάνω από 20—22 χρονών. Δεν την νοιάζει για τίποτ' άλλο παρά μονάχα για "σουξέ". "Ας πάω να τη δώ στο καμρινί της..."

— Δέ θέλω ούτε πλούτη, ούτε ξρωτες, ούτε μεγαλεία! Θέλω νάχω επιτυχίες διαρκώς στο θέατρο και αυτό με φτάνει... Αυτό μου δηλώνει πρωτίτως.

— Σας παρακαλώ να μου τό γράψετε και στην 'Εβδομάδα!...

— 'Αγαπώ όλους, τούς άνδρες του κόσμου — συνεχίζει — αλλά μονάχα ή σκηνή με συγκινεί και σ' αυτήν έχω άφοσιωθεί!... "Αλλά είμαι δυσρεστημένη!..."

Τι άπαιτητική που είναι αλήθεια!... Είναι δυσρεστημένη ξέρετε γιατί; 'Ακούστε την ίδια... —

— Ούτε στο 'Ατίκ ούτε εδω στο 'Κεντρικό' έχω τό σουξέ που θέλω... — Μά είσαι φρέσκια άκόμη — της λέω. —

— Κολοκύθια... Τι θα πή φρέσκια! 'Εγώ από τό γεννοφάσκια μου ήμουν πρωταγωνίστρια!...

Μπράβοοοο... —

— Ναί... Θέλω νούμερα, πολλά νούμερα και πολλά χειροκροτήματα... Αυτά είναι λίγα δέ με φτάνουνε...

"Αλήθεια... 'Η Λιλή έχει και μι... άς την ποίμε «λόξα», Θέλει να κάνει «κα-

ρατερίστικα νούμερα».

— "Αν με βγάλουν καρατερίστα, μου λέει θα χαλάσω κόσμο!..."

— Μά σ' είσαι άμορφη και πολύ νέα άκόμα. Πώς θέλεις να βγής να κάνης καρατερίστικες;

— Είναι ή άδυναμία μου. Θέλω... Μου δηλώνει. "Αμα θα παίξω σε δικό σας έργο θέλω να μου δώσετε να κάνω καρατερίστικα νούμερα... "Ετσι; ("Ας μη της χαλάσω τό χατήρι).

Στό άντράκι της «Κοκέτας» άνεβαί-νω να βρω και τόν τρίτο νέο... άστέρα μας την Δώρα Ποζάν... Δεν μπορώ να μη την δώ και από κοντά...

Μόλις μπαίνω στο καμρινί της ή Δώρα παίρνει ύφος πρωταγωνίστριας!... Μου δίνει μιιά της φωτογραφία πρώτα—πρώτα...

Είναι από τις τελευταίες πούβγαλα, δέν μ' αρέσουνε και τόσο!... Δεν με κολακεύουν καθόλου!

— Πόσων χρονών είσαι; — Είκοσι στην ήλικία μ' ή ζωή μου ή πραγματική άρχίζει από 33! Είμαι δηλαδή τεσσάρων ετών!

— Τεσσάρων ετών; — Μάλιστα.

— Τέσσερα χρόνια παίζω στο θέατρο!

"Απάντηση αλήθεια!... Ούτε ή Λίλιαν Χάρβεϋ δέν μπορούσε να άπάντηση έτσι...

— Μίλησέ μου λίγο για τη ζωή σου.

— Βγήκα στο θέατρο ακαστή από τό σπίτι μου. "Αλλαξα τό όνομά μου και από Ποζά τώκανα... Ποζάν. Βγήκα στο μπαλέτο του θιάσου Κυριακού στο «Βασιλιά του Χαλβά» μ' ας λίγες μέρες ο μπαμπάς μου με άνακάλυπτε και μ' έπαιρνε πάλι στο σπίτι μας!...

— 'Εσύ τί έκανες; — Τι έκανα; "Απεπείραθην να αυτοκτονήσω και έπειδή δέν μπόρεσα εκήρυξα άπεργία πείνης!...

— "Η θά μ' άφήσετε να ξαναπάω στη δουλειά μου, εδήλωσα στο σπίτι μου, ή θά πεθάνω από άφραγία!...

— "Εμεινες πολλές μέρες νηστική; — Δέκα! Πείσμα ο πατέρας μου και ή μητέρα μου, πείσμα και εγώ... ώσπου κέρδιζα...

— "Ο γιατρός που ήρθε μετά δέκα μέρες να με εξετάσει με βρήκε... εξην-τλημένη τελείως!...

— "Ο πατέρας μου τό χρειάστηκε... — "Αντε φάε και κοιμάτια να γίνης!... "Εβγα στο θέατρο και ξεφόρτωσέ με... "Αλλά αλ δής πώς θά πεθάνης στην φάβα κακομοίρα μου! Δέ θά κάνης τίποτα!...

— "Εφαγα καλά... και σε λίγες μέρες που έπηρα λίγο άπάνω μου ξαναβγήκα στο θέατρο και δέν πρόκειται να φύγω ποτέ.

— Μπράβο σου! — Προσπαθώ με όλες μου τις δυνάμεις να κάνω κάτι και να βγάλω ψεύτη τόν πατέρα μου... Θά γίνω μιιά μέρα πρωταγωνίστρια έτσι στο πείσμα του. Μου δηλώνει...

— "Αμήν... —

Πρός τό παρόν ξεπιτιέται λίγο από τό μπαλέτο και κάνει ένα μικρό «μεράκι» στο σκετζ της «πολυκατοικίας», στην «Κοκέττα». "Εχει άρκετά προσόντα και έλπίδες όχι και λίγες ύπάρχουνε να... βγάλη ψεύτη και τόν άσπρη μπαμπά της...

Ξανά πάλι... "Αμήν εύχεται...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕ!

[Στό άλλο φύλλο... Οί νέοι «άστέρες» του θιάσου 'Αργυροπούλου].

Ιστορίες ζώων

'Ο άηττός



'Ο 'Ολίβερ Πάιν, είναι διάσημος στην 'Αγγλία για τις ιστορίες του των ζώων. Θά δημοσιεύουμε μερικές απ' αυτές, άρχίζοντας από τόν βασιλιά των πουλιών, τόν άητό.

'Από τούς άρχαιότερους χρόνους ο άηττός ήταν σε μεγάλη ύπόληψη στους ανθρώπους. Καί τά φτερά του ήταν για τούς άξιωματικούς και φυλάρχους δείγμα ευγενείας και γενναιότητος.

Οί 'Ερυθρόδερμοι 'Ιδίως μπορούσαν να ανταλλάξουν ένα σπάνιο όλογο ή μερικά γελάδια με λίγα φτερά άητού από την ούρα του. Τόση μεγάλη αξία τούς έδιναν.

—

Στους άητούς ή φαντασία των ανθρώπων άποδίδει καταπληκτικά κατορθώματα: όλα όμως είναι υπερβολικά. Στη Σκωτία πιστεύουν ότι οί άητοι παίρνουν παιδιά. Τέτοιο πράγμα δέν συμβαίνει μολονότι ή δύναμις του άητού επιτρέπει παρομοίους άπαγωγές.

Γεγονός όστόσο είναι ότι πάντα στη φωνή τους θά βρεθούν μικρά πρόβατα, κατόικια και λαγοί.

Κάποτε ένας άητός δοκίμασε μιιά δυσάρεστη έκπληξη:

'Ο άητός αυτός που ήταν εγκατεστημένος στην κορυφή μιιάς όροσειρας στη Σκωτία, είχε άρπάξει και μεταφέρει στη φωνή του μιιά γάτα την όποια άφησε άνάμεσα στα άητούποια για να την... περιποιηθού.

"Αμέσως, κατόπιν, εγκατέλειψε τη φωνή του για ν' άναζητήσει κι' άλλη τροφή για την οικογένειά του. 'Ο άητός, όμως δέν έλαβε ύπ' όψει του ότι ή γάτα έχει έφτά ψυχές! "Ετσι μόλις ο έλθρός της έφυγε, ή λιπόθυμη από τ' τραύματα γάτα, συνήλθε, κατεβήχθη σε τά άετούποια και κατόπιν κατέβηκε από την άδεια φωνή κι' έξαφανίστηκε.

"Ενας άλλος άητός αιχμαλώτισε τά βαλε μ' ένα μπουλντόκ μ' ας άποτέλεσμα ήταν να ήττηθ. "Αλλά και ο άνταγωνιστής του υπέκυψε στα τραύματά του. "Ενας άλλος, πολύ άγριος άητός έπετέθηκε μιιάς μεγάλης άλεπούς 'Η συμπλοκή έγινε σ' ένα χιονισμένο τοπίο και ή πάλι υπήρξε γραφική μέρα στην τραγικότητά της. Τό χιόνι έβαζε σε μειονεκτική θέση την άλεπού που μόλις μπορούσε ν' άμυνθ. Τό σίμα είχε πισίλισει ένα γύρω τό χιόνι και τά μαδημένα φτερά του άητού στόλιζαν ένα γύρω τό μέρος. "Επειτα από πολλές θεαματικές έξορμήσεις του μανάλου πουλιού και άποκροούσεις της άλεπούς, ο άητός βύθισε γερά τά νύχια του στις σάρκες του ζώου, κατόπι άνοιξε τά μεγάλα του φτερά και ύψώθηκε με τό θύια του έως 300 μέτρα. "Από τό ύψος έκείνο άφησε την άλεπού να πέση κάτω. Φυσικά τό ζώο σκοτώθηκε άμέσως.

ΟΛΙΒΕΡ ΠΑΙ·Κ

ΠΙΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Ένα σύγχρονο άστυνομικό διήγημα της 'Ανν Μόρς

Ο

Ροβέρτος Μιλλάρ, είχε έξαφανιστή ένα ήλιόλουστο άπόγευμα του 1929 κοντά στους Δελφούς, καθώς περνούσε απ' την κορυφή ενός λόφου. Του κάκου είχαν κάνει ένα σωρό έρευνες οί άστυνομικές άρχες και οί χωρικοί άκόμα σέ κείνα τά μέρη.

Τό μόνο πράγμα που έβρισκαν ήταν τό σακάκι του, σχισμένο επίτηδες θάλεγε κανείς από κάποιο μυτερό έργαλείο, ίσως από ένα θάμνο.

'Ο φίλος του Ροβέρτου Μιλλάρ, Αύγουστος Τσαϊζ, ήταν ο μόνος άνθρωπος που τόν είχε δη για τελευταία φορά πριν απ' την έξαφάνισή του. "Ηταν ένας τύπος φιλήσυχος, με πολλή ευγενικούς τρόπους, όλος ο κόσμος όμως πίστευε πως αυτός ήταν ο δολοφόνος.

Οί δυο 'Αμερικανοί δέν ήταν πλούσιοι, ζούσαν όμως άρκετά άνετα. Είχαν γνωριστή εδω και τρεις μέρες μόνο έντελώς τυχαία μέσ' στο άσανσέρ του ξενοδοχείου που έμεναν, όπως είχε καταθέσει ο υπάλληλος που τούς είχε άνεβάσει.

Πρώτος άνοιξε κουβέντα ο Ροβέρτος ρωτώντας τόν Αύγουστο αν ήταν 'Αμερικανός, και βγάζοντας την κάρτα του τού την έδωσε λέγοντάς του πως ήταν μέτοχος μιιάς 'Εταιρείας αυτοκινήτων στο Κάνσας. Για πρώτη φορά ύστερα από έξη μήνες που έμενε στο μέρος έκείνο ο Αύγουστος Τσαϊζ άφησε χαρούμενος δλεπόντας τόν συμπατριώτη του. Τά μυοπικά του μάτια άστράψαν κάτω απ' τά γυαλιά του, και τό χλωμό του πρόσωπο φωτίστηκε άμέσως από ένα χαμόγελο.

'Ο υπάλληλος του άσανσέρ παραξενεύτηκε πολύ γι' αυτό γιατί ο Αύγουστος φαινόταν μισάνθρωπος και ήταν σκληρόπης πάντα. "Απεναντίας ο Ροβέρτος ήταν τύπος γελαστός κι' εύθυμος.

—Και πού θά ταξιδεύετε τώρα κ. Τσαϊζ; ρώτησε ξανά ο Ροβέρτος.

—Δέν σκοπεύω, να φύγω για την ώρα απ' εδω «άποκριθηκε ο Αύγουστος» άσχο-λούμαι με άρχαιολογικές μελέτες.

» 'Εγώ θά φύγω για την Βουλγαρία σε δυο τρεις μέρες, είπε ο Ροβέρτος. Μήπως έχετε πάει καθόλου εκεί;

—Ποτέ, είπε εύθυμα ο Αύγουστος.

—'Υστερ' από μικρή σιωπή ο Ροβέρτος είπε:

—Μένετε πολύν καιρό εδω και θά ξέρετε καλά τό μέρος. Μήπως έχατε την καλωσύνη να με συνοδεύσετε μέσ' στη πόλη και στα περίχωρα;

'Ο Τσαϊζ δέχτηκε, κι' ύστερα από τρεις μέρες, οί δυο τούς ξεκίνησαν με τά πόδια για μιιά έκδρομή.

"Όλο τό πρωί τό περάσαμε μαζί είχε πη στην άνάκριση ο Τσαϊζ— γυρνώντας μέσ' στην πόλη, και κατά τό άπόγευμα τραβήξαμε για τό λόφο. Φάγαμε τό λιτό πρόγευμα που είχαμε πάρει μαζί μας κάτω απ' την σκιά ενός πλατάνου. 'Ο Ροβέρτος φαινόταν πολύ εύθυμος. Μιά σκηνή μάλιστα φώναξε έναν βοσκό που βρίσκονταν εκεί κοντά, τού έήτησε λίγο νερό απ' τό πλασάκι του.

Δέν μού άρεσαν καθόλου τά μούτρα αυτού του ανθρώπου δέν είπα όμως τίποτα. "Αλλοστε ο βοσκός αυτός έβρισκε μετά τό

σακάκι του συμπατριώτη μου. Μόλις έφυγε ο βοσκός, ξαναρχίσανε την συνομιλία μας. Ξαφνικά όμως ο φίλος μου θυμήθηκε πως είχε ξεχάσει να στείλει ένα τηλεγράφημα για τά γενέθλια μιιάς φιληνάδας του στο Κάνσας. Φάνηκε πολύ στενοχωρημένος γι' αυτό. Είχε ύποσχεθί στον εαυτό του να στείλει αυτό τό τηλεγράφημα πριν τόν περιπατό μας, κι' επέμεινε να γυρίσωμε πίσω στην πόλη. Δέχθηκε να τόν συνοδεύσω, ο Ροβέρτος όμως ήταν πολύ νευρικός κι' άρχισε να τρέχει πιδ μπροστά από μένα. Προσπάθησα να τόν ακολουθήσω κι' εγώ τρέχοντας δέν τά κατάφερα όμως κι' έμενα πίσω γιατί ο Ροβέρτος ήταν πιδ νέος και πιδ σβέλτος από μένα. Στο τέλος μου έήτησε συγγνώμη και με παρακάλεσε να τόν αφήσω να προχωρήσει μόνος γιατί διάζονταν. 'Υποχώρησα στην παράκλησή του γελώντας. 'Ο Ροβέρτος άρχισε να τρέχει. "Εφτασε στο λόφο, τόν πέρασε και χάρηκε απ' τά μάτια μου. "Εγώ γύρισα στο ξενοδοχείο δέν τόν έβριχα όμως εκεί. Τό βράδυ στο τραπέζι ή θέση του έμενε άδεια, και καθώς τό δείπνο προχωρούσε κι' αυτός δέν φαινόταν, άρχισα ν' άνησυχώ.

Και πραγματικά ο Αύγουστος Τσαϊζ φάνηκε πολύ άνησυχος έκείνο τό βράδυ, δλεπόντας την άπουσία του συμπατριώτη του, έφυγε μάλιστα μαζί με μερικούς χωρικούς εις άναζήτησή του. Κατά τό βράδυ ο βοσκός που είχε συναντήσει ο Ροβέρτος πάνω στον λόφο και τού είχε ζητήσει νερό, ήρθε στο ξενοδοχείο φέρνοντας τό ξεσκισμένο σακάκι του νέου. Τότε πιδ ο Τσαϊζ άναγκάστηκε να άναφέρη στην άστυνομία την έξαφάνισή του συμπατριώτη του. 'Ο 'Αμερικανός Πρόξενος τηλεφώνησε στον Τσαϊζ την ίδια ώρα, παρακαλώντας τον να καταθέσει έπισήμως ό,τι γνώριζε γι' αυτήν την ύπόθεση στις προξενικές άρχες που έβρισκονταν να τόν συναντήσουν. 'Ο Τσαϊζ όμως άπάντησε πως λυόνταν πολύ γιατί δέν θά μπορούσε να τόν εύχαριστήση. "Ηταν άναγκασμένος να φύγη άμέσως για την Θεσσαλονίκη.

—Κύριε, φώναξε ο Πρόξενος αν φύνετε τώρα, πρέπει να παρουσιασθήτε άμέσως στο Προξενείο της Θεσσαλονίκης μόλις φθάσετε εκεί πέρα. Καταλαβαίνετε πως εάν ο Ροβέρτος Μιλλάρ έχει δολοφονηθί όπως δείχνουν τά πράγματα έως τώρα, θά κατηγορηθήτε για τήν δολοφονία του.

—Γελίστε... άποκρίθηκε ο Τσαϊζ. Δέν έχω τό δικαίωμα να με κατηγορήσετε για δολοφόνιο γιατί τό πτώμα του Μιλλάρ δέν έχει βρεθί. Μόνον όταν βρεθί τό πτώμα του, αν δηλαδή βρεθί ποτέ, θά έχετε αυτό τό δικαίωμα και τότε θά μπορέσω να σας άποδείξω την άθωότητά μου.

"Η φωνή του από τό τηλεφωνό άκούγόνταν δυνατή και θυμωμένη.

"Υστερα από λίγες ώρες ο Τσαϊζ έφτανε σιδηροδρομικώς για την βουλγαρική Μακε-

δονία. Βρισκόνταν σ' ένα διαμέρισμα όλομόναχος τριγυρισμένος απ' τις βαλίτσες του, που όλες είχαν άπάνω τά άρχικά Ζ. Μ.

Τά πικνά του γένεια καθώς και τά μουστάκια που έκρυβαν πριν όλο του τό πρόσωπο και τού έδιναν ύφος καθηγητή, ήταν τώρα ξυρισμένα όλος διόλου, και όλο του τό παρουσιαστικό τόν έδειχνε για 'Ιταλό έμπορο. Μόλις τό τράινο σταμάτησε στον πρώτο βουλγαρικό σταθμό ή πόρτα του διαμερίσματος που βρισκόνταν ο Τσαϊζ άνοιξε άπτόματα και δυο άστυνομικοί μπήκαν μέσα. Την ίδια στιγμή μπήκε μέσα στο διαμέρισμα κι' ένας νεαρός 'Αμερικανός.

—Καλημέρα κ. Καλάμπρι... κ. Τσαϊζ... όπως προτιμάτε... φώναξε ο νέος κι' ύστερα γυρίζοντας στους άστυνομικούς πρόσθεσε...

—'Ο Μιλλάρ!... έκανε ένδιόνητος ο Τσαϊζ!

—Ναί έγώ! έκανε ο νέος. Καί στρεφόμενος προς τούς άστυνομικούς:

—Αυτός είναι, ο Καλάμπρι. Βάλτε του τις χειροπέδες.

—Δέν λέγομαι Καλάμπρι... μουρμούρισε κατάχλωμος ο Τσαϊζ μην θέλοντας ν' αφήση άνόμα τό ρόλο του.

—'Ονομάζομαι Λουδοβίκος Ζομμιέρ.

—Τί λόγος! είπε ειρωνικά ο νέος...

—Κύριε, ξανάπε ο Τσαϊζ γαλλικά δέν σας καταλαβαίνω. Λέγομαι Λουί Ζομμιέρ...

και δάγκασε νευρικά τά χείλη του που έτρεμαν.

—'Αλήθεια; Αί λοιπόν κ. Ζομμιέρ θά εύχαριστήθης άσφαλώς πολύ αν ήπτε τόν Ροβέρτο Μιλλάρ ζωντανό; Μάλιστα! Βρέθηκε σφός και άδελός, άλλωστε είχε χαθή τόσο εύκολα φορώντας την κάρτα και τό σκούφο του βοσκού έκείνου που δέν σας άρεσαν καθόλου τά μούτρα του... θυμάστε;— και ξεσκισπάζοντας τό σακάκι του. Μεταξύ μας τώρα. Πρέπει να σας πώ πόσο με λήπνε που άναγκάστηκε να ξεσκισώ τό καινούργιο μου σακάκι.

"Αλλά τί να γίνη; "Επρεπε να σας κάνω μ' όποιονδήποτε τρόπο να φύγεις απ' την 'Ελλάδα γιατί μαζί της δέν έχωμε σύμβαση έκδόσεως, και σας που τό θέρατε με κανένα τρόπο δέν θά εγκαταλείπατε ένα τόσο σίγουρο καταφύγιο...

—'Όστε έτσι—μουρμούρισε ο Τσαϊζ με πίκρα αφήνοντας πιδ κατά μέρος τις άποκρίσεις με παρακολούθησε λοιπόν από τότε πού... Ναί, άπάντησε ο Ροβέρτος Μιλλάρ σοβαρός σε παρακολούθω απ' την 'Αμερική, και σ' έστησα παγίδα. "Εξέρα πως δέν θά μπορούσες να άποδείξεις την άθωότητά σου για την κατηγορία της δέθεν δολοφονίας μου εξ αίτίας του παρελθόντος σου, και έπίτηδες σου μίλησα μέσα στο άσανσέρ για την Βουλγαρία. Μένεψα πως θά τό θυμόσασιν και θά κατέφηνες εδω μόλις έδλεπες τόν κίνδυνο. Βρισκόμαστε στην Βουλγαρία λοιπόν τώρα Καλάμπρι, σε συλλαμβάνουμε και θά σε στείλωμε στην πατρίδα σου για να δικασθης για τό φόνό της Μίνας Καλάμπρι, της γυναίκας σου που την σκότωσες με τόσο φριχτό τρόπο...

ANN MORSE

H

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

Ένα συνταρακτικό ανάγνωσμα του Πιέρ Μπουσαρντόν

50N

Εκεί μέσα βρέθηκε ένας όρμαθός κλειδιών διαφόρων μεγεθών και σχημάτων, διάφορα κομμάτια από «άγιωτικά» και τρία χάρτινα πακέτακια που περιείχαν: το πρώτο θειάφι, το δεύτερο μία σκόνη υποκάστανη και το τρίτο μία ουσία λευκή, που είχε περίπου τη σύσταση γάλακτος.

Ο γιατρός από λεπτότητα, δε θέλησε να έρευνήσει περισσότερο.

Αν εν τούτοις είχε την περιέργεια να ρίξει λίγη άπ' αυτή την άσπρη σκόνη επάνω σε άναμμένα κάρβουνα, θα καταλάβαινε απ' το χρώμα και την όσμη του καπνού που θ' ανέδιδετο ότι επρόκειτο περί ενός τρομερού δηλητηρίου...

Όπως οδήγησε, τις 9 Μαΐου του 1835 η Ελένη έβριζε θέση μαγειρίσσης στο σπίτι του ζεύγους Τουρσαίν, γονέων του γιατρού, που την προσέλαβαν μ' όλες τις αντιρρήσεις του γιου τους.

Λίγο αργότερα η έμπιστη του σπιτιού Άννα Έβενό άρρώστησε και πέθανε.

Η άρρώστεια της παρουσίαζε τους χαρακτηρισμούς μιάς οξείας γαστρεντερίτιδος.

Κατόπιν ο Τουρσαίν-πατήρ έπεσε με τη σειρά του στο κρεβάτι. Ύστερα από μία άσχημη νύχτα που πέρασε, σηκώθηκε το πρωί και ήπιε ένα τσάι, που του έτοιμασε η μαγειρίσσα. Κατελήφθη άμέσως από ναυτία και άκατασχέτους έμέτους.

Την επομένη ο σφυγμός ήταν μόλις αισθητός.

Την τρίτη ημέρα της άσθενείας, η κατάπτωση των δυνάμεών του έπέφερε τον θάνατο...

Πριν από τον πατέρα Τουρσαίν είχαν άρρωστήσει η κόρη του Ιουλία, η οποία όμως είχε καλλιετερεύσει αίσθητάς και παρουσίαζε τις πιθανότητες μιάς τελικής ίασεως.

Παραδόξως όμως, μετά τον θάνατον του πατέρα της, η δεσποινίς Τουρσαίν έπαθε μία σοβαρή ύποτροπή και τη φορά αυτή η κατάσταση της χειροτέρευσε σε βαθμό άνησυχητικό.

Ο άδελφός της γιατρός, βλέποντας την προοδευτική εξάντλησή της, κάλεσε το συνάδελφό του Ρουσέν, ζητώντας την έπιστημονική του συνδρομή.

Ο τελευταίος αυτός παρήγγειλε ένα ζωμό, τον οποίον έτοιμασε η μαγειρίσσα. Εύθως όμως ως η άρρωστη δοκίμασε τον ζωμό αυτόν, ένοιωσε φρικτούς πόνους στο στομάχι και μετά δυό ώρες πέθανε μέσα σε σπασμούς τόσο όδυνηρους, ώστε ο γιατρός Ρουσέν έλεγε πως ποτέ δεν θα ξεχούσε σ' όλη του τη ζωή, το μαρτύριο της δυστυχισμένης νέας.

Η σειρά της κυρίας Τουρσαίν δεν άργησε να έλθει.

Πέθανε και αυτή από την ίδια μυστηριώδη άρρώστεια στις 15 Σεπτεμβρίου 1835.

Αφού το σπίτι των Τουρσαίν έρήμωσε, η Ελένη σκέφθηκε να παρουσιάσει μία πλαστή συνέχεια του κακού.

Έπεσε στο κρεβάτι της και καμώθηκε πως υπέφερε και αυτή από δυνάτους πόνους στο στομάχι.

Έτσι έξασφαλιζόταν από τις ύπονοις του γιατρού Τουρσαίν.

Εν τούτοις, ο ίδιος γιατρός την συνέλαβε λίγες ώρες αργότερα να έτοιμάζει ένα πλουσιώτατο γεύμα μέσα στην κουζίνα. Μόλις τον είδε, προσποιήθηκε ότι κατελήφθη και πάλι από τους πόνους, μά ήταν άργα.

Ο γιατρός Τουρσαίν την έδιωξε από το σπίτι.

Εν τω μεταξύ στη Λουμινέ η Ελένη έθεωρείτο ως η ένορκως κάποιος κατάρης.

Όπου περνούσε, την κύτταξαν όλοι με τρόπο και ψιθύριζαν ξορκισμούς.

Ήταν η γυναίκα που σκόπιζε γύρω της το θάνατο και τη συμφορά. Μία ύπαρξη σταλμένη πάνω στη γη απ' τα κατάδαθα του Άδη.

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στο δρόμο, συνοδευόμενη από ένα στρατιώτη. Περιπατούσε σκυφτή, τυλιγμένη στο μαύρο της σάλι κι έμοιαζε με τις μάγισσες, τις στρίγγλες των παραμυθιών.

Όλοι σταυροκοπούσαν στο πέρασμά της κι έλεγαν:

— Βγήκε στο δρόμο με τον σύντροφό της το Στανά μεταμορφωμένο σε στρατιώτη...

Ήταν η σκοτεινή ιέρεια των μυστηρίων της Κολάσεως, που συγκέντρωνε τις άσέλγες νύχτες τα «κακά πνεύματα» και χρησιμοποιούσε τη δύναμή τους για τους καταχθονίους σκοπούς της.

Και μέσα σ' αυτό το πέλαος των προλήψεων και των δυσειδαιμονιών, κανείς δεν σκέφθηκε ν' άντιένη την ύποθεσι από την πραγματική της όψη και να δώσει στην Ελένη τον χαρακτηρισμό που της έπρεπε... Κανείς δεν είχε το θάρρος να την κατηγορήσει ως φαρμακεύτρια...

Σ' όλων τη σκέψη έρχοταν μία άραβική παράδοση: «Ένας ταξιδιώτης έπέστρεψε καθάλλα στο άλογό του από μακρινό ταξίδι. Στο δρόμο αντίκρινε μία φτωχή γυναίκα, που έτρεμε από τον πυρετό. Τη λυπήθηκε και της πήρε μαζί του στην πόλη. Η γυναίκα αυτή ήταν η Πανώλης.

Κάτι τέτοιο ήταν για τους κατοίκους της Λουμινέ η Ελένη Ζεγκαντώ.

Εν τούτοις ο άνακριτής Βανιέ δεν μπορούσε ν' άποδείξει με μαρτυρικές καταθέσεις παρά μόνο τα πρόσφατα έγκλήματα της σατανικής φαρμακεύτρας.

Εκείνα που χανόντουσαν στην άποστασι του χρόνου, όπως οι θάνατοι της Γκέρν, δεν ήταν εύκολο ν' άποδειχθούν.

Δεν ζούσε πιά κανείς από κείνους, που θα μπορούσαν να καταθέσουν.

Άλλ' αν από τις τωρινές άνακρίσεις και από την τοξικολογική εξέταση των

σπλάχνων των θυμάτων άποδεικνυόταν, πως η Περρότ Μασέ, η Ρόζα Τεσσιέ και η Ροζαλία Σαρραζέν είχαν δηλητηριασθή από την Ελένη Ζεγκαντώ, τότε βέβαια θα μπορούσε να ύποστηριχθεί με άπόλυτη βεβαιότητα ότι και όλοι οι άλλοι, που πέθαναν άφου πήραν τα φάρμακα ή τα φαγητά που τους έδινε έτοιμάσει η Ελένη, είχαν πέσει έθιματα της μανίας αυτής της καταχθονίας γυναίκας.

Στις 28 Αυγούστου του 1851 οι χημικοί υπέβαλαν στον άνακριτή την πρώτη τους έκθεση.

Επρόκειτο για το άποτέλεσμα της τοξικολογικής εξέτάσεως των σπλάχνων της Ροζαλίας Σαρραζέν.

Μέσα στο ήπαρ της δυστυχισμένης νέας είχαν άνακαλύψει μίαν άρσενικούχο τοξική ουσία.

Επίσης είχε διαπιστωθεί η ύπαρξις άρσενικού μέσα στο ύπόλειμμα του φαρμάκου, που είχε χορηγήσει η Ελένη στη Ροζαλία...

Στις 24 Σεπτεμβρίου οι ίδιοι έπιστήμονες υπέβαλαν την έκθεσή τους για την αίτια του θανάτου της Ρόζας Τεσσιέ και της Περρότ Μασέ:

«Τα σπλάχνα της πρώτης — έγραφαν — περιέχουν σημαντική ποσότητα άρσενικού, γεγονός που άποδεικνύει ότι η παθούσα είχε ύποστη δηλητηρίαση διά δραστικών δόσεων. Αντιθέτως, η πόστις, που άνιχνεύθη στα σπλάχνα της Περρότ Μασέ ήταν μικρή. Άρα η δηλητηρίασις γινόταν με δόσεις μικρές και συνεχείς».

Άρσενικόν!

Ίδου το όπλον της τρομερής φαρμακεύτρας.

ΕΙΜΑΙ ΑΘΩΑ!

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1851, ο άνακριτής Βανιέ κάλεσε την Ελένη Ζεγκαντώ και της έλεγε:

— Άκουσε, Ελένη. Ως τώρα είχε κάποιο νόημα η άρνησί σου. Διατηρούσες την άμυδρή έλπίδα πως ίσως η χημική εξέταση δεν θα κατώρθωνε ν' άποδείξει την ύπαρξη δηλητηρίου μέσα στα σπλάχνα των θυμάτων σου.

»Εν τούτοις γελάσθηκε!

»Το δηλητήριο άνεκαλύφθη και είναι το άρσενικό. Αυτό το ίδιο άρσενικό, που περιέχεται σ' αυτό έδω το πακέτακι, το όποιο βρέθηκε μέσα στο μαπούλο σου. Δεν ύπάρχει λοιπόν πιά για σένα καμμία έλπίδα διαφυγής! Είναι έντελώς άνώφελο ν' άρνήσαι, γιατί όπωσδήποτε η ένοχί σου θ' άποδειχθεί.

»Ελα, λοιπόν, Ελένη, το φρονιμώτερο που έχεις να κάνεις, είναι να όμολογήσεις πως εσύ δηλητηρίασες αυτές τις τρεις δυστυχισμένες κοπέλλες».

Μά η Ελένη άπάντησε μ' ένα ύφος άπότομο:

— Και τί με νοιάζει έμένα αν οι χημικοί σας έρθηκαν άρσενικό ή όχι. Ούτε το ξέρω αυτό το πράγμα, ούτε θέλω να μ' άξιώσει ο Θεός να το μάθω! »Τι μ' ενδιαφέρουν έμένα οι ιστορί-

ες των γιατρών σας;

Αυτά όλα είναι παραμύθια για μένα! Άκούς εκεί, λέει, έδηλητηρίασα έγώ την καυμένη τη Ρόζα, που ξενύχτησα νύχτες δλόκληρες πλάι στο προσκέφαλό της!

Όλος ο κόσμος κι' αν με πή φαρμακεύτρια, έγώ, να το ξέρετε, θα το φωνάζω πάντα πως είμαι άθώα! Γιατί, πραγματικά, είμαι άθώα!

»Ας θρεθί ένας να πη πως με είδε να ρίχνω το δηλητήριο μέσα στα φάρμακα!

»Μά δε θα θρεθί ποτέ κανείς. Γιατί δεν είν' αλήθεια!

»Και τώρα θέλει η δικαιοσύνη σας να με πληρώσει μ' αυτό το νόμισμα για την άφροσύνη και την άγνη που έδειξα στους άρρώστους!

»Αν δεν είχα τόσο καλή καρδιά κι' αν ήμουν περισσότερο έγωιστής, δεν θα έρισκόμουν τώρα στη θέσι που βρίσκομαι!»

Η άνακρισις για την ύποθεσι Ζεγκαντώ τελείωσε γρήγορα και η δική ώρισθη για την 6 Δεκεμβρίου 1851.

Μ' όλων όμως την σωρεία των ένδειξεων έναντίον της Ελένης Ζεγκαντώ, είχαν μείνει δύο σημεία σκοτεινά στην όλην ύποθεσι:

1) Δεν κατωρθώθη να εξακριβωθεί από πού και με ποιο τρόπο είχε προμηθευθεί η φαρμακεύτρια το δηλητήριο, που έχρησιμοποίησε για τον φόνο των θυμάτων της, και

2) Δεν είχαν πεισθή άπολύτως περί των πραγματικών ψυχολογικών αιτίων, που παρεκίνησαν την σατανική αυτή γυναίκα να διαπράξει τόσα έγκλήματα.

Κατ' ουσίαν, βέβαια, η λύσις των άποριών αυτών δεν είχε να προσθέσει τίποτε το ουσιαστικό στην άπόδειξη της ένοχής της Ελένης. Τα γεγονότα ήταν καθ' έαυτά τόσο εύλωτα, ώστε δεν έμενε σε κανένα ούτε η παραμικρότερα άμφιβολία ότι η «άφροσύνη» ύπηρετρία και παρήγορος άγγελος των άρρώστων ήταν η άφορμή του θανάτου δεκάδων ανθρώπων.

Όπως οδήγησε το ζήτημα της προμηθείας του δηλητηρίου και κυρίως η ψυχολογική άνωμαλία της Ελένης Ζεγκαντώ, έδωσε άφορμή σε πολλές συζητήσεις.

Πολλοί ύπεστήριζαν ότι η φαρμακεύτρια είχε ένεργήσει με πλήρη επίγνωση των εύθυνών της και ότι δεν έπρεπε να ληφθεί υπ' όψη ύπέρ αυτής κανένα άπολύτως έλαφρυντικό και καμμία δικαιολογία.

»Μπορεί κανείς, έγραφαν, να δεχθεί κάποια διανοητική σύγχυσι σε άνθρωπο που έκτελει έγκληματική πράξι ύπό το κράτος μιάς παραφόρου όργης, ή ψυχικής καταστάσεως, που άναστέλλει για ώριμένες στιγμές τη λειτουργία της λογικής κρίσεως. Άλλά για άνθρωπο που δολοφονεί έσκεμμένως και επί σειράν έτών, χωρίς ποτέ να ξυπνή μέσα του η φωνή της συνειδήσεως, το πράγμα είναι όλοφάνερο: πρόκειται περί έγκληματίου άπολαμβάνοντος την ήδονή του έγκλήματος, άνθρωπου χωρίς καμμία άπολύτως ήθική θάσι, που πρέπει να άποβληθεί χωρίς όικτον από τους κόλπους της Κοινωνίας».

Αντιθέτως οι όπαδοί της θεωρίας του άνευθυνού των ψυχοπαθών, ύπεστήριζαν ότι η Ελένη Ζεγκαντώ ήταν ένας τύπος άνισορρόπου, ψυχοπαθούς, που ήταν άπλούστατα θύμα της άνωμαλου ψυχικής της καταστάσεως. Ήταν μία επικίνδυνη άρρωστη. Έφθαναν μάλι-

στα μέχρι του σημείου να πιστεύουν, ότι η άρρωστη αυτή ήταν δυνατόν να θεραπευθεί.

Άλλά κανείς λογικός άνθρωπος δεν βρέθηκε να ύποστηρίξει ως άπολύτως σωστή την τελευταία αυτή άποψη.

Κανένα έπιστημονικό δεδομένο δεν παρείχε την έγγυήσι ότι ήταν δυνατόν η τρομερή αυτή φαρμακεύτρια να μεταβληθεί σε ήθικόν μέλος της Κοινωνίας.

Η κοινή γνώμη τουλάχιστον, που θεωρούσε την Ελένη Ζεγκαντώ πραγματικό δημόσιο κίνδυνο, δεν μπορούσε ν' άνεχθεί θεωρίες, σύμφωνα με τις όποιες θα έπρεπε να καταργηθεί η άρχή της προσωπικής ευθύνης κάθε ανθρώπου για τις πράξεις του.

Η Ελένη Ζεγκαντώ ήταν ένας στυγνός και άποκρουστικός τύπος έπικινδύνου έγκληματία, του στυγερωτέρου έγκληματία που άναφέρει η ιστορία κι' έπρεπε να πληρώσει για τα έγκλημάτα της, να τιμωρηθεί χωρίς όικτο.

Τό ότι δεν εξακριβώθηκε από πού είχε προμηθευθεί το δηλητήριο, με το όποιο πότιζε τα θύματά της, δεν άποδεικνύει ότι δεν το είχε στην κατοχή της, άφου είναι εκτός πάσης άμφιβολίας ότι αυτή είχε δηλητηριάσει τη Ρόζα Τεσσιέ, τη Ροζαλία Σαρραζέν και τα τόσα άλλα θύματά της.

Με την έπιμονή της να μην όμολογή τις στυγερές πράξεις της άπεδείκνυε άκριβώς το καταχθόνιο του χαρακτήρος της και την έγκληματική της φύση.

Όσον άφορά την άφορμή που έπρόκαλε τα έγκλημάτα της δεν ένδιέφερε άπολύτως. Ήταν και αυτή έξάρτημα της διαστροφής του ήθικου της ένώ. Έσκότωνε άπλως για να έκδικηθεί ή για να ίκανοποιήσει τη σαδιστική δίψα της ψυχής της που άπελάμβανε την άγανία των θυμάτων της.

Μιά παρατήρησι που της γινόταν και πού σε άλλο, ήθικό και λογικό άνθρωπο, θα προκάλούσε μία άπλη δυσάρεσκια ή έστω και έντονη διαμαρτυρία, για την Ελένη Ζεγκαντώ ήταν αίτια άρκετή για να σχεδιάσει και να έκτελέσει με κτηνώδη ψυχραιμία το φρικτότερο έγκλημα.

»Ε, λοιπόν, ήταν άδύνατη η «θεραπεία» της ψυχής!

Ένα μέσον ύπήρχε για να σωθεί η Κοινωνία από την άπαισία έκθινα, που έκρυβε στους κόλπους της και πού άνομαζόταν Ελένη Ζεγκαντώ: να



Περιπατούσε στο δρόμο τυλιγμένη μέσα σ' ένα μαύρο σάλι...

λείψει αυτό το τέρας, να ξαναπαή πίσω στον Άδη, πού την εξέδρασε...

Καμμία άλλη δίκη στη Γαλλία δλόκληρη δεν είχε προκαλέσει τό ένδιον άφέρον δλοκληρώου της Κοινωνίας, όσο η δίκη της Ελένης Ζεγκαντώ.

Από νωρίς είχε καταληφθεί από κόσμο η μεγάλη αίθουσα του Κακούργιοδικείου. Οι άκροαταί έμεναν όρθιοι άκόμη και στους διαδρόμους.

Και όταν προσήχθη η κατηγορουμένη, μία θαθεία, μία νεκρική σιγή άπλώθηκε γύρω, κάτω από το δέος, που προκαλεί το αντίκρουσμα μιάς ύπάρξεως καταπληκτικής σε δύναμη χαλασμού, ένός έντος, πού η λαϊκή φαντασία τό έβλεπε με ύψι άποκρουστικό σκελετό και μ' ένα δρεπάνι στο χέρι.

Η Ελένη Ζεγκαντώ, πού καθόταν στο έδωλλιο του κατηγορουμένου για να δώσει λόγον των έγκλημάτων της, δεν ήταν μία άπλη φόνισσα... Ήταν ο ίδιος ο θάνατος...

Εδικάζοταν ο Χάρος...

Ο Πρόεδρος έκήρυξε την έναρξη της συνεδριάσεως.

Οι συνήγοροι της ύπερασπίσεως προσάβησαν να έπιτύχουν την άναβολή της δίκης, στηρίζόμενοι στο γεγονός, ότι άπουσιάζουν ώριμένοι μάρτυρες της ύπερασπίσεως.

Μάρτυρες της ύπερασπίσεως;

Άλλά τί θα είχαν να πουν για να έλαφρώσουν τη θέση μιάς γυναίκας, πού με τόσο έλαφρά συνείδηση κατεδίκασε σ' ένα φρικτό θάνατο όσους συναντούσε στο διάβα της;

Ύστερα από μία σύντομη εισήγηση του Εισαγγελέως, το δικαστήριο άπέρριψε την αίτηση περί άναβολής και η δίκη έξηκολούθησε.

Άρχισε η άνάγνωση του κατηγορητηρίου.

Ήταν συντεταγμένο στην καθάρως δικαστική γλώσσα, των ξηρών όρισμών της έντελώς τυπικής φρασσεολογίας.

Ούτε ζωηρά περιγραφά των έγκλημάτων, ούτε λυρισμοί και έξάρσεις, τίποτε άπ' ό,τι θα θύμιζε την έκθεση ενός λογοτεχνικού καλλιού, πού θα ζωντάνευε μπρός στα μάτια του άκροατηρίου τις σκιές της άπειριγάρπου φρίκης και της συμφορής, τις όποιες είχε προκαλέσει το έγκληματικό χέρι της Ελένης Ζεγκαντώ.

Μά μέσα στην ξηρότητα του τη στυγνής, το κατηγορητήριο, με τις ώμες και έσώτερες φράσεις του, ήταν άκόμα πιο τραγικό, πιο συνταρακτικό...

Όλων τα μέλη διέτρεχε ένα δυνατό ρίγος... Και μόνη άσυγκίνητη έμενε στο έδωλλό της η κατηγορουμένη...

Όταν ο γραμματέας τελείωσε την άνάγνωση, ο Πρόεδρος υπέβαλε μερικές έρωτήσεις στην φαρμακεύτρια.

Μά εκείνη άπάντησε πάντοτε στερεοτύπως, με τις ίδιες σχεδόν φράσεις, πού άποτελούσαν το «λάτι-μοτιέ» της όλης άπολογίας της:

(Άκολουθεί)

Σοφά λόγια

— Μπορείς να κρίνεις έναν άνθρωπο από το είδος των διασεδάσεων του περισσότερο παρά από το επάγγελμά του.

— Λίγοι είναι οι ικανοί να κρίνουν με ευσυνείδητα. Η κοινή γνώμη είναι η γνώμη των λίγων, την οποία έχουν αποδεχθεί οι πολλοί.

— Από την αγάπη συγκρατείται όχι μόνον η παγκοσμία ζωή, αλλά και το χαμόγελο κάθε μεμονωμένης ευτυχίας. Η αγάπη είναι αυτή η ζωή.

— Η αλήθεια είναι ο μεγαλύτερός μας θύσανος. «Ας είμαστε λοιπόν φειδωλοί σ' αυτήν».

— Δυστυχισμένοι έσείς οι άνθρωποι της πραγματικότητας. Τί σημαίνει αυτή η πραγματική ζωή, αφού το κάθε τι σ' αυτήν είναι ψυχρό και θλιβερό;

— Τ' άσπρα μαλλιά είν' ο άφρονς που σκεπάζει τη θάλασσα μετά την καταιγίδα.

— Ποτέ κανείς δεν θαρρεύει τη ζωή. Βαρύνεται μάλλον τον εαυτό του.

— Η χάρις είναι η ζωή, φωτισμένη από μια χρυσή ακτίνα.

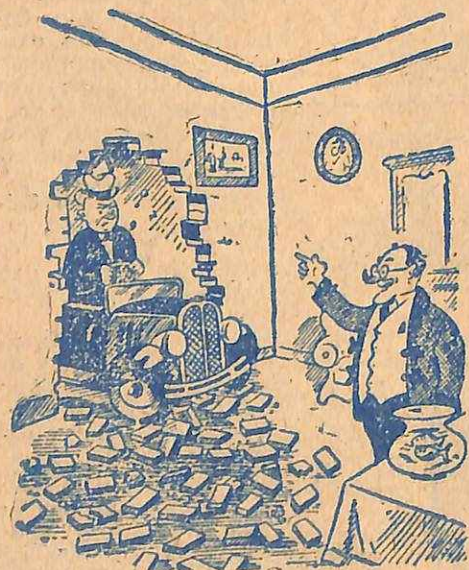
— Εκείνο που ξεχωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο, είναι η αμφιβολία.

— Ο άνθρωπος αποκατά την υπόληψη στον αγώνα της ζωής κι' η γυναίκα όταν γίνει μητέρα.

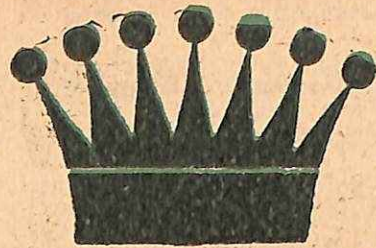
— Ο έρωας και η πολιτική είναι ο θάνατος της φιλίας.

— Μια μικρή πέτρα, καταμεσής του δρόμου, αναποδογυρίζει κι' ένα μεγάλο κάρο.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ



— Κάποτε λάθος στην είσοδο. Το γκαράζ είναι δίπλα!...



Ιστορίες έστεμμένων

Η απλότης του Μεγάλου Φρειδερίκου. — Ένα βασιλικό κομπλιμέντο. — Οι «έρωμένες» του Ναπολέοντος.

Υπάρχουν άπειρα ανέκδοτα, σχετικά με τον Μεγάλο Φρειδερίκο της Γερμανίας και για την απλότητα με την οποία ζούσε.

Έν' από τα πιο χαρακτηριστικά είναι και το παρακάτω επεισόδιο που συνέβη, όταν ο Γερμανός μονάρχης έμενε στα ανάκτορα του Πότσδαμ, ειρηνικότητα, χωρίς ακολουθίες και μεγαλεία, διατηρώντας ένα μόνο φρουρό, που κι αυτόν πολύ συχνά τον έδιωχνε δίνοντάς του άδεια.

Την εποχή λοιπόν εκείνη, ο Γάλλος δούξ ντε Σουαζέλ, φτάνοντας στο Βερολίνο, με διπλωματική αποστολή, ζήτησε ακρόαση από τον Φρειδερίκο. Η αίτησής του έγινε δεκτή και ο Γάλλος ευγενής, κατά την ωρισμένη ημέρα και ώρα, πήγε στα ανάκτορα του Πότσδαμ και χτύπησε την κεντρική πύλη τους, η οποία ήταν έντελως αφορούρητη. Ύστερα από λίγο ένας ανθρωπάκος ντυμένος πολύ απλά, του άνοιξε και του έκανε τόπο για να περάσει.

— Φίλε μου του είπε τότε ο Σουαζέλ, νομίζοντάς τον για κανένα άνακτορικό υπάλληλο, έρχομαι να επισκεφθώ τον αυτοκράτορα.

— Ίπποτα μου, του απάντησε ο κοντός ανθρωπάκος, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον Μεγάλο Φρειδερίκο, βρισκόμαστε μπροστά στον αυτοκράτορα!

Ο δούξ ντε Σουαζέλ, τον κύτταξε καλά, θυμήθηκε τη φυσιογνωμία του και τόση υπήρξε η κατάπληξίς του, ώστε αναγκάστηκε ν' ακουμπήσει στον τοίχο για να μην πέσει κάτω!...

Όταν ο βασιλεύς της Ουγγαρίας Αλβέρτος έπηγε κάποτε στη Γαλλία, προσεκλήθη από το Λουδοβίκο 14ο στα ανάκτορα των Βερσαλλιών.

Εκεί, ο ύψιλος ξένος έμεινε τόσο θαμπωμένος μπροστά στα αμύθητα πλούτη και στην πολυτέλεια των ανακτόρων, ώστε λέγεται ότι είπε μ' ένθουσιασμό στο Γάλλο μονάρχη:

— Μεγαλειότατε, αν ο Θεός έδημιούργησε τον κόσμο σε έφτά μέρες, θα χρειάστηκε ασφαλώς τρεις για να προσφέρει ό,τι στολίδι είχε στη Γαλλία!...

Σε μια συναναστροφή ο Μέγας Ναπολέων περιέγραφε μια μάχη, την οποία

είχε δώσει πρό έτών, χωρίς να παραλείψει την παραμικρή λεπτομέρεια.

Σε κάποια στιγμή, η σύζυγος του στρατάρχου Μπερτράν τον διέκοψε και τον έρώτησε έκπληκτη:

— Μά πώς είναι δυνατόν, Μεγαλειότατε, ύστερα από τόσα χρόνια, να θυμάστε τόσες λεπτομέρειες;

— Κυρία μου, απάντησε χαμογελώντας ο Ναπολέων, είμαι όπως ένας έρας στης που θυμάται όλες τις παλιές έρωμένες του.

Και εξακολούθησε την αφήγησή του.

Η βασίλισσα της Ιταλίας Έλένη είχε παραγγείλει κάποτε σε μια φτωχή εργάτρια δώδεκα ζευγάρια πλεχτές κάλτσες με διάφορα κεντήματα λαϊκής τέχνης για να τα βάλει σε μια σειρά δειγμάτων λαϊκής διακοσμητικής, που κατάρτιζε την εποχή εκείνη.

Ύστερ' από λίγον καιρό, οι κάλτσες έστάλθηκαν στα ανάκτορα έτοιμες. Η βασίλισσα τόσο πολύ ένθουσιάστηκε από την ωραία εργασία της εργάτριας, ώστε έθελξε να την πληρώσει πλουσιοπάροχα.

Αγόρασε λοιπόν ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες κι' αφού γέμισε τη μιά με μπουμπόνια και την άλλη με χαρτονομίσματα, τάστειλε στην καλή εργάτιδα.

Ύστερα από λίγες μέρες όμως η βασίλισσα έλαβε την ακόλουθη έπιστολή, από την νέα:

«Μεγαλειοτάτη»

Ο πατέρας μου, μου πήρε τα χρήματα που μου έστελτατε, ο αδελφός μου τα ζαχαρωτά κι' η μητέρα μου κράτησε τις μεταξωτές κάλτσες για τον εαυτό της. Κι' έπειδή τους είπα ότι αυτά τα πράγματα τα στέλνει προσωπικώς σε μένα η βασίλισσα, με πιάσανε και μου δώσανε της χρονιάς μου!...

Η βασίλισσα συγκινήθηκε τόσο με το άφελές εκείνο γράμμα, ώστε πήρε υπό την προστασία της τη μικρή εργάτρια και αργότερα της άνοιξε ένα έργαστήριο πλεκτικής, το οποίο αργότερα εξελίχθη σε μεγάλη επιχείρηση.



Ο Μ. Φρειδερίκος



Ο Γκόγκος στην Πελίνα

Ο Γκόγκος στην δεία του Μπατσουρω

Η ΜΟΛΟΧΑΝΘΗ

του κ. Νικ. Τσεκός

Σιβαστή μ' θειτούλα

Έλεβα στο γράμμα σ' κι' αμεσους λέτριάς στην οπισθαρία της γειτονιάς μ' για να σ' αγοράσω το φάρμακο που μου γράφεις. Αλλά ίκειο που λέπαθα θειτούλα μ' είνι άλλου πράμ'. Μόλ'ς ακ'σι ού φαρμακουτρίφ'ς ίκειο που μου γράφεις τούν έπισσι ίένα γέλιου που το έξέφυγι από το χέρ' του γ'δι που κρατουλουγούσι:

— Πουδς του είπας; μί ρουτουλουγέι ξανά.

— Γιώ του διαβάς' από το γράμμα σ' θειτούλα μ' κι το κρένου:

— Χελιλίν!...

— Κάν'ς λάθ'ς, μί κρέν' ού φαρμακουτρίφ'ς.

— Λάθ'ς γιώ; Σά να μ' τα λίες καλά κύρ Σπιταρία του κρέν'. — Ίέτο μί του γράφ' ή θειτούλα μ' ή Μπατσουρω κι ίέτο' του κρέν'. Τήρα, του λ'πόν μπας κι δι μου δώκ'ς ίκειο που σι λίεςου, γιατί θάχουμ' φασκαρ'ις αν πάη στο χουριό κι το καταλάβ'ν.

Καλά μί κρέν' ού φαρμακουτρίφ'ς βγάζ' ίένα βαζάκ' από μέσα από το μύστρα κι μου το δίν'.

— Πάρτου μί κρέν' κι κατέβανι του παραδάκ'.

— Πόσου καν';

— Ίέηνα ούχτώ δραχμές.

— Ίέηνα ούχτώ! Τόσα π'λά;

— Τι να σι καν'. Είνι ακρ'βό φάρμακου.

— Ακριβό; — Αμ' δίν του θέλ' κουμπάρε μ'. — Ίφτούνου του φάρμακου μπουρβώ να του καν' κι γιώ.

Τού παράτ'σα π'λιές, θειτούλα μ', κι τράβ'ξα για το δμάτιου που μ'έν', — Ίκειά ίπ'ηρα του βαζάκ' που μου έστειλεις μί τούν κύρ Κουλουτούρου γιμάτ' λίες, του καθάρ'σα κι του γιόμουσα ίσαιμ' απάν' «χελιλίν» χουρίς να πλερώσ' ούτι δικαράκ'! Κι όποτι θέλ'ς θειτούλα μ' στέλν'νς τούν ταχυδρόμου να του πάρ' για να πασαλειψ' τα μούτρα σ' μιά κι σι είπ' η κυρά δασκάλα δ'τ' είνι καλό φάρμακου για το πιτσι' σ'...

— Τώρα θειτούλα μ', μιά κι σι ίέστ'λα



Η Μολοχάνθη

δ'τ' μί ζήτησις, θά σι θιρμποπαρακαλέσ' να μου κάν'ς κι τα λόγου σ' ίένα χατηράκ'. Μί γράφ'ς του λ'πόν θειτούλα μ', δ'τ' ή Μουλουχάνθ', του θρουφαντόν κουπιλλούδιου, που δντας ήμ'να στο χουριό μου είχ'ι τσουρουφλιά' τα ίντόσθια, είνι άρρουσου στου κριββάτ' ίέ' ίρουτ'κού μαρρασμού. — Ίφτούνου θειτούλα μ' είνι πολλού λυπηρόν, διγίότ' το κουρίτο' — — Ίέτο' κρέν' ίνθάδ' στην 'Αν' θήνα τις κοπιλλούδ'ς —

— Μπουρεί να πιθάν' κι το κρέμα θι να είνι στου λιμό μ' μιά κι ίέ ίτίας μ' θά τα τ'νάξ'. Γιατουόου θειτούλα μ' θά σοφ' ζη-

— σ' μίνια χάρ'. — Νά δανείσ' στην καφηρή τη Μουλουχάνθ' τη γαιδάρα σ' την Π'λάρου κι να την στελ'ς ίδω για να μί γδ'η κι να γιέν' καλά. Σι θιρμποπαρακαλώ θειτούλα μ' να μου το κάν'ς ί-

φτούνου του χατηράκ' γι-ατί άλλοιως θά πιθάν' του κουρίτο' κι είνι κρέμα από το θιό γά πάη χαμένου. Κι χάργια από δαύτου μπουρεί να πάθ' κι γιώ τίπ'ις κακό δι-

γίότ' νομίζου δ'τ' την ά-γαπάου. — Σήμηρις του

προύι που ιδιάβασα στου γράμμα σ' για ίφτούνη μί ίέπισσι — ίένας πόνους στην κ'λιά που σιγούρις θι να είνι από τουν έρουτά μ' για δαύτ' γιατί ίμένα δίν μί πουνάει πούτες ίέδ'ν αν φάου από βραδύς χταπόδ' πλακι κι τέτοιου ίφες δίν ίέφαγα. Τού λ'πόν θειτούλα μ' ίαν θέλ'ς να μ' πάθ' τίπ'ις ού Γκόγκους σ' του άνηψδάκ' σ' φρόντισ' να μου στελ'ς του συντομώτ'ρο τη Μουλουχάνθ' ίδω. Γιατί χάργια που ούτι ίέκιν' θά πιθάν' από ίρουτ'κό μαρρασμό ούτι κι γιώ θά πάθ' τίπ'ις από τουν μ'γάλου μ' ίέ-ρουτα, θά την λέγου να μ'οι μπαλόν' τά τσουράπια μ' να μου έκεουργιάζ' του στρώμα μ' κι τα ύπουδέλ'πα. Τού λ'πόν θειτούλα μ' φρόντισ' να μου τη στελ'ς του συντομώτ'ρο.

Φλώ την δεξιά σ'

Ού άνηψός σ'

ΓΚΟΓΚΟΥΣ

Αγγλικό χιούμορ

Όταν έγινε το μεγάλο χρηματιστηριακό κράχ στην Ν. Υόρκη, δυ Γερμανοί καθόνταν σ' ένα ρεστοράν του Μπρουντγουάη και θρηνολογούσαν για την κατάσταση των πραγμάτων στην Αμερική. Έξαφνα ένας κομποντυμένος τέλντλεμαν που καθόταν στο διπλανό τραπέζι άπευθύνθηκε στον ένα Γερμανό και τούπε:

— Κύριε καταγορεύετε την πατρίδα μου και σās προσκαλώ σε μονομαχία.

Ο Γερμανός καταρόμαξε από την πρόσκληση αλλά για να μη δείξη ότι φοβάται δέχθηκε να μονομαχήση.

Την άλλη μέρα οι δυο αντίπαλοι μαζί με τους άρμευτες θρέθηκαν στο πεδίο της τιμής. Ο Αμερικανός πυροβόλησε πρώτος χωρίς αποτέλεσμα. Με τη σειρά του κατόπιν ο Γερμανός σημάδεψε προσεκτικά τόν αντίπαλό του στη καρδιά. Η σφαίρα κατευθύνθηκε ακριβώς επάνω στον στόχο της. Αλλά αντί να σωριαστή στο έδαφος, ο Αμερικανός ξεκούμπωσε σακάκι, πουνάμισο και φανέλλα, κι έπέδειξε στους παρισταμένους μιά άσπρη άσπίδα πουφερε την άκλουθη έπιγραφή με χρυσά γράμματα:

«Ο οίκος Γκρήν και Σία της Μπρούκ Στρήτ έφιστά την προσοχή των κυριών μονομάχων στην νέα μετάλλινη πλάκα του στήθους που είνι άφεύρεσή του».

— Πώς πάνε οι δουλιές Τζόνι;

— Μην τ'αρωτάς. Τα οικονομικά μου έχουν χάλια.

— Και πώς τα καταφέρνεις;

— Την γυναίκα μου την έστειλα στην μητέρα της, τα παιδιά μου στο Παιδείο 'Ασνλο και τόν σκύλο μου τόν πούλησα.

— Τί λές; Όλα αυτά που μου λές είναι πολύ δυσάρεστα.

— ...Και αν ή κατάσταση χειροτερέψη θ' αναγκασθώ να πουλήσω και το αυτοκίνητό μου.

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ



— Έφες επί τέλους; Πού γύριζες δέκα χρόνια τώρα παληομπεκλή;

Ένας άγνωστος έρως του Μυσσέ

Το ρομαντικό είδωλλιο του ποιητού με την Ουγκέτ Ντεζοζιέ

Ένα βράδυ του Ιουλίου του 1840, ο Μυσσέ, μη έχοντας τί άλλο να κάνει, πήγε στη Γαλλική Κωμωδία. Το βράδυ εκείνο ντεμπούταρε στο μεγάλο αυτό θέατρο μια νέα ήθοποιος, η δίσ Ρεστού. Ώς-τόσο, παρ' όλο το ντεμπούταρισμα της νέας ήθοποιου και μολοντί παιζόταν ένα από τα ωραιότερα έργα του Μολιέρου, «Ο Μισάνθρωπος», η Γαλλική Κωμωδία ήταν σχεδόν άδεια. Την παράσταση, όπως φαίνεται από τα επίσημα βιβλία του θεάτρου, δεν την παρακολούθησαν παρά 29 μονάχα θεαταί. 29 ακριβώς. Σε κάθε άλλη περίπτωση ο Μυσσέ θα άκουε άφηρημένους και μελαγχολικούς, μιά-δυο το πολύ πράξεις του έργου, θα έπληττε θανάσιμα, θάπνιγε με κόπο έπανελημένα γασμουρητά, και θάφευγε κάνοντας όρκο να μην ξαναπατήση άλλη φορά, στη Γαλλική Κωμωδία, το καλοκαίρι τουλάχιστον, που όλος ο καλός κόσμος του Παρισιού, λείπει στην έξοχή. Έν τούτοις ο ποιητής παρακολούθησε ως το τέλος την παράσταση και ναί μὲν την άλλη μέρα έγραψε ένα ποίημα για τη βραδυά του εκείνη που το τιτλοφόρησε «Μιά χαμένη βραδυά», άλλ' όπως αποδείχτηκε αργότερα από τα πράγματα, η βραδυά εκείνη στη Γαλλική Κωμωδία δεν πήγε καθόλου χαμένη για τὸν ποιητή.

Στην «Μιά χαμένη βραδυά» υπάρχουν ανάμεσα σ' άλλους και οι εξής στίχοι:

«Ήμουν βυθισμένος στις σκέψεις μου. Ώστόσο, κάποτε-κάποτε έρριχνα τη ματιά μου τριγύρω μου. Μιά στιγμή, είδα μπροστά μου να σαλεύει γαρούμενα, κάτω από μαύρα μαλλιά ένας λαϊμός λυγρός και χαριτωμένος. Τότε, βλέποντας τα βένινα αυτά μαλλιά και τὸν μαρμαρίνο λαϊμό, θυμήθηκα ένα στίχο του 'Αντρέ Σενιέ, και τὸν ψιθύρισα χαμηλόφωνα, ακούγοντας άφηρημένα τὸ έργο: «Κάτω από τὸ λατρευτό σου κεφάλι, ένας λαϊμός άσπρος, ντελικάτος λυγίζει, που ξεπαίρνει και τὴν άσπράδα του χιονιού...»

Ποιά ήταν η γυναίκα αὐτή που έβλεξε τόσο πολύ τὸν Μυσσέ, ώστε τὸν έκανε να καθλωθῇ στο κάθισμά του και να παρακολουθῇ ως τὸ τέλος τὴν παράσταση. Ήταν μιά κοπέλλα, η Ουγκέτ Ντεζοζιέ, κόρη ενός δικηγόρου από τὸ Ντιζόν, ὁ οποίος είχε εγκατασταθῇ πρὶν από δυό χρόνια οικογενειακῶς στο Παρίσι. Ἡ κοπέλλα αὐτή, σειμνή, δειλή, μαζεμένη σάν έπαρ-γιοτοπούλα, ζωντάνεψε από τὴν πρώτη στιγμή που τὴν είδε, σὰ μάτια τοῦ Μυσσέ, τὴν εικόνα της άληθινῆς παρθένας, όπως τὴν άνειρευόταν, όπως τὴν είχε πλάσει με τὴν φαντασία του, όπως τὴν τραγοῦδησε σὲ τόσα τρυφερώτατά του ποιήματα και όπως τὴν ενεσάρκωσε σὰ διηγήματα και σὰ θεατρικά του έργα.

Ὁ Ντεζοζιέ είχε πολλές κοσμικὲς γνωριμιές στο Παρίσι και έτσι η τύχη τῶφφερε τὸν γειωῶνα τοῦ ίδιου εκείνου χρόνου να ξανασυναντήσῃ ὁ Μυσσέ τὴν Ουγκέτ, σ' ένα φιλικό του σπίτι. Ὁ ποιητής που είχε μόλις περάσει τὰ

τριάντα χρόνια, εκείνη τὴν ἐποχὴ βρισκόταν σ' ὅλη τὴν ἀκμὴ της δόξας και της ὁμορφιάς του. Ήταν ένας από τὸς πιδ διασήμους Παρισινούς δανδῆδες. Λυγρός και μετρίου ἀναστήματος, γράφει η κατόπιν φίλη του Λουίζα Κολέ, ντυνόταν με ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια. Φοροῦσε συνήθως ένα κοστοῦμι πράσινο με κουμπιά από μέταλλο. Στὸ γιλέκο του τὸ καμωμένο από σταγχι μετάξι, ταλαντευόταν μιά χρυσή ἀλυσίδα. Τὸ πουκάμισό του ήταν οκισμένο από τὴν πιδ φίνα μαπατίστα και κουμπωνε με δυό κουμπιά από δυνυα. Τέλος, η στενὴ του μαῦρη μεταξωτὴ γραβάτα έσφιγγε τὸ λαιμό του και έδειχνε πιδ ὁμορφη ακόμα από ὅ,τι πράγματι ήταν η μελαχροινάδα τοῦ προσώπου του.

Στὰ κοσμικὰ σαλόνια ἦσαν πασί-



Ὁ Α. ντέ Μυσσέ.

γνωστοί τὴν ἐποχὴ εκείνη οι στίχοι, οι έρωτικοί, οι θερμοί, οι τρυφεροί και παιχνιδιάρικοι, τοῦ Μυσσέ. Οι γυναίκες, ιδίως, τὸς ἤξεραν απ' έξω και τὸς ψιθύριζαν με πάθος.

Μά και οι έρωτικὲς ἐπιτυχίες τοῦ Μυσσέ ἦσαν πασίγνωστες, και ιδίως η μεγάλη του έρωτικὴ περιπέτεια με τὴν Γεωργία Σάνδη που τοῦ είχε ἐμπνεύσει τὸς πιδ φλογεροῦς και τὸς πιδ παθητικὸς του στίχους.

Τρυφερός κι' έρωτόληπτος, ἱκανὸς ν' ἀφοσιωθῇ με ὅλη του τὴν ψυχὴ σὲ μιά γυναίκα, μὰ και σκληρὸς συγγρό-νως, και άστατος που δὲν ζητοῦσε από τὸν έρωτα παρά μιά περαστικὴ μονάχα μέθη, ὁ Μυσσέ ἐξασκοῦσε στις γυναίκες μιά άκατανίκητη γοητεία. Ήταν πολὺ φυσικό, λοιπόν, να θέλῃ και τὴν Ουγκέτ Ντεζοζιέ, από τὴν πρώτη τὸς γνωριμιάς ακόμα. Ἡ Ουγκέτ ἦταν μιά φαντακτικὴ θαυμαστρία τοῦ Μυσσέ και ἤξερε τὰ ωραιότερά του ποιήματα απ' έξω.

Τὴν πρώτη κιόλας βραδυά της γνωριμίας των, στὴ γωνία ενός σαλονιοῦ όπου είχαν μείνει μόνοι, τοῦ ἀπήγγει-

λε με φωνὴ που έτρεμε από τὴ συγκίνηση, μερικὸς στίχους από τὴ «Νύχτα τοῦ Αὐγούστου» ένα από τὰ πιδ θαυμασία ποιήματα τοῦ Μυσσέ:

«Άλλοι μου! όταν θυμόμουν
τὴ φόνισσα ὁμορφιά σου,
τί πόνοι δὲν ξεχνιόντουσαν
και τί καρδιοσωμοί!»

«Μοῦ τὸς ἀπήγγειλε, έγραφε ὁ Μυσσέ, σ' ένα του φίλο, διηγούμενος τὸ περιστατικό, με τέτοια συγκίνηση, με τέτοιο πάθος, ὥστε ἐνοιώθα ὅτι θά είχε δακρύσει πολλές φορές διαβάζοντάς τὸς...»

Εἶναι περίφημος ὁ «Αποκαιρητισμός στη Σουζόν» που ἀρχίζει με τὸς στίχους:

«Αντίο Σουζόν μου, αντίο φῶς μου.
Ὅπου σ' ἀγάπησα λίγες στιγμές.
Οι μικραγάπες αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Κάνουν τίς ἀγάπες μας πιδ τρανές...»

Ἡ Σουζόν αὐτὴ που συναντοῦμε και σ' άλλα ποιήματα τοῦ Μυσσέ εἶναι ἡ Ουγκέτ Ντεζοζιέ: Δὲν φαίνεται ἀπίθανο, δὲν ἔχουμε ὅμως καμμιὰ αὐθεντικὴ μαρτυρία γι' αὐτό. Τὸ μόνο που ξέρουμε θετικὰ γιὰ τὴ μούσα αὐτὴ τοῦ Μυσσέ, τὴ μιά μέσα στις τόσες άλλες, εἶναι ὅτι ἀγάπησε τὸν ποιητὴ, ὅτι ὁ ποιητὴς ἀνταποκρίθηκε στὴν ἀγάπη της και ὅτι ἔπαψαν να βλέπονται όταν η Ουγκέτ παντρεύτηκε και πήγε κι' εγκαταστάθηκε με τὸν άντρα της στὴ Μασσαλία. Ήταν μιά ψηλή, κατάξανθη κοπέλλα, αἰθέρια, σάν Ἀγγλίδα, με μεγάλα βαθυνάλανα μάτια και κομψότατο κορμί. Λίγο πὶν παντρετὴ ὁ Μυσσέ, τὴς έγραψε: «Αν δὲν φοβόμουν τόσο πολὺ τὸν εαυτό μου, θά σουλέγα. Ἀς ἀγαπηθῶμε, ἄς δοθοῦμε με ὅλη τὴν δύναμη της ψυχῆς μας ὁ ένας στὸν άλλον. Δὲν ὑπάρχει στὴ ζωὴ τίποτε γλυκύτερο από τὴν ἀγάπη. Ὅλα τὰ πλάσματα στὸν κόσμο ἀγαπιοῦνται. Ὁ οὐρανὸς ἀναπᾶ, η γῆ, η θάλασσα ἀγαποῦν. Τὸ άστρο που πρὶν ἡμερώσῃ φεγγοβολᾶ τόσο γλυκά, φεγγοβολᾶ από ἀγάπη. Ὅμως φοβοῦμαι τὸν εαυτό μου. Ἴσως πονέσης. Ἴσως πονέσω ἂν ἀγαπηθῶμε δυνατά. Γιατί λοιπόν, να μείνῃ απ' τὴν ἀγάπη μας ένα μικρὸ κατακάθι, ἐνῶ μπορούμε να διατηρήσουμε και οι δυό μας τὴν πιδ γλυκειά, τὴν πιδ μεθυστικὴ ἀνάμνηση;»

Τὴν ἀνάμνηση της «Ὁραίας άγνωστης» τὴν διατήρησε γιὰ χρόνια ὁ Μυσσέ, και δὲν εἶναι ἀπίθανο τὴν Ουγκέτ να εἶχε ὅπ' ὅσιν του όταν έγραφε, λίγο ὕστερα από τὸ χωρισμό τὸς, τὸς περίφημους αὐτοῦς στίχους. «Άλλοί μου! δὲν ἦταν γιὰ μένα ἡ ὑπέρτατη εὐτυχία να πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου και να ζῶω πεσμένος στὰ πόδια σου...»

Μπαμπά παντρεύομαι...

Ένα άριστουργηματικό διήγημα έρωτος του Ο. Κάρβεϋ

Ὅποσδήποτε, ἐγὼ δὲν πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη, φώναξε ὁ Θωμᾶς Στίλγουην, χτυπώντας τὴ γροθιά του πάνω στο τραπέζι.

Ὁ γιὸς του Ἔρβιν τὸν κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο ἀπορία. Ὑστερα έβαλε τα χέρια πίσω, έσκυψε τὸ κεφάλι κι' έκανε μερικά βήματα πρὸς τὴν πόρτα. Ἀπὸ κεῖ γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατέρα του, εἶπε με ὕφος ἥρεμο:

— Ἐγὼ ἐπιμένω, μπαμπά, πὼς πρέπει να συζητήσωμε μιά ἄλλη ὥρα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μιά ὥρα που να μὴν ἔχῃς νεῦρα...

— Ὅστε με περνᾷς γιὰ γέρο παρά-

ξενό, ἔ;
— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶμα, μπαμπά. Οὐθὲ καν τὸ σκέφθηκα. Ἀποδείξεις ὅτι μοῦ κάνει κατάπληξη ἡ στάση σου. Εἴν' ἡ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου, που σὲ βλέπω να θυμῶνῃς τόσο μαζὶ μου...

— Θυμῶνῶ... βέβαια, θυμῶνῶ, γιὰτί... γιατί...

Ὁ γέρος άρχισε να μασᾷ τὰ λόγια του, ψάχνοντας να βρῇ τὴν κατάλληλη λέξη γιὰ να δικαιολογήσῃ τὸ θυμὸ του. Φαινόταν πὼς άρχισε κι' ὁ ίδιος να ντρέπεται γιὰ τὴν παραφορά του.

Ὑστερα πλησίασε τὸ γιὸς του και με ὕφος πιδ μαλακὸ συνέχισε:

— Θυμῶνῶ, γιατί δὲ θέλεις να με καταλάβῃς...

— Ναί, αὐτὸ τ' ὁμολογῶ. Δὲ μπορῶ να σὲ καταλάβω. Ὡς τώρα ἀγαποῦσε τὴ Νταίηζυ τόσο πολὺ, τόσο τρυφερά, τόσο στοργικά, που πολλές φορές μ' έκανες να ζηλεύω. Ἀπὸ μικρῇ, που ὠρφάνεψε, τὴν πήρες στο σπίτι, τὴν ἀνάθρεψες, τὴ σπούδασες... Μπορῶ να πῶ ὅτι σὺ μ' ἐμαθες να τὴν ἀγαπῶ. Καί τώρα που θέλησα να τὴν παντρεῶ, ἀλλάξες ἐξφρηνικά ἀπέναντί της. Λες και χάθηκε με μιάς ὅλη ἡ ἀγάπη σου.

— Δὲν εἴν' έτσι. Ἐσὺ εἶσαι γιὸς μου. Ἐχεις μιά κολοσιαία περιουσία, έργο στάσιο κτήματα...

— Εἶναι δικὰ σου ὅλ' αὐτά...

— Ἐγὼ εἶμαι γέρος. Πόσα χρόνια θά ζῇσω ακόμα; Ἡ πάθηση της καρδιάς μου κάθε μέρα χειροτερεύει. Τὸ νοιώθω καλά. Πολὺ σύντομα λοιπόν ὅλη αὐτὴ ἡ περιουσία θά μείνῃ σ' ἐσένα. Θά γίνῃς ὁ πρῶτος άρχοντας τοῦ Κρόσφιλδ. Ἐ, λοιπόν, δὲν πᾶει, πὼς τὸ θέλεις; Δὲν πᾶει να παντρετῇς ἐσὺ τὴ Νταίηζυ, τὴν κόρη της παραδουλεύτρας μας...

— Τί σχέση ἔχει ἂν ἡ μητέρα της εἶναι φτωχή; Σὺ ὁ ίδιος ἔλεγες πὼς ἄλλοτε, όταν ζοῦσε ὁ άντρας της, ἦταν κι' αὐτὴ ἀρχόντισσα.

— Ναί, μὴν κυττᾷς τί ἦταν ἄλλοτε. Εἶναι τόσα χρόνια από τότε! Ὁ κόσμος τῶχει ξεχάσει πᾶ. Σήμερα τὴν ξέρουν ὅλοι γιὰ δουλεύτρα. Τὴ Νταίηζυ τὴν πήρα κοντά μου από λύπη... Γιὰ να μὴ πάῃ χαμένο τὸ κορίτσι, να μὴ πεθάνῃ τὴς πείνας, Ἐ, λοιπόν, καταλαβαίνεις...

— Καταλαβαίνω μπαμπά, πὼς ἦσουν πολὺ καλὸς και τὴν έσωσες.

— Ἐ, καλὸς... ἄς εἶναι! Κάθε ἄνθρωπος με καρδιά τὸ ίδιο θάκανε. Τὸ

θεώρησα χρέος μου να προστατέψω ένα έρμιο πλάσμα.

Ὁ Θωμᾶς Στίλγουην ξεροκατάπτε και ἐξακολούθησε:

— Να τὴν προστατέψω, ναί. Να της φανῶ χρήσιμος ὅπως και τὴς φάνηκα... ἀλλὰ ὅχι και να τὴν κάνω νύφη μου... να τὴν κάνω ένα με τὸ γιὸς μου. Αὐτὸ δὲν τὸ δέχομαι. Ὅχι... δὲν γίνεται! Δὲν μπορεῖ γιὴν ένα τέτοιο πρᾶμα! Πᾶει πολὺ!

Ὁ Ἔρβιν κύτταξε τὸν πατέρα του χαμογελώντας και ὕστερα τὸν πλησίασε και τὸν ἐπίασε χαδιάρικα απ' τὸς ὤμους ἀναγκάζοντάς τον να καθῇ στὴν πολυθρόνα, που ἦταν από πίσω του. Ὑστερα καθῇσε κι' αὐτὸς στο χερουλί της ἴδιας πολυθρόνας και πέρασε τὸ μπράτσο του γύρω στο λαιμὸ τοῦ γέρου.

Ἐτσι, σ' αὐτὴ τὴ στάση τὸν γλυκοκύτταξε και τὸ ὕπε:

— Ἐλα τώρα που μολάκωσες, μπαμπά, και άρχισαμε να συνεννοούμαστε. Ἀς τὰ ποῦμε σάν καλοί φίλοι.

— Ἀσε τὰ κολπάκια, κατεργαράκο, έκανε ὁ κύριος Στίλγουην, γελώντας.

— Θαυμάσια! Μπράβο! Γέλασες, ἐπὶ τέλους μπαμπά! Τώρα σὲ ἀναγνωρίζω! Λοιπόν δὲν πρόκειται οὔτε γιὰ κολπάκια, οὔτε γιὰ παράλογα πρᾶγματα. Κι' ἐπειδὴ ἦσουν πάντα λογικός, θέλω να μοῦ ἀπαντήσης σὲ μερικά έρωτήματα.

— Ἀρνοῦμαι.

— Γιατί;

— Γιατί πᾶς να με μπλέξης! Δὲ σὲ σπούδασα ἄδικα δικηγόρο.

— Οὐ, αὐτὸ εἶναι ὠραίο, ἀλλὰ ὅχι κι' ἀληθινό. Εἶδες καλά, πὼς ὅσα ἔμαθα στο Πανεπιστήμιο, δὲ μ' ἐβοήθησαν παρά γιὰ να καταλάβω πὼς εἶχα ἄδικο,

που ἤθελα, σώνεις και καλά, να σπούδασω... Γι' αὐτὸ και δὲ διάτασα να ξαναρχίσω από τὸ ἄλφα στο έργοστάσιο, δουλεύοντας σάν εργάτης. Ὅστε δὲν πρόκειται τώρα να σοῦ μιλήσω σὰ δικηγόρος μὰ σάν ἄνθρωπος τὴς δουλειᾶς, τὴς δουλειᾶς τὴς δικῆς σου...

— Ἀ, ὅσο γι' αὐτὸ, τῶχα καμάρι πὼς θά συνεχίσῃς τὴ δουλειά μου...

— Ἐλῶ, ὅμως, να συνεχίσω και τὴ ζωὴ σου και τὴν εὐτυχία σου...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Πατέρα, ἦσουν τυχερὸς ὅχι μόνο στις ἐπιχειρήσεις σου, μὰ και στο σπιτικό σου... στὴν ἀγάπη σου...

Ὁ γέρο-Στίλγουην έρριξε ένα παράξενο βλέμμα στενοχώριας στο γιὸς του και μουρμούρισε:

— Τί τίς θες τώρα τίς ἀγάπες τίς δικές μου;... Περρασμένα πρᾶγματα...

— Περρασμένα ὅχι, ἀφοῦ ζοῦν και θά ζοῦν πάντα. Ἡ μητέρα μου σὲ λάτρευε.

Ἐσὺ ἦσουν ἰδεώδης σύζυγος και πατέρα. Τί ἄλλο χρειάζεται κανεὶς γιὰ να εἶναι εὐτυχισμένος;

— Ἀσφαλῶς... τίποτε ἄλλο.

— Βλέπεις λοιπόν ὅτι ἐσὺ ἐδημιούργησες τὴ ζωὴ σου ὅπως νόμισες καλύτερα και βρήκες τὴν εὐτυχία. Γιατί λοιπόν ἀρνείσαι τὴν εὐτυχία αὐτὴ σ' ἐμένα, που θάμαι ἡ συνέχεια τὴς ζωῆς σου;

Ὁ γέρος κύτταξε τὸ γιὸς του σαστισμένος.

— Μὴν ξεγνᾷς, ἐξακολούθησε ὁ νέος, πὼς ἐσὺ ὁ ίδιος ἔχεις πεῖ πολλές φορές: «Ἀ, αὐτὸ τὸ κορίτσι ἡ Νταίηζυ! Εἶναι ένα διαμάντι! Εὐτυχισμένος ἐκείνος που θά τὴν παντρευτῇ!»

— Ναί... ναί, τὸ εἶπα, ἔκαμε ὁ Θωμᾶς Στίλγουην σπρώχνοντας ελαφρὰ τὸν



"Ερβιν. Τό είπα...

Σταμάτησε μία στιγμή, ξανακτύταξε άλλη μία φορά τὸ γυιό του σάν νά μὴν ἤξερε πῶς νά συνεχίσῃ, ὕστερα σηκώθηκε ἀπό τὴ θέση του καὶ τράβηξε γρήγορα πρὸς τὴν πόρτα.

"Εκεῖ στάθηκε καὶ εἶπε, μὲ μία φανερὴ ταραχή:

— "Ἀκου, "Ερβιν. Ἐγὼ τῶπα πῶς θά μὲ μπλέξῃς. Ὅπωςδήποτε, σοῦ δηλώνω κατηγορηματικὰ καὶ γιὰ τελευταία φορά, πῶς τὴν Νταίηζυ δὲ θά τὴν πάρῃς. Naί, εἰν' ὥραϊο κορίτσι, καλὸ, ἔξυπνο, μὰ δὲν εἶναι γιὰ σένα. Τελεώσε!

Καί, χτυπώντας τὴν πόρτα πίσω του, ὁ γέρο-Στίλγουν βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο....

— — —

Ἡ ζωὴ μέσ' στὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Στίλγουν, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ἦταν διόλου εὐχάριστη. Ὁ γυιὸς διαρκῶς γκρίνιαζε μὲ τὸν πατέρα του καὶ ἡ κυρία Στίλγουν, μιά ἀγαθὴ καὶ ἀρχοντικὴ γυναίκα, βρισκόταν «μεταξὺ δύο πυρῶν».

Ἡ Νταίηζυ ἔπαψε νά ἔρχεται στὸ σπίτι.

Καθόταν μὲ τὴ μαμὰ τῆς, ποὺ εἶχε θέση οἰκονόμου στοὺς Στίλγουν, σ' ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι μέσα στὸ ἀπέραντο περιβόλι τῆς κατοικίας τοῦ ἐργοστασίου.

Ὁ "Ερβιν πῆγε ἕνα βράδυ καὶ τὴν βρῆκε στὸ σπίτι τῆς.

Μόλις εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἕναν μακρυνὸ περίπατο.

— Νταίηζυ, τῆς εἶπε, εἶναι καιρὸς νά πάρουμε μιά ἀπόφαση. Ὁ πατέρας μου εἶναι ἀνένδοτος....

— Naί, τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἐκείνη. Καί γι' αὐτὸ δὲν ἔρχομαι πιά στὸ σπίτι, γιατί δὲ θέλω ν' ἀντικρύσω τὸ βλέμμα του, ποὺ θάναί γιὰ μένα κάτι χειρότερο ἀπὸ διώξιμο.

— Ἐγώ, ὅμως, δὲ μπορῶ νά ζῶ ἂν δὲν σὲ βλέπω.

— Naί, "Ερβιν, ἀγαπᾷμεν, ναί, γιὰ μένα ἡ ματιά σου, εἶναι ὅτι ὁ ἥλιος γιὰ τὰ λουλούδια... Ἀλλά, βλέπεις, θέλουν νά μᾶς χωρίσουν πρὶν ἐνωθούμε....

— Δὲν θά γίνῃ αὐτὸ, Νταίηζυ. Θά παντρευτοῦμε ὅπωςδήποτε. Καί θά φύγωμε σ' ἄλλη πολιτεία. Εἶμαι νέος μπορῶ νά δουλέψω. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὸν πατέρα μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή μιά γυναικεία φωνὴ διέκοψε τὴ συζήτησή τους:

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σὰς τρελλοπαῖδα, ποὺ παρασύρετε μὲ τὴν τρέλλα σας στὴν καταστροφὴ τοῦς ἑαυτοῦς σας.

Γύρισαν ἐκπληκτοὶ καὶ εἶδαν μπροστά τους τὴ μίση Μάρβελ, τὴ μητέρα τῆς Νταίηζυ.

— Γιατί, μητέρα, τὸ λές αὐτό; διαμαρτυρήθηκε ἡ νέα, εἶναι τρέλλα ἡ ἀγάπη; Καί εἶναι ἔγκλημα ἡ φτώχεια;

— Ὁχι, παιδιά μου, ἀλλὰ εἶναι ἐγκλημα ἡ τρέλλα μίαν στιγμή, ποὺ στοιχίζει τὴν εὐτυχία μίαν ζωὴς δολοκλήρης.

— Κυρία Μάρβελ, ἔκαμε ὁ "Ερβιν στενοχωρημένος, δὲν καταλαβαίνω γιατί χαρακτηρίζετε ἔτσι ἀσχῆμα τὴν ἀπόφασί μου νά παντρευτῶ τὴν κόρη σας;

— Ὁ, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ κυρία Μάρβελ, μάρτυς μου ὁ Θεὸς πόσο βαθεῖα αἰσθάνομαι αὐτὴ τὴν τιμὴ ποὺ κάνετε στὴν κόρη μου. Μὰ ἐλάτε τώρα, σκεφθῆτε λογικά. Ὁ πιτέρας σας σὰν ἐτοιμάζει μιά νύφη μὲ περιουσία, τῆς σειράς σας... Ἐξ' ἄλλου τὴν Νταίηζυ

τὴν ἀγαπᾷ ὁ δικηγόρος Φλάσπεργκ. Δὲν ἔχει, βέβαια, περιουσία, μὰ εἶχει μέλλον....

— Ἀπορῶ μὲ σένα, μαμὰ. Μιλᾷς σάν νά πρόκειται γιὰ μπιζίνες καὶ δὲν λογαριάζεις καθόλου τὴν ἀγάπη....

— Ὁχι, παιδί μου, ἡ ἀγάπη! Εἶναι κάτι τόσο ἀφηρημένο! Ἐνας ἐνθουσιασμός, ποὺ σβύνει τόσο γρήγορα! Ἀκουστε ἐμένα. Ἐγὼ μεγαλύτερη πείρα τῆς ζωῆς. Ἐπειτα, ἡ Νταίηζυ ἔχει καὶ μιά ἄλλη ὑποχρέωση ἱερὴ νά σεβασθῇ τὴ γνώμη τοῦ κυρίου Στίλγουν: τὴν ἀνέθρεψε. Τοῦ χρωστᾷ τὰ πάντα. Θὰ τὸν πληρώσῃ λοιπὸν γιὰ τὰ καλά, ποὺ τῆς ἔχει κάνει, κλέβοντάς του τὸ γυιό του;

— Δὲν εἶναι λογικὴ αὐτή! φώναξε ὁ "Ερβιν. Ἐγὼ κ' ἡ Νταίηζυ ἀγαπιόμαστε καὶ θά παντρευτοῦμε αὔριο κ' ὁ δὲν!

"Ὀνι! φώναξε χλωμὴ ἀπὸ θυμὸ



καὶ τρόπο ἢ μίση Μάρβελ. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νά γίνῃ.

Ὁ "Ερβιν κ' ἡ Νταίηζυ τὴν κύτταζαν ἐκπληκτοί... Καὶ ὕστερα ἔφυγαν χειροπιασμένοι πρὸς τὸ περιβόλι, ἀφήνοντάς τὴν μόνη νά διαμαρτύρεται....

— — —

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριος Θωμᾶς Στίλγουν ἦρθε καὶ βρῆκε τὴν Νταίηζυ στὸ σπίτι τῆς.

Ἐκείνη τὸν δέχθηκε μὲ κάποια ἐκπληξη, γιατί τὸ «ἀφεντικό» δὲν ἔρχόταν ποτέ στὸ φτωχικὸ τους.

Ἐκείνος τῆς μίλησε μὲ καλωσύνη, δηλώνοντάς της εὐθὺς ἀμέσως πῶς εἶχεν ἔλθει γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῆς μὲ τὸν "Ερβιν.

Φαινόταν ἐν τούτοις πολὺ ταραγμένος. Τὰ λόγια βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του σάν νῆταν μικρὰ κοφτερὰ λεπίδια, ποὺ ἔκαιαν τὰ ἴδια του τὰ χεῖλη.

Προσπάθησε νά πείσῃ τὴν Νταίηζυ ὅτι δὲν ἦταν ὁσὸ νά παντρευτῇ τὸ γυιό του. Τῆς εἶπε ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἴδιος προσφερόταν νά κάνῃ κάθε θυσία γι' αὐτήν, ἂν δεχόταν νά πάρῃ τὸ δικηγόρο Φλάσπεργκ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κ' ἂν ἔτοι ἀφῆνε τὸν "Ερβιν ἐλεύθερο γιὰ νά τὴν ἐξαχσῇ μὲ τὸν καιρὸ καὶ νὰ στέρξῃ νά κάνῃ ἄλλο γάμο.

Σὲ μιά στιγμή ἡ Νταίηζυ, ταραγμένη, τοῦ εἶπε:

— Κύριε Στίλγουν, ἔχετε πόσο σεβασμὸ καὶ πόση εὐγνωμοσύνη αἰσθάνομαι γιὰ σὰς. Μὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷτε εἶναι τὸ ἴδιο, σάν νά μοῦ δίνετε στὸ χέρι ἕνα ρεβόλβερ καὶ μὲ παρακαλοῦσατε ν' αὐτοκτονήσω. Ἐνόμιζα πῶς μ' ἀγαποῦσατε. Καί σὰς εὐγνωμονοῦσα ποῦ μ' ἐπροστατέψατε, γιατί δὲν ἤξερα πῶς μιά μέρα θά μοῦ ζητούσατε γι' ἀντάλλαγμα αὐτῆς τῆς προστασίας, νά προσδώσω τὴν ἀγάπη μου. Τὴ ζωὴ μου εὐχαρίστως θά τὴν ἔδωκα γιὰ πληρωμὴ τῆς καλωσύνης σας, μὰ τὴν ἀγάπη μου ὄχι. Εἶναι βαρεῖα ἡ πληρωμὴ καὶ δὲν τὴν δέχομαι....

Ὁ γέρο-Στίλγουν τὴν κύτταξε γιὰ μιά στιγμή χωρὶς νά βγάλλῃ, λέξη. Ἐμφανικὰ τὰ μάτια του βούρκωσαν. Ἀπλῶσε τὸ χέρι του καὶ χάρεινε τὰ μεταξένια μολλία τῆς. Ἀνοίξε τὸ στόμα του, μὰ φαινόταν πῶς δὲν εἶχε τὴ δύναμη νά μιλήσῃ.

Στὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ προσπάθεια ἄρχισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε:

— Ἀκουσε, κόρη μου, εἶναι ἀνάγκη νά σοῦ πῶ γιὰ ποῖο λόγο σοῦ ζητῶ μιά τόσο θυσία... Γιατί τὸ ξέρω πῶς εἶναι βαρεῖα ἡ θυσία αὐτὴ καὶ σ' ἀγαπῶ τόσο, ποὺ ἐγὼ πρώτος αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου νά ἐσοχίζεται ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ κάνω. Μὰ ἡ ἀνάγκη εἶναι ἀμελιητέ....

Σταμάτησε γιὰ λίγο, σὰ νάθελε νά βρῇ λόγια κ' ἔξακολούθησε:

— Μὲ ξέρεις γιὰ πλούσιο... Καί ἡμουν πραγματικά... Μὰ τώρα... εἶναι μερικοὶ μῆνες, ποὺ τάχως χάσει ὅλα... Τὰ κτήματα, τὰ ἐργοστάσια, ἄκονα καὶ τὸ σπ'τι ποὺ κάθουμαι, ὅλα, ὅλα... εἶναι ὑποθηκευμένα καὶ κινδυνεύω ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νά τὰ δῶ νά βγαίνουν στὸ σφυρί... Τὸ τελευταῖο «κράχ» τῆς Γουῶλ Στρήτ μὲ κατερίπωσε, μὲ βοάρθρωσε οικονομικῶς... Ἐνας τρόπος σωτηρίας ὑπάρχει: Νά τονωθῶ μὲ μεγάλα κεφάλαια. Καὶ αὐτὰ θά τὰ βῶ μόνον ἂν ὁ "Ερβιν παντρευτῇ τὴν κόρη τοῦ Σίπμαν....

Ἐκτύταξε τὴν Νταίηζυ μὲ βλέμμα, ποὺ φανέρωνε τὴν ταπεινώσή του.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει κανεὶς, ἔξακολούθησε κατόπιν. Δὲν τὸ ξέρει οὔτε ὁ "Ερβιν. Μόνο σ' ἐμένα ἐμπιστεύομαι τὸ μυστικὸ αὐτῆς τῆς καταστροφῆς ποὺ ἔπαθα. Ἄν τὸ μάθῃ, ἔστω κ' ἕνας ἄνθρωπος στὸ Κρόσφιλν, ἂν μὲ κυττάξῃ περιφρονητικά, σάν ξεπεσμένο, ἔστω κ' ἕνας ἐχθρὸς μου, δὲ θά ἀνθέξω, Νταίηζυ μου. Πρέπει τὴν ἴδια στιγμή νά πεθάνω... Ξέρω πῶς εἶναι τρομερὸ αὐτὸ ποὺ σοῦ προτείνω. Μὰ ἂν κάτι ἔγω κάνω κ' ἐγὼ γιὰ σένα, σκέψου αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ θά σοῦ πῶ: Ἐγὼ εἶμαι γέρος κ' ἐσὺ παιδί. Ἐχεις ὀλόκληρη ζωὴ μπροστά σου, ἔχεις τὸν καιρὸ νά ἐξαχσῇς κάθε συμφορά... Ἐγὼ ὅμως ὄχι... Ἄν δὲν παντρευτῇς τὸν "Ερβιν, θά ὑποφέρῃς, τὸ ξέρω. Μὰ θά ἔλθῃ μέρα ποὺ θά ξεγᾷς... Ὅλα ἐξηγιούνται... ὅλα, πῖστεψε ἐμένα, ποὺ ἔγω ἄσπρα μαλλιά... Ἄν ὅμως δὲν θελήσῃς νά πεισθῇς στὰ λόγια μου... θά καταντήσω τώρα στὰ γερατειά μου ζητιᾶνος... ράκος ἡθικὸ καὶ ψυχικὸ... καὶ δὲν ἔγω χρόνια μπροστά μου οὔτε γιὰ νά ξεγᾷσω, οὔτε γιὰ νά ξαναγίνω, ὅτι ἡμουν... Σκέψου: Θέλεις νά μὲ δῇς κύριο καὶ νά μὲ λυπᾷσαι; Πές μου ἄ-

πὸ τώρα γιὰ νά πάψω νά ζῶ...

Ὁ γέρο-Στίλγουν σταμάτησε.

Ἀκολούθησε μιά σιγὴ νεκρικὴ. Ἡ Νταίηζυ τὸν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα, καταγάλανα μάτια τῆς, σκοτεινιασμένα ἀπὸ τὸ πένθος ἐνὸς ἀβάσταχτου πόνο. Ὑστερα ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμμα...

Ἐκλαίαν κ' οἱ δύο μαζί...

Σὲ λίγο ἡ νέα, σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς, σκούπισε μ' ἕνα μαντηλάκι τὰ μάτια τῆς καί, παίονοντας μιά μεγάλη, μιά ἡρωϊκὴ ἀπόφαση, ποὺ ἔκανε κομμάτια τὴν καρδιά τῆς, εἶπε:

— Ἀκουσε «ντάντν». Θυμᾶστε ποῦ σὰς ἔλεγα ἔτσι, ὅταν ἦσουν μικρή; Ἀφῆστε με νά σὰς τὸ πῶ καὶ τώρα, ποὺ θέλω γιὰ τελευταία φορά νά σὰς δεῖξω τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Δὲν θέλω νά σὰς δῶ κατεστραμμένο... Ἀγαπᾷ τὸν "Ερβιν μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Μὰ ἐγὼ ἀπέναντί σας ἕνα καθήκον... Καί, σ' αὐτὸ ὀφείλω νά θυσιάσω ὅτι ἔχω πὸ γλυκὸ καὶ ὥραϊο στὸν κόσμο... Σεῖς κάματε γιὰ μένα ὅτι δὲν θάκανε οὔτε ὁ πῖδ στοργικὸς πατέρας. Θά κάνω κ' ἐγὼ κάτι γιὰ σὰς...

Ἐτρεξε στὸ τηλέφωνο. Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ Κέντρον ἕναν ἀριθμὸ. Σὲ λίγο ἄρχισε νά μιλή:

Τὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου Φλάσπεργκ... Ὁ ἴδιος στὸ τηλέφωνο;... Ἀ, ὥραϊα... Ἀκουσε, Μπίλ. Ξέρεις τί σὲ ἤθελα;... Σκέφθηκα πολὺ ἀπάνω στὴν πρότασή ποὺ μοῦχεις κάνει τόσες φορὲς... Naί, αὐτὴ φυσικά, ποιά ἄλλη; Ἐ, λοιπὸν, ἐπὶ τέλους, πῆρα τὴν ἀπόφασή μου... Ποιὰ εἶναι;... Ὁχι καὶ τόσο ἀσχημὴ, πιστεύω... Δέγομαι!... Τί; πῆδες στὸ ταβάνι ἀπὸ τὴ χαρὰ σου; Ὁχι δά, καὶ μὲν, πρόσεξε μὴ γτυπήσῃς τὸ κεφάλι μου... Γελῶ; Ἐ, βέβαια... γελῶ... γελῶ ἀπὸ... μεγάλη εὐχαρίστηση... Πότε νά παντρευτοῦμε;... Δὲν τὸ σκέφθηκα αὐτό. Ὅποτε θέλεις... Ἀύριο; Τόσο βιαστικά;... Καλὰ, ἀφοῦ ἐπιμένεις... Ἀλλὰ ἀκουσε, τότε θά σοῦ ζητήσω κ' ἐγὼ κάτι: νά φύγουμε ἀμέσως... μακριὰ. Ποῦ;... Δὲν ξέρω... Πολὺ μακριὰ... Στὴν Κίνα, στὰς Ἰνδίας... Ὁραία ἰδέα; Καλὰ λοιπὸν... Ὁρβούρα, αἰριο... Τί ὥρα; Στὶς δέκα; Καλὰ... θά εἶμαι ἐκεῖ... Ἀντίο.

Ἀφῆσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλάμα.

Ὁ γέρο-Στίλγουν, βαθεῖα συγκινημένος τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀφῆσέ με, Νταίηζυ, νά σὲ φιλήσω, σὰ νά ἦσουν πραγματικὴ κόρη μου...

□ □

Τὴν ἐπομένῃ τὸ βράδυ, ὁ "Ερβιν, τὸ καλόβολο καὶ ἀναθὸ αὐτὸ παιδί, μῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του σὰ μαγισμὸν ὁπρίο:

— Ἀκουσε 'δῶ! φώναξε. Ἐμαθα πῶς χθὲς πῆγες καὶ εἶδες τὴ Νταίηζυ. Καὶ σήμερα ἐκείνη παντρευτῇ κ' ἔφυγαν ἀμέσως μὲ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Σάν-Φραντίζκο κ' ἀπὸ κεῖ γιὰ τίς Ἰνδίες... Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;... Ἀλλὰ ὄχι, μὴ μιλήσῃς, μπαμπά! Ξέρω τί τρέχει! Εἶναι ὅλα ἔργο σου! Ἔργο ἀσχρό καὶ ὀλέθριο, ἀνῆθικο, ὅπως εἶναι ἀνῆθικη καὶ ἐκείνη ποὺ δέχθηκε νά πωληθῇ... Ἀλλὰ μὴν πῶς ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν ἔχεις γυιό... Φεύγω... καὶ ξέρω τί θά κάνω... Ὅπωςδήποτε ἡ Νταίηζυ εἶναι δική μου... θά τὴν πάρω, ἔστω κ' ἂν τὴ βρῶ στὰ τάφο.

Διάφορα

ΑΘΛΟΙ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Ὁ περιέργη συγκίνηση ἦταν τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἕνας μικρὸς συνοικισμὸς ἐυλοκόπων, ἔξω ἀπὸ τὸ Κεμπέκ τοῦ Καναδά. Ἐνας εὐλοκόπος συνήθιζε νά κρεμᾷ τὰ τρόφιμά του ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι του, σ' ἕνα δένδρο, ποὺ τοῦ γρησῖμυε ἔτσι γιὰ πρόχειρη καί... ἀνέοδη παγωνιέρα. Ἐνα πρωί, ὅμως, ὑπνώντας, δοκίμασε τὴν πολὺ δυσάρεστη ἐκπληξη νά ἰδῇ ὅτι τοῦ ἔλειπαν δυὸ ὑπέροχα ζαμπὸν ποὺ εἶχε κρεμάσει στὸ δέντρο ἀπὸ βραδύς.

Ἐξω φρενῶν ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα στὸν ἀρχηγὸ τοῦ καταλισμοῦ, κατηγορώντας γιὰ τὴν κλοπὴ κάποιον φτωχὸ Ἐρυθρόδερμο παγιδευτὴ ποὺ κατοικοῦσε σὲ μιά καλύβα ἐκεῖ κοντά. Τοῦ κάκου αὐτοῦ διευαρυτήθη ὅτι ἦταν ἄθωος. Κανεὶς δὲν ἤθελε νά τὸν πιστέψῃ. Τότε ὁ Ἰνδιάνος ζήτησε μιά προθεσμία 24 ὥρων γιὰ νά ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἡ προθεσμία τοῦ ἐδόθη. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἰνδὸς ἔχοντας μαζί τοῦ ὡς μάρτυρας καὶ τὸν παθόντα, κρέμασε στὸ δέντρο τὸν τελευταῖο ἕνα μεγάλο κομμάτι κρέας καὶ μετὰ ἔστρεψε τίς παγίδες του. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγη ὥρα, φάνηκε νά διευθύνεται πρὸς τὸ δέντρο μιά μεγάλη ἀκούδα. Τὸ ζῶο ὤρμησε, ἄρπαξε τὸ κρέας καὶ ἐτοιμάσθηκε νά ἀπομακρυνθῇ. Τὴν ἴδια ὥρα ἔπεφε μέσα στὴν παγίδα τοῦ Ἰνδιάνου. Ἐτοὶ ἀποδείχθηκε ἀμέσως ποῖος ἦταν ὁ κλέφτης. Φυσικὰ ἡ ἀκούδα σκοτώθηκε, γδάρθηκε καὶ τὸ δέρμα τῆς γαρίσθηκε στὸ πτωχὸ Ἰνδιάνο, ὡς ἀνταμοιβὴ τῆς τιμιότητός του.

— — —

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!...

Ἐνας ἀνεργὸς ἀχθοφόρος ἐβάδιζε μιά μέρα στὸ δρόμο μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι κ' ἐκλαίγε τὴ μοῖρα του. Μῆνες τώρα καθόταν χωρὶς δουλειά, χωρὶς δεκάρα στὴν τσέπη, ἀστεγὸς καὶ πεινασμένος. Ἐξαφνα, ἐκεῖ ποὺ ἐβάδιζε, τὸν ἐφώνασε ἕνας ἔμπορος γιὰ νά μεταφέρῃ μερικὰ κιβώτια μὲ σιδερικά.

Ὁ δυστυχὴς ἀχθοφόρος ἔβγαλε τότε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ ψιθύρισε:

— Ἐπὶ τέλους, ὁ Θεὸς μὲ λυτήθηκε καὶ μοῦστειλε δουλειά! Σήμερα θά χορτάσω ψωμάκι.

Ἐνῶ ὅμως μετέφερε ἕνα κιβώτιο, γλύστρησε καὶ βρέθηκε κάτω ἀπὸ αὐτό, μὲ τὸ χέρι σπασμένο κ' ὅλο τὸ κορμὶ καταπληγωμένο. Ἀμέσως τὸν πῆραν καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ὅταν συνῆλθε ὁ δυστυχὴς ἀχθοφόρος, εἶδε ὅτι βρισκόταν ἐσπλωμένος σ' ἕνα μαλακὸ κρεβάτι νοσοκομεῖου κ' ὅτι μιά νοσοκόμος στεκόταν δίπλα του, μ' ἕνα ποτήρι ζεστὸ γάλα στὰ χεῖρα.

Τότε κ' αὐτὸς ἐφώνασε ἐνθουσιασμένος:

— Καλὰ πῶλεγα γώ!... Ὁ Θεὸς μὲ λυτήθηκε καὶ φρόντισε ὄχι μονάχα γιὰ τὸ ψωμί μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ κρεβάτι μου!...



Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Η άπαγωγή της Ελένης

MIM
ΨΑΘ.



— Έλενη Στοφά!
— Από το βάθος της αίθουσας του Τριμελούς ξεκινά έαρινή πνοή. Μάτια δολοφύρα, μάγουλα όχρα, χείλη δολοφύρα. Καθώς προχωρεί εις τόν μακρύν διάδρομο της αίθουσας το τακουνάκι της άφίνει τριλλίες άηδόνος έπάνω στο πλακόστρωτον. Γυρίζουν δεξιά κι' άριστερά τὰ πρόσωπα του άκροατηρίου κατ' πνίγουν στεναγμούς.

- Έσὺ εἶσαι ἡ 'Ελένη;
- Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.
- Γεώργιος 'Αλεπούδης.
- Παρών!
- Κωνσταντίνος Κουρουζός.
- Παρών!
- 'Αλέξανδρος Μούστακας.
- Παρών!

Τριὰς λεβέντηδων άποσπάται από τὸ άκροατήριον καὶ βαδίζει μετ' γοργὸν ρυθμὸν πρὸς τὸ ἐδῶλιον. Ὁ πρῶτος ἔχει χωρίστραν, ὁ δεύτερος μύτην, ὁ τρίτος φρύδια. Κυττάζουν καὶ οἱ τρεῖς τὸν πρόεδρον. Κατεβάζουν καὶ οἱ τρεῖς τὰ μάτια. Κάθονται καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν γραμμὴν. Πρῶτα ἡ χωρίστρα, ὕστερα ἡ μύτη, ὕστερα τὰ φρύδια. Σταυρώνουν καὶ οἱ τρεῖς τὰ χέρια.

- 'Αναστασία, χίρα Στοφά.
- Μάλιστα.
- Ποῦ ἐγενήθη;
- 'Εν Κωνσταντινουπόλει.
- 'Ετῶν;
- Σαράντα ἐννέα.
- 'Επάγγελμα;
- Μητέρα τῆς 'Ελένης.
- Καλὰ-καλὰ. Λέγε τί γνωρίζεις;
- Κύριε πρόεδρε. Ὁ κ. 'Αλεπούδης

(ἡ χωρίστρα) ἤλθε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι μου μαζί με τὸν κ. Κουρουζόν (τὴν μύτην) καὶ ἐπίσης τὸν κ. Μούστακαν (τὰ φρύδια). Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς παρέα καὶ με εἶπε ὁ κ. 'Αλεπούδης ὅτι ἀγαπᾷ τὴν κόρη μου τὴν 'Ελενίσσαν καὶ ἐπιθυμεί νὰ τὴν στεφανώσῃ (στενάζει ἡ χωρίστρα). Ὅπου ἐγὼ μετ' τὸ καλὸ τοῦ λέω παιδί μου ἡ 'Ελενίσσα μου εἶναι μικρὴ ἀκόμα καὶ δὲν εἶνε γιὰ παντρεῖς (μειδιά ἡ μύτη). 'Αλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ με εἶπε ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία καθ' ὅσον τὴν ἀγαπᾷ (μειδιῶν τὰ φρύδια). Τὸ ἔμαθε ἡ 'Ελενίσσα μου καὶ με λέει, μαζὶ νὰ μὴ σὲ ξανακούσω, ἐγὼ δὲν θέλω οὔτε νὰ παντρευθῶ, οὔτε νὰ δῶ κανένα, πολὺ περισσότερον τὸν κ. 'Αλεπούδην πού με δίνει στὰ νεύρα καθ' ὅσον με παίρνει ἀπὸ πίσω καὶ με λέει σαχλαμάρες καὶ τὸν σχαινοῦμαι... (στενάζει καὶ ξαναστενάζει ἡ χωρίστρα).

Ποῦ νὰ ἡσυχάζουμε ὅμως ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορίαν; Σὲ ὀρκίζομαι κ. πρόεδρε, ὅτι ἀπὸ τότε εὐρήκαμε τὸν μπελῖδ' αὐτὸν! Δὲν εὐρίσκαμε κομμάτι ἡσυχίας οὔτε τὴν νύκτα γιὰτὶ ἐρχόνταν ὁ κύριος μετ' τὴν παρέα του ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μετ' κιθάρα καὶ ἐτραγουδοῦσε ὡς τὸ πρῶτ'!

'Αλλὰ εἶδε ὁ δυστυχὴς ἐρωτευμένος, φαίνεται, ὅτι μετὰ τὰ τραγούδια καὶ τὴν μουσικὴν θὰ ἡμπορούσε νὰ ἐξημερώσῃ ἀγρία θορία, ὅχι ὅμως καὶ τὴν καρδιά τῆς ὥραιας 'Ελένης. 'Εφ' καὶ ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ ὅτι ὁ Πάρης εἰς τὴν ὥραιαν Σπαρτιάτισσαν συνώνυμόν της.

- Παιδιά; Ξέρετε κάτι;
- Ὅχι.
- 'Επῆρα τὴν ἀπόφασιν!
- Δηλαδή;
- Νὰ κλέψω τὴν 'Ελενίσσαν!

Τὰ παιδιά ἦσαν λεβεντόπαιδα. Καὶ ἐξαυρίασαν μετ' τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀπαγωγῆς. 'Εξυσε μετ' ἐνθουσιασμό τὴν βασιτὴν τοῦ μύτη ὁ Κουρουζός καὶ ἐσοῦφρωσε ἐμβριθῶς τὰς δασυτρίχους ὀφρεῖς του ὁ Μούστακας. 'Αλλὰ ἡ ἐπιχειρήσις δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλη. Ὁ Πάρης εἶχε τὸ μέγα ἀβαντάζ, ὅτι κατάρθωσε νὰ ξεμυαλίσῃ τὴν 'Ελένη τοῦ

— 'Επέστρεφα ἀπὸ τὸν κινηματογράφον.



Μενελάου. 'Αλλὰ ἡ 'Ελένη τῆς κ. 'Αναστασίας τὰ εἶχε τετρακόσια. Μεγάλῃ ἐκείνη καὶ παντρεμένη μάλιστα μπόρει νὰ ἦταν ἀμυαλὴ. Μικρὴ αὐτὴ καὶ ἀνύπαντρη παραῖταν μυαλωμένη. 'Ετσι συμβαίνει πάντα εἰς τὶς γυναῖκες Μυαλὰ καὶ χρόνια εἶναι ἀσχετα μετὰ τὸν ὅσον. 'Εκάθισαν, λοιπόν, οἱ φίλοι, ἐσκέφθηκαν ὡς ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου εἰς τὰς παραμονὰς μεγάλης ἐπιθέσεως. Ὁ ἐχθρὸς ἦταν τὸσον γοητευτικὸς, ὅσο καὶ πονηρὸς γι' αὐτὸ καὶ ἔπρεπε νὰ αἰχμαλωτισθῇ μετ' ἐκείνην. Τέλος ὠλοκληρώθησαν τὰ σχέδια. Καὶ ἕνα βράδυ...

— 'Επέστρεφα ἀπὸ τὸν κινηματογράφον.
— Τί ὥρα;
— Δέκα περίπου κ. πρόεδρε. Ὅπου ἐξαφνικὰ καθὼς ἐπροχωροῦσα σ' ἕνα δρόμον μισοσκότεινον ἀντηλήθηκα ἕνα αὐτοκίνητον πού μ' ἐπλησίασε καὶ ἀστραπιαίως εἶδα νὰ βγαίνει ἕνας ἄνθρωπος. 'Επάγωσα, "Ἄν' μιλῆσις σὲ σκοτώσω! 'Ελύγισαν τὰ γόνατά μου! "Εμπα μέσα! Μοῦ ἤρθε λιποθυμία. Οὔτε κατάλαβα πὼς μπήκα!
— Ποιοὶ ἦσαν μέσα;
— Αὐτὸς! (δεῖχνει τὴν χωρίστραν). Κι' αὐτὸς (δεῖχνει τὴν μύτην), Κι' αὐ-

τὸς (δεῖχνει τὰ φρύδια) αὐτὸς ὁ κύριος ἦταν πού ἐκατέβηκε μπροστά μου (στενάζει ἡ χωρίστρα) κι' αὐτὸς ὁ δεύτερος ἦταν πού ὠδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητον (ξύνει τὴν μύτη ἡ... μύτη) κι' ὁ ἄλλος καθόταν μέσα (ξερσβήχουν τὰ φρύδια). Τὰ εἶχα χαμένα καὶ δὲν μιλοῦσα. Τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχε μετ' μεγάλη ταχύτητα ἀλλὰ σὸ τέρμα Ἀμπελοκήπων συνέβη ἕνα εὐτύχημα.

- Δηλαδή;
- Ἐκοψε ἕναν ἄνθρωπον!
- Ἀ!
- Μάλιστα. 'Αναγκάσθηκε, λοιπόν, νὰ σταματήσῃ. Τότε κι' ἐγὼ συνήλθα κι' ἐφώνασα. "Εμαζεύθησαν πολλοί. Κι' ἐγὼ ἐπωφελήθην τῆς ταραχῆς, κατέβηκα γρήγορα ἐπῆρα ἕνα αὐτοκίνητον καὶ γύρισα σὸ σπίτι μου.
- Ἐχετε τίποτε ἄλλο;
- Ὅχι, κ. πρόεδρε.
- Πηγαίνετε.

'Αποχωρεῖ ἡ ὥραια 'Ελένη καὶ καλοῦνται οἱ μάρτυρες. Εἶπε ἡ χωρίστρα:
— Δὲν εἶχα κακοὺς σκοποὺς κ. πρόεδρε. Τὴν ἀγαποῦσα κι' ἤθελα νὰ τὴν παντρευθῶ.

Εἶπεν ἡ μύτη:
— Δὲν εἶχε κακοὺς σκοποὺς κ. πρόεδρε. Τὴν ἀγαποῦσε κι' ἤθελε νὰ τὴν παντρευθῇ. Καὶ ἐπειδὴ τὰ πράγματα ἤσαντε λιγάκι ζόρικα εἴπαμε νὰ βοηθήσουμε κι' ἐμεῖς.

Καὶ εἶπαν τὰ φρύδια:
— 'Επειδὴ τὰ πράγματα ἦσαντε λιγάκι ζόρικα κι' εἴπαμε νὰ βοηθήσουμε κι' ἐμεῖς καὶ βοηθήσαμε λιγούλακι. Μιά φορά κι' ὁ παππᾶς κι' ὅλα ἦσαντε ἔτοιμα!

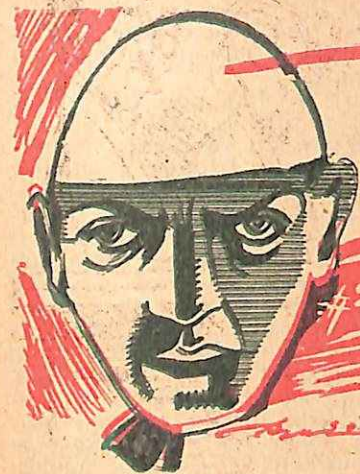
Καὶ ξαναεἶπε ἡ χωρίστρα:
— Ἀλλὰ δυστυχῶς σὸ δρόμον σὰς συνέβη τὸ δυστύχημα.

'Εβόησεν ὁ εἰσαγγελεὺς:
— Ἐνοχοί!

Κι' ἡ ὑπεράσπισις ἀντεβόησεν:
— Ἀθῶοι! Ὁ ἔρως κ. δικασταὶ εἶνε ὁ ὑπάτιος! Εἴμεθα καὶ ἐμεῖς νέοι κι' εἰσθε κάποτε καὶ ἐσεῖς νέοι κ. δικασταὶ καὶ γνωρίζετε εἰς ποῖας ἐλαφρότητας προβαίνει ἡ νεότης. 'Εστὶ ἐπιεικὴς πρὸς τὴν νεότητα! Πολὺ περισσότερον καθ' ὅτι οὐδὲν ἀτυχὲς ἔπαθεν ἐκ τῆς περιπέτεας τῆς ἡ ὥραια 'Ελένη, ἡ ὅποια εἶνε τὸσον ὥραια πράγματι κ. πρόεδρε ὥστε καὶ ἐσεῖς ἐάν εὐρίσκασσασθε εἰς τὴν θέσιν καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ πελάτου μου δὲν γνωρίζω τί θὰ ἐκάματε...

Καὶ ἐνεδίασε μὲν ἡ ὑπεράσπισις ἀλλὰ δὲν ἐμειδίσατε τὸ δικαστήριον. Δύο μῆνες φυλάκισις ἐπεβλήθη εἰς τὴν χωρίστραν καὶ ἀνὰ εἰς τοὺς λοιπούς. Διὰ νὰ μάθῃ ἡ νεότης νὰ μὴν προβαίνῃ εἰς ἐλαφρότητας.

MIM. ΨΑΘ.



Τὸ φρικτὸ μυθικὸ Τὸ δὲος ΧΟΚΙΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΟΥΡΗΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΥ ΦΙΛΙΠ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στὴν μικρὴ πόλιν Ντρέντλεϋ, κατὰ μεταξὺ χωριοῦ καὶ πόλεως, κοντὰ σὸ Λονδίνο, εἶχαν σημειωθῇ τελευταῖα κατὰ μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις: ἕνας οἰκογενειάρχης, ὁ Τζέμης Λάνκαστερ κι' ἕνας νέος, ὁ Μπέρτ, εἶχαν χαθῇ χωρὶς ν' ἀφήσουν ἱχνῆ. Ὑστερ' ἀπὸ καιρὸ οἱ δικοὶ τὸν ἐπαιρναν ἀπ' ἕνα δακτυλογραφημένο γράμμα, σὸ ὁποῖον τοὺς ἀνῆγγελλαν ὅτι ἦσαν καλὰ καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεφαν σὲ κάμποσον καιρὸ. Στὸ Ντρέντλεϋ, οὗτος καὶ ὁ κ. Μπρίτον, ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος. Ὑστερ' ἀπ' τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῆς ὁ κ. Μπρίτον πηγαίνει στὸν κτηματομεσίτη κ. Χάρρισον καὶ τοῦ δηλώνει ὅτι ἀποφάσισε νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του, γιὰτὶ ἡ γυναῖκα του εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις καὶ εἶχε γίνῃ νευρική. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο θάφευγαν ἀπὸ τὸν τόπον. Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ μὲς Λάνκαστερ, κόρη τοῦ ἐνὸς ἀπ' τοὺς ἐξαφανισθέντας, πηγαίνει καὶ βρίσκει ἕναν παλὸν συνάδελφόν της τοῦ τμήματος Ἀποκριτογραφίσεως, τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν πού εἶχε ἀνοίξῃ δικὸν του γραφεῖον καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀσχοληθῇ μετ' ἐκείνην μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις. Ὁ Ντάνιελ Ρόκ, —ἐστὶ λεγόμενος ὁ νέος— δέχεται καὶ παρουσιάζεται τὴν ἄλλη μέρα ὡς ἀγοστήσις σὸ σπίτι τοῦ κ. Μπρίτον. Τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση ἡ ἀπόφασίς του νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Ντρέντλεϋ καὶ ἔστρεψε πρῶτα σ' αὐτὸν τὴν προσοχήν του. Ὁ κ. Μπρίτον, μετὰ κάποια καχυποψία τοῦ δείχνει ὅλο τὸ σπίτι. Ὁ Ρόκ βλέπει πολὺ περίεργα πράγματα. Ἀμέσως μετὰ, ἐπιστρέφει σὸ Λονδίνο, καὶ πληροφορεῖται ὅτι περὶ τοῦ μεγάλου χειρουργοῦ δρος Χόκιν, πού εἶχε τρελλαθῇ στὸν πόλεμον μαζί μετ' τὴν νοσοκόμην του καὶ πού ἀφοῦ ἔμεινε δύο χρόνια σὲ μιὰ κλινική, ἔφυγε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα γιὰ τὴν Αὐστραλία. Ὁ Ρόκ ἐπιστρέφει πάλι σὸ Ντρέντλεϋ, ἀλλ' ἐνῷ μιλοῦσε σὲ μιὰ τυχαία συνάντησίν του μετ' τὴν γυναῖκα τοῦ Μπρίτον, ὕφισταται μιὰ ἐξαφνικὴ ἐπίθεση μετ' νευρωτικὸν. Τὸν μεταφέρουν σπῆτι καὶ ἐκεῖ ὁ Μπρίτον τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι εἶναι ὁ δρος Χόκιν καὶ ὅτι πρόκειται νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ μυαλὸ γιὰ νὰ ἐξετάσῃ, καὶ ἂν εἶναι κανονικὰ χρωματισμένο νὰ ἀντιμαστῇσθῃ μετ' αὐτὸ ἕνα νεῦρον τοῦ δικοῦ του πού εἶχε βλαθῇ. Ὁ Ρόκ βλέπει ὅτι εἶναι γὰρ ἄνεμος. Ἐνῷ ὅμως μιλοῦσε ὁ δρος Χόκιν, προφθαίνον οἱ ἀστυνομικοὶ πού τοὺς εἶχε φέρει ὁ "Ἄν Λάνκαστερ, καὶ σώζει τὸν Ρόκ.

Ὁ Χόκιν ἐν τῷ μεταξὺ μετ' τὴν νοσοκόμην του εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

Ὑστερ' ἀπὸ καιρὸ, ὁ Ρόκ ἀνοίγει ἕνα γραφεῖον ἀναζητήσεων καὶ παίρνει ὡς βοηθὸν τὴν "Ἄνν. Μιά μέρα, ὁ συνταγματάρχης Γουόρτον γνωστότερος ὡς ὁ κ. Κ. 20 πληροφορεῖ τὸν Ρόκ ὅτι ἡ "Ἄνν συγγάζει στὰ νυκτερινὰ κέντρα μ' ἕναν ὑποπτό τύπον. Ὁ Ρόκ θυμώνει καὶ ῥωτᾷ τὴν "Ἄνν. Αὐτὴ τὸν πληροφορεῖ ὅτι βρίσκεται ἐπὶ τὰ ἱχνῆ τοῦ δρος Χόκιν. Ὁ ὑποπτος ἐν τῷ μεταξὺ τῆς προτείνει νὰ τοῦ πωλήσῃ τὰ μαλλιά της γιὰ κάποιο τρελλὸν θεῖο του πού θέλει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ μαλλιά τῆς "Ἄνν. Ὁ Ρόκ, ὅμως, πού κατὰ μυστήριον στὴν πρότασιν αὐτὴν κάνει πὼς δέχεται, καὶ ἀκολουθεῖ τὸν νέον σὸν σπῆτι τοῦ θεῖου του, πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν δρος Χόκιν. Ἐκεῖ ἡ "Ἄνν παρ' ὀλίγον νὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τοῦ πατέρα της, ἂν δὲν πρόφθανε ὁ Ντάνιελ Ρόκ μετ' ἀστυνομικούς. Ὁ Ρόκ κουδεντιάσει τώρα γιὰ τὸ ἐπιστάδιο μετ' τὸν φίλον του Γουόρτον.

5 ON

Ψυσικά! Ὅπως ἄλλωστε σκότωσε καὶ τοὺς δύο ἄλλους γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ μυαλὸν τους. Ἡ χειρουργικὴ τράπεζα ἦταν ἔτοιμη σὸ δωμάτιον τοῦ μπάνιου, τὰ διάφορα ἐργαλεῖα ἔβραζαν σ' ἕνα πρόχειρον ἀποστειρωτήρα, καὶ σ' ἕνα τραπέζι θρόνισαν μερικὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία, σχετικὰ μετ' ἐγχειρίσεις τοῦ κρανίου.

Ὁ Κ. 20 ἀνατρίχιασε ἀθέλα καὶ πέταξε τὸ τσιγάρον του.

— Ἰσως νὰ ἔχασες τὸν Γκρέτσον, συνέχισε ὁ Ντάνιελ, πάντως μετ' τὸν ὑπαινιγμὸν πού μοῦ εἶχες κάνει, ἀπεσοβήθῃ ἕνα νεο φρικαστικὸ ἐγκλημα.

— Ἐχεις δίκην Ντάνιελ, παραδέχθηκε ὁ φίλος του. Μόνον θὰ σὲ παρακαλέσω κατὰ. Στὸ μέλλον ὅταν θὰ πρόκειται νὰ κυνηγήσῃς τὸν δρος Χόκιν, νὰ μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ βοηθῇ κι' ἐγὼ.

Μιά παράξενη λάμψη φώτισε τὸ βλέμμα τοῦ Ρόκ. Αὐτὸ συνέβαινε σὲ περιπτώσεις πού ὁ νέος αἰσθανόταν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνην στὸν ἑαυτὸν του. — Ὅταν θὰ ἐξασυναντηθῶ μετ' τὸν Χόκιν, ἐδήλωσε, θὰ θέσω μιὰ γιὰ πάντα τέρμα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κάποιο μικρὸ αὐτοκίνητον Φόρτ, ἤρθε καὶ στάθηκε ἐμπρὸς σὲ μιὰ πινακίδα, σὸ πὸ ἐρημικὸ σημεῖο τῆς πεδιάδος τοῦ Σαλίςμουρ. Ὁ ἄνθρωπος ἔβλεπε ἐπὶ τὸν ὁδὸν ἕνα νεῦρον πού εἶχε βλαθῇ. Ὁ Ρόκ εἶχε ἀγρία καὶ θυελλώδη. Ὁ ἀέρας φυσοῦσε μανιασμένα, καὶ ὁ θόρυβος τοῦ στήν ἀπέραντη καὶ ἀδεια κοιλάδα ἔμοιαζε μετ' κανονιοβολισμό. Ὁ ὁδ-

γὸς τοῦ αὐτοκινήτου—Ρίτσαρντ Μπράϊαν λεγόμενος—ἦταν φοβερὰ κουρασμένος κι' αἰσθανόταν τὸ κρῦν κατὰ τοῦ διαπερνᾷ τὸ κόκκαλον. Ἦταν ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος διαφόρων οἰκῶν καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριὸν πωλώντας διάφορα γυναικεῖα εἶδη στοὺς μικροεμπόρους. Ἐκεῖνὴν τὴν μέρα δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πάρῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ παραγγελία, καὶ ἰαχόταν τώρα νὰ φθάσῃ σὸ πὸ κοντινὸ χωριὸν, πού ἀπείχε ἀκόμη τέσσερα ὡς πέντε μίλια, καὶ ὅπου σκόπευε νὰ διακυβεύσῃ.

Διαβάζοντας τὴν πινακίδα ταράχτηκε καὶ σὸ πρὸς ὅπου τοῦ ζωγραφίστηκε ἡ ἀπορία. Ἦταν θέσιος πὼς ὁ δρόμος πρὸς τὸ Μπράντινγκφορντ, τὸ χωριὸν πού εἶχε θέσει ὡς τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του, πῆγαινε κατ' ἐυθεσίαν, δίχως διακλαδώσεις. Μετὰ κατὰ πλῆξιν λοιπὸν διεπίστανε ὅτι ἡ πινακίδα εἰδείχνε ἕναν ἄλλον δρόμον, πρὸς τὰ ἀριστερά, φερδὺν κι' ἀτέλειωτον, δίχως τὸν παραμικρὸ φράχτη στὰ πλάγια του.

Πάντως ἡ πινακίδα ἦταν κατηγορηματικὴ:

«ΜΠΡΑΝΤΙΝΓΚΦΟΡΝΤ 7 ΜΙΛΙΑ»

Κι' εἶναι γνωστὸ πὼς οἱ πινακίδες δὲν σφάλλουν ποτέ.

Ὁ Μπράϊαν ἀνέβηκε ξανά στ' αὐτοκίνητον του, ἔκανε μερικὰ μέτρα διπλοῦν καὶ ἔστριψε στὸν δρόμον πού ὑπεδείκνυε ἡ πινακίδα.

Οἱ διάφοροι δρόμοι πού διασχίζουν τὴν πεδιάδα τοῦ Σαλίςμουρ δὲν διαφέρουν καὶ πολὺ μετὰ τὸν γι' αὐτὸ στὴν ἀρχὴ ὁ Μπράϊαν δὲν ἀντελήφθη τίποτε. Πάντως, ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀέρος, πού τὸν φυσοῦσε κατὰ πρόσωπον, ἀντιλαμβάνεται ὅτι προχωροῦσε πρὸς βορρᾶν ἐνῷ καὶ κανονικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ διευθύνεται πρὸς ἄνατολάς. Προχώρησε ἀρκετὰ καὶ διέκρινε μερικὰ δέντρα, πού ἐθυμήθηκε ἔσφαλμένα ὅπως ἀπεδείχθη ἄργότερα—ὅτι τὰ εἶχε ξαναδεῖ καὶ σὲ κάποιο ἄλλο ταξίδι του.

Ὁ δρόμος τώρα εἶχε ἀρχίσει νὰ στενεύῃ, γι' αὐτὸ, μόλις διεκρίνε στ' ἀριστερὰ του τὰ φῶτα ἐνὸς ψηλοῦ καὶ ἐπιβλητικοῦ σπιτιοῦ, πάτησε τὰ φρένα τοῦ καὶ τ' αὐτοκίνητον σταμάτησε. Τὸ σπίτι ὁμωνόταν στὴν μέση ἐνὸς ἀπέραντου ἀγροῦ καὶ ἀπείχε περὶ τρεῖς ἑκατὸ γυάρδες ἀπὸ τὸ δρόμου. Ἦταν στενὸ, ἀπότομον μονοπάτι ὡδὴ. Ἐνα στενὸ, ἀπότομον μονοπάτι ὡδὴ. Ὁ δρόμος ποὺ αὐτὸ. Καθὼς ὁ Μπράϊαν ποσοχωροῦσε πρὸς τὸ κτίριον, ἔκανε τὴν σκέψιν ὅτι ἡ πινακίδα εἰδείχνε λαθὴσμένα τὸν δρόμον. ἦ ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε πείσει ὅμως ὀφθαλμαπάτης. Ἦταν ἀπολύτως θέσιος ὅτι αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν τὸ εἶνε ἐξασυναντησὶ πηγαίνοντας πρὸς τὸ Μπράντινγκφορντ. Τὸ σπίτι ἦταν παλιὸ, κι' εἶχε πολλὰς σειρὰς ἀπὸ ἀδεια παραθύρα, δίχως κανένα στολίδι. Στὸ ἰσόγειον ὅμως

φεγγε κάποιον φως. Χτύπησε με το χέρι του στην πόρτα και περίμενε. Καθώς στεκόταν μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, προσέχοντας τα όργανα που πλησίαζαν προς την εξώπορτα από το εσωτερικό, του έκανε εντύπωση η εξαιρετική, η νεκρική σιγή που άπλωνόταν τριγύρω. Παρακαλούσε να ακουστή έστω και το γαύγισμα ενός σκύλου που θα του έδινε θάρρος και θα τον ανάκουφιζε. Το σπίτι λές κι ήταν χτισμένο στα βάθη καμιάς σιωπηλής σπηλιάς. Δεν άκουόταν παρά το φύσημα του ανέμου, μα κι ο θόρυβος αυτός, φαινόμενα νόρμας από μακριά, από κάποιον άλλον κόσμο.

Η πόρτα άνοιξε σε λίγο και ένας δυνατός άνδρας, ντυμένος απλά και κομψά, φάνηκε στο άνοιγμά της. Ξαφνιάστηκε αντίκρύσσοντας τον νυκτερινό επισκέπτη του, ο τόνος όμως της φωνής του ήταν ευγενικότατος.

—Σε τί θα μπορούσα να σάς φανώ χρήσιμος, κύριε; ρώτησε.

—Σας ζητώ συγγνώμη που σάς άνησχω, απάντησε ο Μπράιαν, αλλά μου φαίνεται πως έχασα τον δρόμο μου. Η πινακίδα δείχνει πως αυτός εδώ ο δρόμος οδηγεί στο Μπράντινγκφορντ, ενώ όμως είμαι βέβαιος ότι έχω παραπλανηθεί.

—Περάστε μέσα σάς παρακαλώ του έπρότεινε ο άλλος. Αυτός ο διαβόλεμένος ο άερας κοντεύει να σβύση την λάμπα μου.

Ο Ρίτσαρντ Μπράιαν υπάκουσε, και η πόρτα έκλεισε άμέσως από πίσω του. Το χάλι ήταν ευθυσιμένο στο σκοτάδι, από κάποια όμως άνοικτη πόρτα, προς τ' άριστερά, έφευγε μια δέση φωτός. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού του ένευσε να περάσει μέσα.

—Περιμένετε λίγο, του είπε. Πάω να φέρω κάποιο χάρτη από το γραφείο μου. Είναι γεγονός ότι ακολουθήσατε άλλον δρόμο, ξέρω όμως καλά τα κατατόπια εδώ γύρω, και έτσι θα μπορέσω να σάς οδηγήσω.

Ο Ρίτσαρντ Μπράιαν ήταν τύπος απλοϊκός δίχως περιττές φιλοδοξίες, και είχε κάνει στα νεανία του πωλητής σε έναν μικρό ύψασματέμπορον. Αργότερα είχε μεταβεί στο Λονδίνο και είχε βρει μια θέση, σε ένα έμπορικό. Τώρα δεν ήταν παρά ένας κοινός έμπορικός αντιπρόσωπος, που δεν φημιζόταν για τις εξαιρετικές επιτυχίες του. Είχε ζήσει μια ζωή ήσυχη ανάμεσα σε ήσυχους ανθρώπους, ήταν ζήτημα αν είχε διαβάσει έστω και ένα βιβλίο από τον καιρό που είχε φύγει από το σχολείο, και οι μόνες σχέσεις του με τα βιβλία ήταν το διάβασμα διαφόρων σατυρικών περιοδικών και κάπου-κάπου κανενός αίσθηματικού μυθιστορήματος.

Καθώς όμως στεκόταν άναποφασιστος στην είσοδο του δωματίου, αίσθανόταν κάποιο παράξενο, νευρικό συναίσθημα φόβου και κινδύνου. Τό άπέραντο, άδαιο αυτό σπίτι τον έκανε να αναστριάζει.

—Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε, είπε, δεν είναι ανάγκη να άνασχολησθε για μένα. Ήμουν άποσδήποτε βέβαιος ότι είχα πάρει άλλον δρόμο. Τώρα άπλώω θα γυρίσω πίσω και θα φθάσω ξανά στο σταυροδρόμι.

—Θά σάς δείξω στον χάρτη τον άκριβή δρόμο που πρέπει να ακολουθήσετε, έκανε ο μεσόκοπος κύριος άνοίγοντας όλοτελα την πόρτα του δωματίου. Περάστε μέσα και ζεστάνετε λίγο τα χέρια σας στην φωτιά του τζακιού.

Ο Ρίτσαρντ διστακτικός διέσχισε

Τό φρικτό μυστικό του δ. Χόκιν

το κάτωφλι και μπήκε στο δωμάτιο. Η αίθουσα αυτή ήταν φαρδιά, ύψηλοτάθη, έντελως άδεια και γυμνή από έπιπλα στην μια άκρη της. Άντιθέτως στην άλλη πλευρά, όπου ήταν και το τζάκι, υπήρχαν μερικές άναπαυτικές πολυθρόνες, διάφορα κεντήματα μαζεληάρια και πολλές στίβες βιβλία σκορπισμένα στο πάτωμα.

Ξαπλωμένη στο παχύ χαλί που άπλωνόταν έμπρός στο τζάκι, θρισκόταν μια γυναίκα, που φαινόταν μέσα στο άμφιβολό φως του δωματίου έξαιρετικά όμορφη. Μόλις τούς άντε-λαβή, η γυναίκα άνασκήώθηκε κάπως και σπρίχτηκε στον άγκώνα της. Φορούσε ένα θαυπράσινο άπογευματινό φόρεμα και κύτταζε τον Μπράιαν επίμονα με τα παράξενα μάτια της.

—Ο κύριος έχασε τον δρόμο του άγαπητή μου, της έξηγησε με εύθυμο μάλλον ύφος ο σύντροφός του. Στράφηκε μετά προς τον Ρίτσαρντ.

—Καθήστε, κύριε, του είπε, και επιτρέψτε μου να πεταχτώ στο γραφείο μου για να φέρω τον χάρτη. Θά έρθω με αυτόν εύκολάτα τον δρόμο που ζήτητε... Έν τώ μεταξύ τί θα λέγατε για ένα ούισκυ με σόδα;

Σπάνια ο Ρίτσαρντ Μπράιαν άπέκρουε προσφορές αυτού του είδους, τώρα δέ πολύ λιγώτερο παρά ποτέ. Κάθισε στην άκρη της καρέκλας παρακολουθώντας τον ιδιοκτήτη που άνακάτευε το ποτό σε κάποιο τραπέζακι. Θάθελε πάρα πολύ να μιλήσει στην όμορφη κυρία που είχε τώρα, άνακαθήσει έντελως και έσφιγγε τα γόνατά της με τα χέρια της, μα δεν εύρισκε άπολύτως τίποτε να της πη.

—Θά κάνη τρομερό κρύο έξω; του είπε πρώτη εκείνη με μελωδική φωνή. —Κρύο λέει! άπάντησε ο Ρίτσαρντ. Διέσχισα πολλές φορές αυτή την πεδιάδα, ταξιδεύοντας για τις δουλειές μου και ξέρω άκείρα ότι όταν φυσά ο βορρής χαλά κυριολεκτικά τον κόσμο. Το σημερινό όμως κρύο είναι κάτι το έξαιρετικό.

—Πλησιάζετε περισσότερο στην φωτιά τον παρώντρου εκείνη. Μά πως συμβαίνει και χάσατε τον δρόμο σας άφοι, όπως λέτε, έχετε περάσει πολλές φορές άπ' εδώ;

—Αυτό άκριβώς δεν ήμωρω να έξηγησω, της έκμυστηρεύτηκε. Άκολουθήσα κανονικά τον δρόμο άπου έφτασα στο σταυροδρόμι. Τότε διέκρινα την πινακίδα που έδειχνε ότι αυτός ο δρόμος οδηγεί στο Μπράντινγκφορντ. Φυσικά παραξελεύηκα, γιατί ήμωρωσκα και όρκο να πάρω άόμω ότι ο δρόμος έξακολουθούσε ίσια. Πάντως έστριψα άριστερά, κι όταν άντελήφθηκα ότι το μέρος γύρω μου ήταν έντελως άγνωστο, σταμάτησα έμπρός στο πρώτο σπίτι που συνάντησα, στο δικό σας, δηλαδή, για να δώ τί συμβαίνει... Και τώρα στην ύγεια σας, κυρία και κύριε, προσέθεσε σηκώνοντας ψηλά το ποτήρι που του είχε προσφέρει εκείνη την στιγμή ο ιδιοκτήτης.

—Στην ύγεια σας, κύριε, του άπάντησαν με εύγένεια.

—Τό ούισκυ μας δεν είναι έξαιρετικό, προσέθεσε ο κύριος, πάντως πίναται εύχαριστώ.

Ο Μπράιαν τό ήπια μονορροφί και άφησε μετά τό άδειο ποτήρι του. Είχε την έντύπωση ότι τά μάτια της γυναίκας άστραφταν παράξενα καθώς τον παρατηρούσε, και ο ίδιος άισθανόταν ένα παράξενο συναίσθημα ύπερδιεγέρσεως. Φαίνεται πως τό ούισκυ θά ήταν πολύ δυνατό. Στην άρχή του φάνηκε παράξενο, μα ήταν γεγονός ότι έννοιωθε τις δυνάμεις του σιγά-σιγά να χαλαρώνουν, άρχίζοντας άπό τά πόδια και άνεβαίνοντας προς τά έπάνω. Προσπάθησε να μιλήσει μα δεν τό κατάρθωσε. Έν τώ μεταξύ ο οίκοδεσπότης είχε άνοίξει κάποιο ντουλαπάκι στον τοίχο και είχε πάρει ένα μικρό φαλίδιο. "Έβγαλε προσεκτικά τό πώμα και τό κράτησε για λίγα δευτερόλεπτα κάτω άπό τό ρουθούνιο του Ρίτσαρντ Μπράιαν, που στεκόταν άκίνητος, με έλέμμα άλλανές, μουρμουρίζοντας άσυνάρτητα λόγια.

—Φαίνεται τύπος κανονικός, ψιθύρισε η γυναίκα.

—Φυσικά, άγαπητή μου, συνεφώνησε κι ο άνδρας. Δίνει την έντύπωση πραγματευτού, άπ' αυτούς που γυρνούν στα χωριά.

—Είναι ώρα να πής να έτοιμάσεις τά πράγματα, του έπρότεινε εκείνη. "Εγώ θα μείνω εδώ για να τον φιλάω. Διασκεδάω τρομερά κάθε φορά που προσπαθεί να μιλήσει.

Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού σηκώθηκε, νεύοντας καταφοτικά, και έγήκε άπό τό δωμάτιο, άφοι προηγουμένως έρριξε μια πλάγια ματιά στον Ρίτσαρντ Μπράιαν. Φόρεσε τό έπάνωφόρι του και άνοίγοντας την εξώπορτα έγήκε έξω στο παγερό σκοτάδι. Προχώρησε άριεκά κι έθασσε στο μέρος όπου θρισκόταν έγκαταλελειμμένο τό αυτοκίνητο. Με κινήσεις έδικού κάθισε στή θέση του σωφέρ, έβαλε μπρός την μηχανή και κόνοντας λίγο όπισθεν έστριψε τό αυτοκίνητο προς την διεύθυνση, άπό την όποιαν είχε έρθει ο Μπράιαν. Άκολουθήσε τον δρόμο ως τό σταυροδρόμι, έστριψε άριστερά και τό ώδήγησε προς ένα ύψωμα του δρόμου. "Εφθασε στην άκρη του. Άπό κάτω έχασκε ένας μικρός γκρεμνός δέκα τό πολύ γυαρθών. Πάτησε άπότομα τά φρένα και τό αυτοκίνητο σταμάτησε λίγα έκατοστά πιο πίσω άπό τό χείλος του. Ο άνθωπος κατέθηκε κατόπι και τό έστρώσε έλαφρά, άφοι προηγουμένως φρόντισε να λύση τά φρένα. Τό αυτοκίνητο κατρακύλισε, και συναντώντας διάφορες προεξοχές, στριφούρισε μερικές φορές στον άέρα και τσακίστηκε στο θάθος με τούς τροχούς προς τά έπάνω, σε μικρή άπόσταση άπό ένα μικρό ρυάκι.

Τότε ο δόκτωρ Χόκιν, γιατί αυτός ήταν ο μυστηριώδης ιδιοκτήτης του έρημικού σπιτιού—έπέστρεψε πίσω, έβγαλε την πινακίδα από δρόμου και την έαναποθέτησε λίγο πιο πέρα, στην κανονική της θέση. Κατόπιν πάτησε τό χόμα δυνατά με τό πόδι του, κλείνοντας έτσι την τρύπα, και έπέστρεψε στο σπίτι του.

Ο Ρίτσαρντ Μπράιαν ήταν άκόμη καθισμένος στην πολυθρόνα. Κάπου-κάπου τό σώμα του ταλαντευόταν κι άπό τά μισόκλειστα χείλη του έφευγε ένα άσυνάρτητο παραμιλητό. "Η γυναίκα του παρακολουθούσε γελώντας.

—Προσπαθεί να μου πουλήσει μωλοβζες, φώναξε. Τό φάρμακό σου, Τζό-

ζεφ, είναι σπουδαίο. Και θά μπορούσες, αν άποφάσιζες, να τό έκμεταλλευτείς, να κερδίσεις έκατομύρια. Ο άνθωπος αυτός θρισκεται άποσδήποτε στα λογικά του, μόνο που κάπου-κάπου φαντάζεται ότι τον μετέφεραν ξαφνικά σ' άλλον τόπο.

—Έν τάξει! άπάντησε χαμογελώντας ο χειρουργός, θά τον αφήσουμε αυτό που θρισκεται κάπου ένα τέταρτο άκόμη, έως ότου τελειώσω τό κεφάλαιο που διαβάω. Δεν προκειται να μάς ένοχλήσει.

Τό θέαμα που παρουσίαζαν οι τρεις τους γύρω άπό τό τζάκι ήταν παράξενο. Η γυναίκα παρακολουθούσε τον άνθωπο, που ο άνδρας της είχε ζαλίσει, κι ένα χαμόγελο παγινιδίσε στα χείλη της, κάθε φορά που αυτός άγωνιζόταν να έπανέλθη στα λογικά του.

Ο δόκτωρ Χόκιν ξαπλωμένος στην άναπαυτική πολυθρόνα του, ήταν ευθυσιμένος στην άνάγκωση ενός κεφαλαίου κάποιου χειρουργικού γράμματος. Ο Μπράιαν άνίκανος να κάνει την παραμικρή έστω κίνηση ή να σκεφθί λογικά ψέλλιζε άκατάληπτα λόγια στα σπάνια διαλείμματα της νάρκης του. Τό περίεργο όμως είναι ότι είχε πάψει να φοβάται. Την άπόλυτη σιγή του δωματίου την διέκοπτε που και που ο θόρυβος ενός ξύλου που έπεφτε άπό την πυροστιά.

□ □

Η "Άν Λάνκαστερ καθόταν στο μικρό γραφείο της έξω άπό τό δωμάτιο του Ντάνιελ Ρόκ και ήταν ευθυσιμένη στην άνάγκωση των έφημερίδων. "Οταν σε λίγο ο Ντάνιελ έπέστρεψε άπό τό Βρετανικό Μουσείο όπου είχε μεταβεί πριν δύο ώρες, κοντοστάθηκε λίγο πριν άνοίξει την πόρτα του γραφείου του και την ρώτησε:

—Παρακολουθείτε, την μόδα, μίς Λάνκαστερ;

—Εκείνη κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της.

—Με ενδιαφέρει τό έγκλημα του άπάντησε.

Ο Ντάνιελ ζάρωσε τά φρύδια του.

—Εάν σας ένθουσιάζουν οι έξαιρετικές συγκινήσεις, της είπε, θά σας συμβούλευα να διαβάσετε παλιά άστυνομικά μυθιστορήματα. Οι σημερινοί, μοντέρνοι να πούμε, έγκληματάρια, έχουν καταντήσει μονότονοι. Ο ένας άντιγράφει τον άλλον, σε βαθμό έκνευριστικό.

—Διαβάσατε σχετικά μ' αυτό που οι έφημερίδες τό άποκαλούν «Τό μυστήριο της πεδιάδος του Σάλισμπουρ»;

—Εγώ να πιάσω στα χέρια μου έφημερίδα εδώ και μια έβδομάδα. "Εχω θαραθεί πιά τις φλυαρίες τους.

—Κι όμως δεν κάνετε διόλου καλά, παραμελώνοντας να τις διαβάσετε, του είπε η "Άνν. Τό έπάγγελμά σας θλέπετε...

—Άφήστε τα αυτά, την διέκοψεν ο Ντάνιελ. Ξέρετε πολύ καλά ότι κατάντησα να άποκρυπτογράφω έγγραφα άπό τό πρωί ως τό θράδυ. Μω φαίνεται, παρετήρησε η μίς Λάνκαστερ, ότι σας πιάνει νευρικός φόβος κάθε φορά που σας άποκαλούν ντετέκτιβ.

—Γιατί, άκριβώς δεν είμαι ντετέκτιβ, της άπάντησε θυμωμένα. "Απλώω συνεργάζομαι με κάποιο παράρτημα του Τμήματος Έγκληματολογικής Σημάνσεως, που τό διεύθυνει ο φίλος μου ο Κ. 20. Τό πράγμα άπως θλέπετε διαφέρει. Άλλωστε, γνωρίζετε και σεις πολύ καλά, ότι έδω και ένα μήνα δεν άσχολούμαι πα-

ρά με την άποκρυπτογράφηση...

—Καταλαβαίνω ότι έχετε θαραθεί, του παρετήρησε η "Άνν. Είστε διαρκώς στενοχωρημένος.

—Μούρχεται σαν τρέλλα στιγμές-στιγμές, της άποκρίθηκε ο Ρόκ. Εκείνη κούνησε τούς ώμους της.

—Θά έλάτε να μάθετε σχετικά με τό μυστήριο της πεδιάδος του Σάλισμπουρ; τον ρώτησε:

—Ναι, της άπάντησε ο Ντάνιελ. "Υπό τον όρο όμως να μου τά διηγηθείτε με λίγα λόγια έσεις. Βαριέμαι να διαβάω τις θλακείες των έφημερίδων.

—Με λίγα λόγια, λοιπόν, τό μυστήριο αυτό συνοψίζεται στα εξής, άρχισε η "Άνν. Ο Ρίτσαρντ Μπράιαν, ένας κοινός, και μάλλον άσημος έμπορικός αντιπρόσωπος έφυγε κάποιο άπόγευμα στις 3 ή ώρα της περασμένης έβδομάδος άπό τό Γουίνκντον, διευθυνόμενος προς τό Μπράντινγκφορντ, όπου σκόπευε να διανυκτερεύσει.

Ωδηγούσε μόνος του τό μικρό φορτάκι του και είχε μαζί του διάφορα δείγματα ύφασμάτων. Τό επόμενo πρωί τό αυτοκίνητό του θρέθηκε άναποδογυρισμένο στο θάθος μιας μικρής χαράδρας, στο πιο έρημικό σημείο της περιοχής εκείνης. Τό πώμα του θρέθηκε έπίσης εκεί κοντά έντελως παραμορφωμένο και άγνώριστο.

—Τί έννοείτε άγνώριστο; ρώτησε ο Ντάνιελ.

—Οι ίατροδικαστάι άνεκάλυψαν φοβερά κτυπήματα στο πίσω μέρος του κεφαλιού, έξηγησεν η "Άνν. Στις έκθέσεις τους άναφέρουν ότι τά τραύματά του είναι πολύ φοβερότερα άπό όσο θά μπορούσε να έπιφέρει τό γκρέμισμα του αυτοκινήτου. Έκτός αυτού οι πραγματογνώμονες άπεφάνθησαν ότι ο δρόμος θρισκόταν σε πολύ καλή

κατάσταση. "Η νύκτα, παρ' όλο ότι ήταν θυελλώδης, δεν ήταν και τόσο σκοτεινή και οι προβολές του αυτοκινήτου ήταν έν άπολύτω τάξει. Έξηκριβώθη έπίσης ότι τό θόμα ήταν ικανότατος οδηγός.

—Βρέθηκαν λεπτά έπάνω του;

—Ναι οι εισπράξεις του και μερικές έπιταγές. Τις είχε στην έξωτερική τσέπη του σακκακιού του.

—Τί άπέγιναν οι άποσκευές του και τά δείγματα;

—Βρέθηκαν άπειράκτες μέσα στα συντρίμια του αυτοκινήτου.

—Έξακριβώθηκε μήπως, αν αυτός ο Μπράιαν είχε κανέναν έχθρό;

—Μπά! άπάντησε η "Άνν, ήτανε ένας φιλήσυχος άνθωπάκος, κι η ζωή του κυλούσε ήρεμα. Μοναδική φιλοδοξία του ήταν να κατορθώσει κάποτε να γίνη ιδιοκτήτης έμπορικού.

—Παράξενο, άποφάνθηκε ο Ντάνιελ.

—Πολύ παράξενο, συγκατένευσε και η "Άνν.

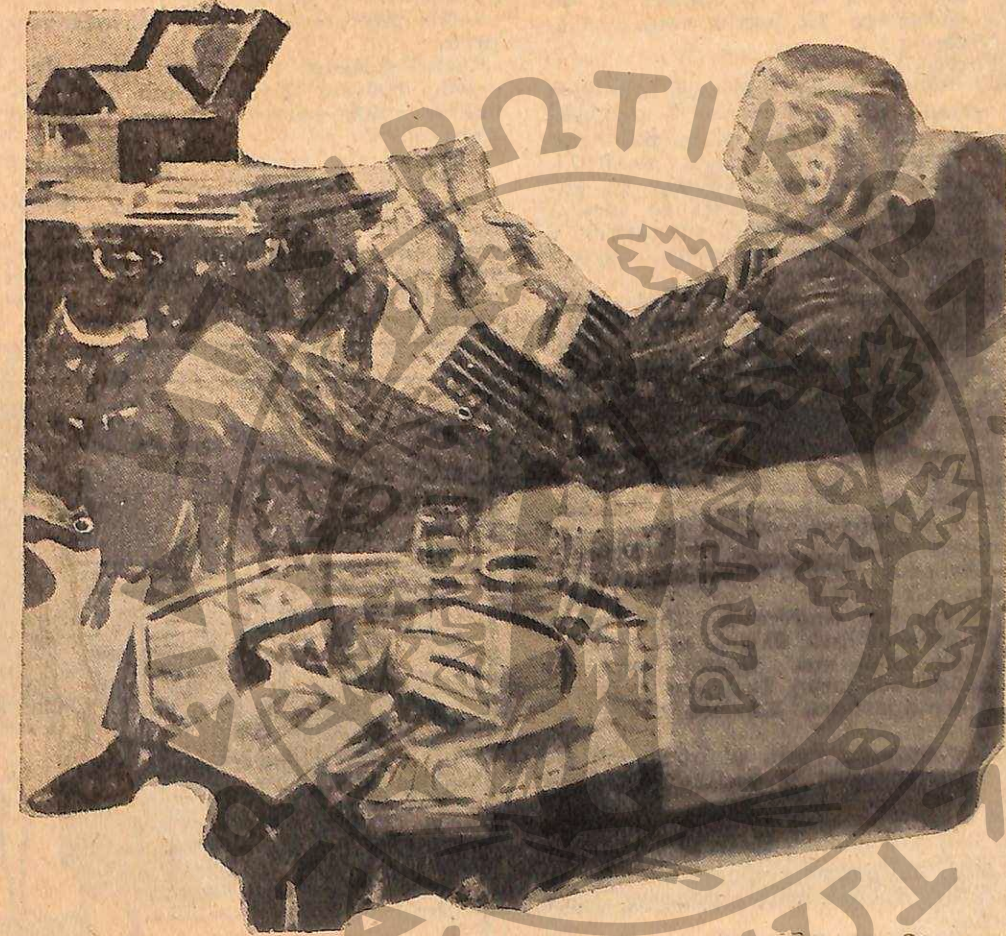
—Όποσδήποτε είναι δουλειά της άστυνομίας να έξηγήσει αυτό τό μυστήριο συνεπέρανε ο Ντάνιελ, μπαίνοντας στο γραφείο του. Μόλις έρθει ο καθηγητής Μάγερ, οδηγήστε τον κατ' ευθείαν στο δωμάτιό μου, μίς Λάνκαστερ, είπε. Τό έχω έτοιμάσει μια περίφημη έργασία.

—Πολύ καλά, κύριε Ρότα.

Ο Ντάνιελ έκλεισε την πόρτα του γραφείου του, άναψε την πίπα του και ευθίστηκε στην μελέτη ενός κρυπτογραφήματος, που του είχε σταλεί άπό τό ύπουργείο όπου είχε άλλοτε έργαστεί.

Η μίς Λάνκαστερ άφωσιώθηκε ξανά στο μυστήριο της πεδιάδος του Σάλισμπουρ.

(Η συνέχεια στο επόμενο)



Ο δόκτωρ Χόκιν ξαπλωμένος στην άναπαυτική πολυθρόνα του

ΜΠΛΟΦΑ

Διήγημα του Ζάν Λερή

Ο Άνδρέας ξεπρωξε την σαρκωφωμένη ξύλινη πόρτα και προχώρησε στο δρομάκι, που το είχε σκεπάσει το χορτάρι, και που ανέβαινε ως στο σπίτι. Ο κήπος είχε πάρει το κοκκινωπό χρώμα του φθινοπώρου και ανάδινε μιάν όσημυ βρεμμένης γής.

Όταν έφθασε στο κατώφλι της εξώπορτας ο νέος, κύτταζε πριν θάλλη το κλειδί στην κλειδαρότρυπα τριγύρω. Δεν ήταν κανείς... Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που άφησαν αυτό τον τόπο; Τουλάχιστον έξη χρόνια. Είχε γυρίσει μιά φορά για σαρνανταοχτώ ώρες, τότε που είχε πεθάνει η γιαγιά του, που είχε αντικαταστήσει γι' αυτήν τους γονείς του, που είχαν πεθάνει πολύ γρήγορα. Σαρνανταοχτώ ώρες για να εκπληρώσει τα καθήκοντά του και να θάψη τα χαμένα παιδικά του χρόνια. Περισσότερη άδεια δεν του είχανε δώσει. Είχε και σήμερα άδεια και ξανάρθε στον τόπον αυτό. Έσκέπτετο να κάνει μιά μικρή έρευνα στο παλιό σπίτι, να πάρη μαζί του μερικά χαρτιά που ένδιαφέρουν αυτόν προσωπικά, μερικές αναμνήσεις. Την νύχτα θα πήγαινε να την περάσει στο μοναδικό πανδοχείο του χωριού.

Την στιγμή που αποφάσιζε να μπη στο σπίτι, ένα βιαστικό περπάτημα έκαμε να τρίξουν τα λίγα χαλίκια, που μέναν στο δρομάκι. Ο νέος γύρισε το κεφάλι απ' το θόρυβο κι άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

— Άνδρέα!

— Γιαννούλα!

Την κύτταζε να προχωρή άδύνατη και χλωμή μες στο σκρόφο μάλλινο φόρεμά της. Η μικρή φίλη, του παλιού καιρού είχε αλλαξει πολύ λίγο. Όταν ήρθε κοντά έβγαλε το παλιό σάλι, που της σκέπαζε το κεφάλι και τα καστανά μαλλιά της χύθην γύρω από το πρόσωπό της.

— Σεις... γυρίσατε!

— Είμαι περαστική, Γιαννούλα. Μά γιατί δεν μου μιλάς πιά στον ενικό;

Τα χλωμά μάγουλα έγιναν κατακόκκινα. Η Γιαννούλα κούνησε το κεφάλι της.

— Μου φαίνεται πως δεν θα τολμήσω πιά!

— Πρέπει να τολμήσης. Είμαι τόσο άγριος;

— Εκείνη δεν είχε όρεξη να γελάσει και τα φοβισμένα γαλανά μάτια της ζητούσαν δειλά το δικό του βλέμμα.

— Άνδρέα, πόσο καιρό δεν ξέραμε τίποτε για σένα!

— Εκείνη δεν απάντησε. Για πρώτη φορά ένιωθε μιά θλίψη, μιά θλίψη για την άπλη και ήρεμη ζωή, που μπορούσε να κάμει εκεί και που την είχε περιφρονήσει. Σήκωσε τους ώμους.

— Δεν παραπονιέμαι, μ' αυτό που είπα. Φαντάζομαι τί δουλειά θα έχης στο Παρίσι!

— Ο Άνδρέας την κύτταζε προσεκτικά.

— Ναι, μάλιστα προσεκτικά, γιατί θυμάμαι Άνδρέα πως γράφεις και ωραία.

— Εκείνη χαμογέλασε με πικρία

— Θα φαντάζεσαι πως πώς έγιναν σπουδαίος δημοσιογράφος;

— Εκείνη δεν είχε καμιά αμφιβολία. Το διαβάζεις στο πρόσωπό της.

— Μήπως διαβάζεις συχνά άρθρα μου; την ξαναρώτησε ο Άνδρέας.

— Άκουσε, Άνδρέα, τώρα θα με νομίσες πολύ κουτή. Γύρεψα πολλές φορές να τα διαβάσω, μα δεν ξέρω σε ποιές έφημερίδες γράφεις. Είναι τόσες έφημερίδες κ' είναι τόσο δύσκολο να της θρή κανείς! Το Παρίσι δεν φάνει ως σε μάς.

— Ο Άνδρέας θέλησε να της πη πως έτσι ήταν καλύτερα.

— Μά κείνη εξακολούθησε.

— Μου δείχνετε τις ιστορίες, που γράφετε. Περινούσαμε μαζί όλο το απόγευμα, ως που νύχτωνε... Και τους στίχους σας. Άνδρέα, ήταν τόσο ωραίοι, που θα ήθελα να τους άκουα σ' όλη μου την ζωή.

— Θυμάσαι ποτε έφυγα για το Παρίσι;

— Βέβαια και το θυμότανε! Με τί πίστι είχε φύγει, γεμάτη χειρόγραφα, που θα της εξασφάλιζαν την δόξα. Και κείνη συλλογιζόταν: Τώρα όλες τις αγωνίες που είχε περάσει, τις άπογοητεύσεις, τις άναμονές στον αντίπαλο των συντάξεων και συλλογιζότανε ακόμη το τωρινό γραφειάκι του στην αύλη και τα όκτακόσια φράγκα τον μήνα, που έπαιρνε.

— Λοιπόν, Γιαννούλα, της είπε δεν σκέπτεσαι να παντρευτής;

— Νά παντρευτώ εγώ; φώναξε νευρικά.

— Και βέβαια. Τώρα θα είσαι είκοσιενός χρονών. Στο χωριό υπάρχουν πολλά καλά παιδιά και μου φαίνεται φυσικό.

— Εκείνη τον κύτταζε πάντα—άρχισε να γίνεται ανυπόφορη—και δεν απαντούσε, γιατί δεν μπορούσε να απαντήσει, γιατί υπήρχε ανάμεσά τους ένας δολόκληρος κόσμος. Είχε άκούσει τους πρώτους στίχους του, είχε μοιραστή τις έλπίδες του, είχε σιωπηλά μοιραστή μαζί του τις μελλοντικές έπι-

τυχίες του. Όλοι οι νέοι του χωριού δεν άξιζαν μπροστά σ' αυτόν. Και να παντρευτή αυτή έναν, που θα σκάλιζε όλη την ημέρα τη γή, που δεν θα της μιλούσε ποτέ γι' αγάπη, μα που θα την φιλούσε μόνο στους ώμους και στο λαιμό για να την φοβήση! Ο Άνδρέας διάβαζε όλα αυτά στα μάτια της.

— Μά αν ήξερε πως αυτός ήταν ο χειρότερος απ' όλους, που δεν θα μπορούσε να την κάνει ποτέ ευτυχισμένη!

— Θα την έσωζε από την πλάνη της. Ήταν τόσο εύκολο να της πη «Δεν βρίσκεσαι μπροστά σ' ένα σπουδαίο δημοσιογράφο, μα σ' ένα υπαλλήλιο, που περνά ζωή άφανη»...

— Εν τούτοις έσώπασε και σήκωσε τα πέτα του μουςαμά για να μη δη το χαλασμένο σακκάκι του. Δεν θέλησε να μειωθεί μπρός στα μάτια της, δεν θέλησε να της άποκαλύψη πως ήταν ένας χρεώκοπημένος. Νόμιζε πως αν της έκανε αυτή την εξομολόγηση θα την έδηλητηριάζε περισσότερο. Την άφησε να πιστέψη πως είχε γίνει εκείνο, που είχανε έλπίσει: πως θα γινότανε. Στον κόσμο υπήρχεν ακόμη ένα πρόσωπο που έπίστευε στην άξία του, πώτερο κι' από τον ίδιο τον έαυτό του.

— Η βροχή ξανάρχισε, εκείνη την ώρα.

— Λοιπόν, γειά σου, Γιαννούλα.

— Εκείνη ζήτησε να θρή τρόπο για να τον κρατήσει ακόμη.

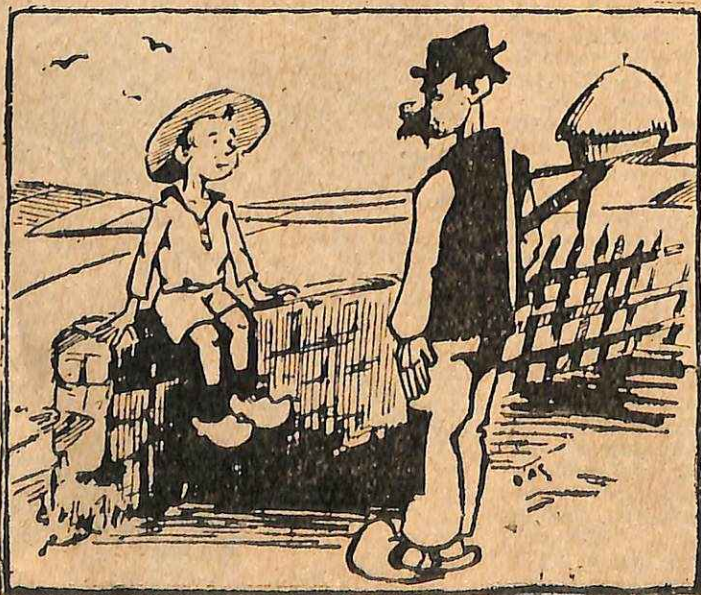
— Πιστεύω πως θα ξαναγυρίσης.

— Βέβαια, όταν μου δοθή ευκαιρία.

Χωρίς να το καταλάβη είχε πάρει ένα ύφος υπεροπτικό και με θαυμασμό ένιωθε την φωνή του ν' άντηχη με τόση αυτόπεποιθήση. Της έσφιξε το χέρι. Κατάλαβε, ότι έπρεπε πιά να φύγη. Εκείνη κύτταζε το μικρό και χλωμό πρόσωπο, που άπομακρυνότανε.

— Ίσως αυτή να είναι πιά ευτυχισμένη, συλλογιζότανε, κ' έσπρωξε την πόρτα

ΖΑΝ ΛΕΡΙΣ



ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

—Βρε καλόπαιδο, μπας κι' είδες να περνά απ' εδώ κανένα βόδι;

—Όχι παράμυθα. Είπε μιά ώρα τώρα που κάθουμαι εδώ κι' άλλον άπό σένα δεν είδ-



Μιά καταπληκτική είδηση μάς έρχεται από το Χόλλυγουντ: καταργείται το σέξ-άππλ!

Η κατάργηση αυτή είναι από άπόψεως σοδαρότητας ίση με την κατάργηση

μιάς θρησκείας! Γιατί το σέξ-άππλ, το περίφημο αυτό «γκέλ» που ανέβασε στο ζενιθ της κινηματογραφικής δόξης, είχε τελειότερον, είχε να επιδείξη, η χώρα των δολαρίων, εις εύγραμμιάν κνημιών, νώτων κ.λπ., άποτελούσε το άδιόριστον θάθρον κά-θε κινηματογραφικής έπιχειρήσεως.

Μπορούσε αξιόλογα να έχη πιθανότητες έπιτυχίας 100 ο ο μιά έταιρία παραγωγής άριστουργηματικά έργα και μεγάλους σκηνοθέτας, άλλ' αν μετα-ξυ των κατατεθειμένων κεφαλαίων της περιελάμβανε τις γάμπες της Κλωντ Κολμπέρ, το ντεκολιτέ της Κάρολ Λομπάρ, τα σαρκώδη χείλη της Τζόαν Κράουφορντ, το χαμόγελο του Ρόμπερτ Τέυλορ.

Για να φθάση ένα φτωχοκόριτσο της θρυλικής κινηματογραφουπόλεως στα δυσθεώρητα ύψη του άστρικού στερεώματος ήταν άρκετό να έχη μεγάλου θαύμου «σέξ-άππλ». Η τέχνη ήταν παρώνων δευτερευούσης σημασίας.

Ο περίφημος Σάμ Γκόλντγουϊν, όταν έρχόταν, στην Εύρώπη για να κάνει προμήθειαν... «αστέρων» προς πλουτισμόν του σχετικού πανθέου του, έψαχνε να θρή νέους και νέες όχι με ταλέντο, αλλά με σέξ-άππλ.

Και άκούσατε έξαφνα: η τάδε θα υπερβή την Μάρλεν Ντήτριχ, ο δεΐνα θα φθάση τη δόξα του Βαλεντίνο.

Γιατί; Άπλουστάτα, γιατί τα μάτια της τάδε, τα γεμάτα ήδυσία και μυστήρια και τα... έξαγωγικά μύλα των παρειών με το έξυψο χέλιμα του δεΐνα, που θύμιζαν Βαλεντίνο, ήταν τα άδιαφιλονέκητα και γεμάτα υποσχέσεις προσόντα των υποψηφίων αστέρων.

Τώρα όμως φαίνεται, πως τα πράγματα πρόκειται ν' αλλάξουν. Το σέξ-άππλ έξοστρακίζεται από το βασίλειον του κινηματογράφου. Άπό δώ και πέρα, τα έργα και οι άστέρες θα κρίνονται μόνον με το μέτρον της τέχνης.

Βέβαια, οι άστέρες δεν πρόκειται εις το μέλλον να είναι... άποκρουστικοί. Άλλά και δεν θα υποχρεούται η κάθε θεντέτα να θέτη εις την διάθεσιν του σκηνοθέτου και του διαφημιστού της έταιρίας τις γραμμές του σώματός της, εκείνες τουλάχιστον, που θα μπορούσαν να μένουν κρυμμένες κάτω από ένα σεμνό φόρεμα.

Και τώρα γεννάται το έρώτημα: Θα είναι δυνατόν να εφαρμοσθή η κατάργηση του σέξ-άππλ;

Πόσες και πόσες φορές εξηγγέλησαν παρόμοια εύαγγελικά κηρύγματα, τα όποια κάνουν τους κινηματογραφικούς ρεπόρτερ να τρίβουν με χάρη τα χέρια! Και όμως ποτέ δεν έ-

πέτυχαν τίποτε περισσότερο από κά-ποιο... διαφημιστικό θόρυβο.

Ποιός δεν θυμάται την περίφημη έκστρατεία του Μ. Χέις για την ήθικοποίηση του κινηματογράφου και τον δεκάλογο πάνω στον όποιον κάθε σκηνοθέτης ώφειλε να στηρίξη τη διδασκαλία του;

Ο θαυμάσιος αυτός έπιχειρηματίας, πραγματικός «ηγέμων» της έξδόμης τέχνης, θέλησε να στηρίξη τον κινηματογράφο στα πραγματικά προσόντα της τέχνης των έργων του. Άπηγόρευε τις γυμνές γάμπες και τις γυμνές πλάτες, έπίσης τα σκανδαλιστικά φιλήματα και μάλιστα όσα δεν έδιδοντο υπό των ήθοποιών εις «όρθιαν στάσιν» και γενικά έπεχείρησε να θάλλη κάποιο φραγμό στον κατήφορο της άδιαντροπίας και του σεξάππλισμού. Έν τούτοις καμμία θεντέτα δε δέχθηκε τότε να συμμορφωθή προς τις υποδείξεις του ήθικου εκείνου έπιχειρηματίου. Άρνήθηκαν να ύπογράψουν συμβόλαια μαζί του. Και τα «γυμνά» ξαναφάνηκαν, στην όδόν τολμηρότερα και προκλητικώτερα, τά δε φιλήματα έπαρναν κι' έδιναν σε όλες τις στάσεις και όλες τις... χρονικές διάρκειες.

Ήτο δε φυσικό αυτό. Το ζήτημα της έμφάνσεως μιάς θεντέτας ήταν, ότι άπασχολούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας της. Τα ίνστιτούτα της Καλλονής, οι ειδικοί διατολόγοι, λαρυγγολόγοι, διδάσκαλοι των σπόρ και στρατιά όλόκληρη από διαφόρους «ειδικούς» δεν είχαν άλλο προορισμό από τον να έπιμελούνται της καλλονής των διαφόρων αστέρων και να προσπαθούν να τονώνουν κάθε σημείον ιδιαιτερον της καλλονής αυτής, το όποιο θα μπορούσε ν' αύξηση τη γοητεία της θεντέτας.

Όλ' αυτά δε, δεν γινόταν για το τίποτε.

Η αύξηση της γοητείας ενός αστέρος παρακολουθείται πάντοτε και από αύξηση... του μισθού του. Όστε οι λόγοι δεν είναι άπλως θεωρητικοί για την ίκανοποίηση της γυναικείας φιλα-

ρεσκείας. Είναι και έπαγγελματική ανάγκη, που έπιβάλλει την άνάπτυξη του σέξ-άππλ.

Μιά θεντέτα, που πληρώνει σεβαστά ποσά για τη συντήρηση της καλλονής της, είναι δυνατόν να δεχθή άδιαμαρτύρητα την κατάργηση της «άξιας» της καλλονής.

Τουλάχιστον δεν θα το δεχόταν αυτό ως σήμερα.

Γιατί, όπως θεοαίνωνον οι πληροφορίες που έχομε από το Χόλλυγουντ, αυτή τη φορά, την κατάργηση του σέξ-άππλ τη ζήτησαν και θέλουν να την έπιβάλλουν οι ίδιοι οι άστέρες.

Φαίνεται πως άντελήφθησαν ότι η κυριαρχία δια το σέξ-άππλ δεν διαρκεί πολύ. Νέοι άστέρες έμφανίζονται, νέαι ηγαιί σέξ-άππλ ίσχυρότεροι προκαλούν ίσχυρότερας συγκινήσεις στο κοινόν, που πάντα διψά για το «καινούργιο» και έτσι η βασιλεία των αστέρων λήγει πολύ συντομώτερα.

Οι θεντέτες, που μισουρανούν τώρα στο κινηματογραφικό στερέωμα, είναι βέβαιες πως θα εξασφαλίσουν περισσότερη... μακροζωία στη φήμη τους, αν έξοστρακίσουν από τα προσόντα των αστέρων το σέξ-άππλ;

Και έτσι τα νέα συμβόλαια δεν θα περιλαμβάνουν όρους άναφερομένους σε μερικές μικρολεπτομέρειες της σωματικής τελειότητας των αστέρων και θα ύπάρξη η θάσιμη έλπίς, ότι οι δυστοχισμένες «γόησες» δεν θα πεθαίνουν από τις έξαντλητικές δίαιτες (δπως συνέβη τελευταίως με τη Ρενάτε Μύλλερ) για να διατηρούν τη «σιλουέττα» που τους εξασφαλίζει την δόξα και τον πλούτο.

Άπό τώρα μόνο η Τέχνη θα πλουτίζει τους άστέρας. Και η όμορφιά, φυσικά δεν θα πάσχη να είναι στοιχείον ύπολογίσιμον. Πάντως όμως θα είναι δευτερευούσης σημασίας.

Το εύχόμεθα και... δεν το έλπίζομεν...



Η Μαριλέν Ντήτριχ είναι η γυναίκα με το μεγαλύτερο σέξ-άππλ.

Μικρά...

στην Άφρική ζουν κάτι πα-
ράδοξα πουλιά, τα οποία έ-
χουν τη συήθεια να φτιά-
νουν πάνω από τις φωλιές τους
αδιάδρογες... ομπρέλλες, που τα
προστατεύουν από τη βροχή και
τον ήλιο.

Κάθε μία απ' αυτές τις ομπρέ-
λλες μπορεί να σκεπάζει τριακόσια
πουλιά του είδους.

Αν ένα εκατομμύριο φράγκων
τά είχατε σε γουστό λουδοδί-
κια και τα βάλατε το ένα
πλάι στο άλλο, θα σάς χρειάζονταν
έναν δρόμο... χιλίων χιλιόμε-
τρων για να τα τοποθετήσετε.
Αν πάλι σηματούζατε μ' αὐτά
στήλες θα είχατε τρεις στήλες ὅ-
πως ένδεκα χιλιόμετρων ή κάθε
μία.

Ο ὄγκος ἑνός εκατομμυρίου σε
χρυσά νομίσματα είναι 16 τετραγ.
μέτρων. Ζυγίζει 323.000 κιλά.
Για τη μεταφορά τους θα χρειά-
ζονται 65 φορτηγά βαγόνια σιδη-
ροδρόμου.

Τα ὀνόματα τῶν τόνων τῆς
μουσικῆς κλίμακος «ρέ, μι,
φά, σόλ, λά, σί» έχουν λη-
φθῆ από τις πρώτες συλλαβές
τῶν στίχων ἑνός ὕμνου, πού ψάλ-
λεται κατά την ἑορτήν τοῦ Ἀγί-
ου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῶν στίχων
αὐτῶν ἦταν «σύτ» καὶ αὐτὸ ἦταν
κατ' ἀρχαίαν τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου
τόνου. Κατὰ τὸ 1636 ὅμως ἕνας
εὐγενὴς ἀπὸ τὴν Τοσκάνη, ὀνό-
ματι Ντόνι, ἀντικατέστησε τὸ
«σύτ» μὲ τὴν πρώτη συλλαβὴ τοῦ
ὀνόματός του καὶ ἔτσι ἡ μουσικὴ
κλίμαξ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ «ντό».

Ένας ἔξυπνος ὥρολογιοποιὸς
τῆς Νέας Ὑόρκης κατεσκεύη-
σε ἔμπνητήρια... τοῦ χειριοῦ.
Κουρδίζετε τὸ ρολοὶ σας καὶ τὸ
κανονίζετε γιὰ νὰ σὰς θυμίσῃ
κάποιο ραντεβού πού ἔχετε σ' ὀρι-
σμένη ὥρα. Ένα ἐλαφρὸ τσίμπη-
μα στὸ δέσμα τοῦ καρπού, πού
εἶναι περασμένο τὸ μπρασέλé, σὰς
κάνει νὰ προσέξετε τὴν ὥρα καὶ
νὰ θυμηθῆτε τὸ ραντεβού σας.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑ-
όρκης ἀναγγέλλουν τὸν θά-
νατο τοῦ περιφήμου Φλώς,
πού ἔχει ὡς τώρα πρωταγωνιστή-
σει σὲ ὀκτώ θεατρικὰ ἔργα καὶ
δύο ταινίες κινηματογράφου.

Ὁ Φλώς ἀρχισε τὸ στάδιό του
...στὸ κλουβί τοῦ μπόγια, ὅπου
προσποιεῖται τὸν νεκρὸ κι' ἔτσι
γλύτωσε τὴν ἐκτέλεση διὰ φωτα-
ερίου. Δὲν χρειάζονται, πιστεύο-
με, περισσότερες ἐξηγήσεις γιὰ
νὰ καταλάβετε ὅτι ὁ περίφημος
Φλώς ἦταν πρωταγωνιστής... τε-
τράπους, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξυπνό-
τερους σκύλους τῆς Ἀμερικῆς.

Ὡρισμένως ἡ κυρία Στήβεν-
σον ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ ἔχει
τὸ ρεκόρ τῆς παραξένιας.
Ζήτησε διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἀντρα
τῆς, γιατί νομίζετε; Γιατί κά-
θε φορά, πού ἐπέστρεφε τὴ νύ-
κτα πεσμένος, ρογάλιζε δυνατὰ
καὶ ὀνειλούσε... τὸ σκυλάκι τῆς.



ΜΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Αν νὰ μὴν ἔφθαναν οἱ... συγ-
κεκριμένες «μίσ» τοῦ κ.
Ντέ Βαλέφ, καὶ ὅλες οἱ ἄλ-
λες «μίσ» πού ἐπηκολούθησαν ἀ-
πὸ τὸν καιρὸ πού ἐφευρέθηκε τὸ
βάσανο αὐτό, ἔχομε τώρα καὶ
τις μίσ... ἀφηρημένων, ἄς ποῦμε,
ἐννοιῶν.

Έτσι ἐξελέγη τελευταία στὸ
Παρίσι καὶ ἡ «Μίς Φωτογραφία».
Δηλ. ἡ νέα πού εἶχε τὴν μεγα-
λειτέρη ἐπιτυχία στὴν φωτογρα-
φία.

Ὁ διαγωνισμὸς ἐγίνε μεταξὺ
τῶν ὠραιότερων καὶ τῶν πιὸ
«φωτογενῶν» κοριτσιῶν ὅλου τοῦ
Παρισιῶ. Πενήντα παρισινές
πῆραν μέρος στὰ πρωτότυπα αὐ-
τὰ καλλιστεία καὶ ἡ ἐλάνοδικος
ἐπιτροπὴ ἀνεγνώρισε ὅτι ἡ δις
Γκαμπύ Ἀντρέ, μιὰ βέρα Παρι-
ζιάνα, ἦταν ἡ μόνη ἀνταξία γιὰ
τὸν ἐπίζηλο τίτλο.

Τὸν διαγωνισμὸ παρηκολούθη-
σαν καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν κινη-
ματογραφικῶν ἐταιριῶν πού εἶ-
ναι... εἰς ἄγρην νέων κινηματο-
γραφικῶν ἀστέρων.

ΣΠΟΡ ΚΑΙ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ γοητευτικὰ «γκέρλς» τοῦ
Χόλλυγουντ κατὰ τὴν ὥρα
τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας
τῶν διασκεδάζουν τρέχοντας μὲ
τὰ πατίνια τοὺς στῆς ἀπέραντες
δενδροστοιγίες τοῦ κήπου τοῦ
«στούντιο». Έννοεῖται ὅτι μὲ τὰ
πατίνια τοὺς προκαλοῦν παιδαί-
μονιο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἠναγκά-
στησαν οἱ διευθυνταὶ τοῦ «στούν-
τιο» νὰ ὀρίσουν καὶ ἕνα εἶδος «ἀ-
στυνομικῶν - γκέρλς» γιὰ τὴν...
ρύθμιση αὐτῆς τῆς παραδόξου
τροχαίας κινήσεως. Αὐτὰ τὰ
«γκέρλς» ἐκπαιδεύονται εἰδικά.
Έχουν δὲ πάρει πιά σοβαρὰ τὸ
ρόλο τοὺς γιατί ἔσπευσαν νὰ ζη-
τήσουν ἕνα σωρὸ πληροφορίες
ἀπὸ πραγματικοὺς ἀστυνομι-
κοὺς.

Ὅπως βλέπετε, οἱ χορεύτριες
τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου
εἶναι πάρα πολὺ εὐθυμες καὶ
τρελλές. Γι' αὐτὸ κι' ὅλες θεω-
ροῦνται ὡς οἱ πιὸ χαριτωμένες
μπαλλαρίνες τοῦ κόσμου.



Μικρά...

Ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ποιητῆς
Λογκσέλλου ἐξέδιδε κατὰ
τὸ 1828, ὅταν ἦταν ἀκόμη μα-
θητῆς, μιὰ ἐφημερίδα... χει-
ρόγραφο. Τὰ φύλλα τῆς ἐφημερί-
δος αὐτῆς, πού εἶναι, φυσικά, καὶ
τὰ μοιδικὰ ἀντίκτυπα, ἔχουν σή-
μερα ἀνυπολόγιστη ἀξία καὶ βόλ-
σκονται στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Γκό-
τιγκ.

Ἡ Ἀμερικὴ πρόκειται νὰ μᾶς
στείλῃ προσεγῶς κομίσματα σὲ
...κονσέρβες. Έξηγοῦμεθα:
Ένα κομτί, ἐρημητικῶς κλεισμέ-
νο, περιέχει τὸ φαντὸ. Ἄλλο
κομτί απ' ἔξω, ἐπίσης καλὰ κλει-
σμένο, περιέχει νερὸ καὶ ἄσβε-
στον. Ἀρκεῖ ν' ἀνοίξουμε μιὰ
τούπα στὸ ἔξω κομτί γιὰ νὰ...
μαγειρευθῇ τὸ φαντὸ ἐν τῇ θερ-
μότητι πού ἀναπτύσσεται μὲ τὴν
ἴσοδο τοῦ ἀέρος.

Ἀνηγέλη ὅτι ὁ νεαρὸς μεξι-
κανὸς Ναγκουέρα ἀτήγαγε
τῇ... γιανιά του. Ἡ «για-
γιά» αὐτῆς εἶναι μιὰ ὠραιότατη
μεξικανή... δεκαοκτὼ ἐτών, τὴν
ὅποια ὁ ἐβδουηντάρης πλουσιώ-
τατος παπποῦ τοῦ Ναγκουέρα
παντρεύτηκε πρὸ διετίας. Τώρα,
πούς θάπρεπε νὰ καταγγελεῖ δι'
«ἀδίκημα»; Ὁ ἐγγονὸς ἢ ὁ πα-
πούς;

Ὁ Λευκὸς Οἶκος τῆς Οὐάσιγ-
γκτον χροστὰ τὸ ὄνομά του
στὸ ἐξῆς ἱστορικὸ γεγονός:
Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπυρόλησαν κατὰ τὸ
1814 τὸ προεδρικὸ μέγαρο. Ὅταν
ἀνοήτερα ἐπισκευάσθη ἐδάφη απ'
ἔξω λευκὸ, γιὰ νὰ καλυφθοῦν οἱ
σκοτεινὲς κηλίδες, πού εἶχε ἀφή-
σει ὁ καπνὸς τῆς πυρκαϊᾶς. Έ-
τσι ὁ λαὸς τὸ ὄνόμασε «Λευκὸν
Οἶκον». Ὁ Θεόδωρος Ροῦσβελτ,
ἐξάδελφος τοῦ σημερινοῦ Πρεσ-
βίου, ἐπισημοποίησε τὸ ὄνομα.

Στὴ μιὰ ὀρεινὴ περιοχὴ τῆς
Κίνας ὑπάρχει ἕνα χωριὸ πού
τὸ ἀνάστημα τῶν κατοίκων
τοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἕνα μέτρο.
Αὐτὸ ὀφείλεται στὰ σιδηροῦχα
νερά τῶν πηγῶν τῆς περιοχῆς ἐ-
κείνης, πού ἀναστέλλουν τὴν ἀνά-
πτυξη τοῦ οργανισμοῦ.
Τώρα προμηθεύουν στοὺς ἀν-
θρώπους αὐτοὺς νερὸ χωρὶς σι-
δηροῦχα ἄλλα καὶ... ἀρχισαν νὰ
ψηλαφῶν.

Ένας γιατρὸς τοῦ Καναδᾶ ἐ-
φευρε μιὰ «ηλεκτρικὴ πίπα»
καπνίσματος πού ἀποτελεῖ τὴν
τελευταία λέξη τῆς ὑγιεινῆς.
Μὲ τὴν πίπα αὕτη ὁ καπνὸς,
καίμενος, δὲν παράγει τὸ δηλη-
τηριώδες διοξειδίου τοῦ ἀνθρα-
κος, ἀντιθέτως δὲ βελτιώνεται τὸ
ἔωμά του. Έτσι ἡ ἀπόλαυσις
τοῦ καπνίσματος καθίσταται ἐντε-
λὴς ἀκίνδυνος.
πὺ καίμονται στὸ ἴδιο δωμάτιο.

ΜΙΑ ΦΟΝΙΣΣΑ

Τὸ φιλήσυχο Ντουαί, στὴν
Γαλλία, συνταράχθηκε αὐ-
τὲς τις ἡμέρες ἀπὸ μιὰ πολὺ-
κροτὴ ὑπόθεση. Ἦταν ἡ δίκη
τῆς Ζοζεφίνας Μορύ, πού στραγ-
γάλισε ἕνα βράδυ τὴν νύφη τῆς
γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποκύπτῃ
στὰ καπρίτσια τῆς, ὅπως ἀπεδεί-
χθη κατὰ τὴν διαδικασίαν. Τὸ δι-
καστήριό τῶν ἐνόρκων τοῦ
Ντουαί, ἔκρινε μὲ τὴν αὐστηρό-
τητα πού ἐπεβάλλετο τὴν φοβερὴ
μέγαιρα καὶ τὴν καταδίκασε
στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς
δίκης ἡ Μορύ δὲν ἔπαυε νὰ
κλαίῃ. Παρίστανε τὴν μετανωι-
μένη καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκι-
νήσῃ τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ χωρὶς
ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ ἐφάνηκε ἀμεί-
λικτο. Τώρα οἱ δικηγόροι τῆς θὰ
καταφύγουν στὸν Πρόεδρο τῆς
Δημοκρατίας γιὰ χάρη. Εἶναι,
ὅμως, πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ δώ-
σῃ ὁ Πρόεδρος τὴν χάρη αὕτη.

ΣΟΦΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ

Σὰς δίνουμε παραπάνω τὴν εἰ-
κόνα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς σοφώτε-
ρους σκύλους τοῦ κόσμου.
Εἶναι ὁ περίφημος Μπίλ. Ὁ σκύ-
λος αὐτὸς, ἐφάμιλλος τοῦ μακα-
ρίτη Μπράουνι, τοῦ σκύλου πού
μιλοῦσε, σκέπτεται καὶ πράττει
σάν... ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ καὶ εἶ-
ναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους
φίλους τῶν Παρισινῶν.

Ὁ Μπίλ εἶναι ἐπίσης καὶ κινη-
ματογραφικὸς «ἀστήρ». Έχει
παίξει σ' ἕνα σωρὸ ἔργα τοῦ
γαλλικοῦ κινηματογράφου. Τε-
λευταίως δὲ σ' ἕναν διαγωνισμὸ
σοφῶν σκυλιῶν πῆρε τὸ πρῶτο
βραβεῖο. Ὁ Μπίλ ἀνήκει στὸν
Ἀγγλο κ. Μόρεϋ, ὁ ὅποιος τὸν
ὑπεραγαπᾷ... καὶ τὸν σέβεται,
μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀρνηθῇ νὰ
δεχθῇ δελεαστικώτατες προτά-
σεις διαφόρων διευθυντῶν ἱπο-
δρομίων γιὰ νὰ παίξῃ ὁ Μπίλ
στὰ θεατρά του.



ποιόν σ'ας λεω...

—Δε μ' ενδιαφέρει...
—Διάβου! Έγώ θά ενδιαφερόμουν πολύ για τόν άνθρωπο, που έσωσε τη ζωή του κυρίου μου.
—Ο θυρωρός έρεθηκε σε δύσκολη θέση.

—Ωστε σεις ξέρετε ακόμα και τὰ περιστατικά της ζωής του συνταγματάρχου ντ' Σεβερνύ; ρώτησε τόν Έρβέ.

—Αυτό νά λέγεται, έκαμε αυτός χαμογελώντας και τεντώνοντας τὸ κορμί του με ύψος αὐτοθαυμασμοῦ. Έγώ συνδέομαι πολλά χρόνια με τὴν οικογένεια του κυρίου κόμητος. Ἄν δὲν εἶμαι ἀπόψε ἀνάμεσα σ'οὺς καλεσμένους του, αὐτὸ συμβαίνει γιατί μιὰ ἐπιγούσα δουλειά με ἀνάγκασε νά μὴ δεχθῶ τὴν πρόσκλησή του.

—Χμ, έκαμε ὁ θυρωρός, ἀλλάζοντας τώρα στάση ἀπέναντι τοῦ Έρβέ. Ὡστε ὁ κύριος συνδέεται με τὸν κύριο συνταγματάρχη. Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστο. Καθῆστε, παρακαλῶ.

—Ω, μὴν ἐνοχλήθε, έκαμε ὁ Έρβέ, προσπαθώντας νά δείξῃ τὴν εὐγένεια ἑνὸς καταδεκτικοῦ ἀριστοκράτου. Λοιπόν, ὅπως σ'ας έλεγα, αὐτὸ τὸ παιδί, πού έσωσε τὴ ζωὴ τοῦ συνταγματάρχου, μὲ κίνησε τὴ συμπάθεια χωρίς νά τὸ γνωρίζω.

—Ω, ναι, πραγματικά ὁ νέος αὐτὸς εἶναι συμπαθέστατος. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦν ἐδῶ μέσα...

—Έτσι ἔ;

—Ναι. Καὶ τοῦ ἀξίζει. Εἶναι λεβεντόπαιδο.

—Έρχεται συχνά στο μέγαρο;
—Πολὺ συχνά. Θά μπορούσα νά πῶ, ὅτι ὁ κύριος συνταγματάρχης δὲν τὸ ξεχωρίζει ἀπ' τὰ παιδιά του.

—Μπράβο! Θά πῇ ὅτι εἶναι ἄνθρωπος με καρδιά, πού ξέρε νά ἐκτιμᾷ τις ὑπηρεσίες, πού τοῦ προσφέρουν. Έρχεται κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ νέου ἐπίσης; Ἡ δεσποινὶς Μαρζολαῖν;

—Ξέρετε καὶ τ' ὄνομά της;
—Αὐτὸ εἶπε! Μ' ἀφοῦ σ'ας εἶπα πῶς εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ.

—Ναι, βέβαια. Έρχεται κ' ἐκείνη συχνά. Ἐνα πρᾶμα μονάχα μούκανε ἐντύπωση ἀπόψε.

—Τί πράγμα;

—Ὁ νέος με τὴν ἀδελφὴ του ἦσαν καλεσμένοι στὴν ἐσπερίδα. Κι' ἐνῶ ἦλθαν ἀπὸ νωρίς, ἔφυγαν σὲ λίγη ὥρα με μούτρα, πού δὲ μού ἄρσαν καθόλου.

—Μπᾶ!;

—Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο θριάμβου φώτισε τὴν ἀποκρουστικὴ μορφή τοῦ Έρβέ. Καμώθηκε ὅμως, πῶς δὲν ἔδωσε μεγάλη σημασία στὴν πληροφορία τοῦ θυρωροῦ καὶ εἶπε με ὕφος, πού φρόντισε νά τὸ κάνῃ ὅσο τὸ δυνατό πὺ ἀδιάφορο:

—Ωστε ἔφυγαν δυσареστημένοι;

—Κάτι τέτοιο μὲ φάνηκε.

Ποῖος ξέρε! Πιθανόν τὰ παιδιά νά εἶχαν κάποια δουλειά, πού δὲ μπορούσαν ν' ἀναβάλουν καὶ ἀναγκάστηκαν νά φύγουν ἀπ' τὴν ἐσπερίδα. Καὶ αὐτὸ νομίζω πῶς εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νά μὴ φαίνονται ἐνθουσιασμένοι. —Ε, τί λές; Δὲν ἀφήνῃ κανεὶς μ' εὐχαρίστηση μιὰ διασκέδαση, σὰν αὐτὲς πού ξέρουν νά ὀργανώνουν οἱ ντ' Σεβερνύ.

—Έχετε δίκιο. Έτσι εἶναι.

—Ἐν τούτοις ὁ Έρβέ ἦταν θέβαιος, πῶς ὁ Ζάκ ἔφυγε διωγμένος ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ κόμητος. Καὶ ἡ ταπεινὴ του ψυχὴ δοκίμαζε μιὰν ἀγρία εὐχαρίστηση γιὰ τὸν θρίαμβον τοῦ σατανικοῦ του σχεδίου.

Δικὴ σου για πάντα!

Μποροῦσε ν' ἀναπαράστη ἡ νοερὴ τὴ σκηνή, πού ἔγινε μεταξύ τοῦ συνταγματάρχου καὶ τοῦ νεαροῦ ὑφιστάμενου του. Καὶ ἦταν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν αὐτοῦ του.

«Ὡραία, σκέφθηκε, τρίτοντας τὰ χέρια του ἀπὸ χαρὰ. Ὁ Ζάκ δὲν πρόκειται πιά νά εἶναι ὁ ἀγαπημένος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κυρίου κόμητος. Καὶ ὁ κίνδυνος ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ πλαστοπροσωπία τοῦ Πιέρ Ζερὸντ ἀποτρέπεται ὀριστικῶς».

—Καὶ μάλιστα, ἐξακολούθησε ὁ θυρωρός, μούκανε ἐντύπωση μιὰ φράση πού ἔλεγε ἡ δεσποινὶς Μαρζολαῖν στὸν ἀδελφὸ της, ἐνῶ περνοῦσαν ἀπὸ μπρο-



ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὸ τραγικὸ σου τὸ Φθινόπωρο πού ἐκτρινίσαν τὰ ὄνειρά σου, νά μὴ σὲ πιάσῃ ἡ ἀποκαρδίωση στὴν σιωπηλὴ τὴν κάμαρά σου!

□ □

Θυμῆσου μόνον πόσα ἐμέτρησες φιλιὰ, πόσα κορμιά ἔχεις σφίξει, τὰ βακχικά ποτὰ πού ἐστράγγισες νά μὴ σὲ πιάσῃ τώρα ἡ πλήξη!

□ □

Τις γειτονιὲς σκέψου πού ἀγάπησες με τὴν γλυκεία τους νοσταλγία, τώρα πού οἱ ἀγάπες σ' ἐγκατέλειψαν νά μὴ σὲ πιάσῃ ἡ ἀπελπισία!

—□—

Νά μὴ ζητήσῃς τὴν Γαλήνη σου σ' ὄνειρα πάλι ξένα, πλάνα, μήπως ἀκούσῃς μέσ' τὴν Φρίκη τους κάποιου κινδύνου τὴν καμπάνα!

□ □

Ξέρω πῶς ὄλα σ' ἀρνηθήκανε ὅσα φαντάστηκες ὥραϊα....
—κι' ἄσυλο θέλεις... καὶ πῶς ἔμοιασες τὴν ἔρημη γυμνὴν ἀλλέα!

—□—

Τὰ ὅπλα μὴ δώσῃς! Μόνον ἀπάντη, με σαρκασμὸ στὴ Μοῖρα σου: «Ὁχι!» τώρα πού ἀκούς μέσ' στο Φθινόπωρο νά κλαίῃ πικρὰ τὸ πρωτοβρόχι!

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

στὰ μου.

Ὁ Έρβέ αὐτὴ τὴ φορά δὲ ἠπόρεσε νά συγκρατήσῃ μιὰ κίνηση πού φανέρωνε τὸ ἐξαιρετικὸ του ἐνδιαφέρον.

—Μπᾶ! ρώτησε. Τί ἔλεγε;
—Ἐκείνη τὴ στιγμή πλησίασε τὸν Έρβέ ἕνας ὑπέρθετος με ὀκιστολὴ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἡ κυρία κόμηση περιμένει τὸν κύριο στο περίπτερο τοῦ κήπου.

Ὁ Έρβέ, πρὸς στιγμὴν ἀπόρησε. Δὲν περίμενε ποτὲ μιὰ τέτοια πρόσκληση καὶ δὲν ἤξερε πῶς νά τὴν ἐξηγήσῃ.

—Ἐν τούτοις δὲ θέλησε νά χάσῃ καιρὸ σὲ σκέψεις καὶ ἀκολούθησε τὸν ὑπέρθετο.

Σὲ λίγο ἔμπαινε στὸ περίπτερο τοῦ κήπου.

Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμα προφθάσῃ νά περάσῃ τὸ κατώφλι, ἀκούσε μιὰ δυνατὴ ἀνδρική φωνὴ νά τοῦ λέγῃ:

—Λυπούμαι πολὺ γιὰ τὴν δυσάρεστη ἐκπλήξη πού σ'ας δίνω, κύριε Έρβέ, ἀλλὰ εἶχαμε νά ποῦμε οἱ δύο μας μερικὰ πράγματα.

Ὁ Έρβέ, μ' ἐκπλήξη πράγματι, ἀντίκρουσε τὴ μορφή τοῦ Ἀντουάν ντ' Πονταλέ, πού ἦταν κάθε ἄλλο παχὺ γαλήνιος. Ἐτοιμάσθηκε ὅμως γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο καὶ με ἀταραξία ἀληθινὰ καταπληκτικὴ ἐπρωτόρησε πρὸς τὸν Ἀντουάν. Βρῆκε μάλιστα τὸ θάρρος νά τοῦ τεῖνῃ τὸ χέρι καὶ νά τοῦ πῇ με προσποιητὴ χαρά:

—Ω, ἀγαπητέ μου κύριε ντ' Πονταλέ, τί εὐχάριστη ἐκπλήξη!

Ὁ ντ' Πονταλέ δὲ δέχθηκε τὴ χειραψία. Χωρὶς νά κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέση του καὶ χωρὶς καθόλου ν' ἀλλοιωθῇ ἡ στυγνὴ ἔκφραση τοῦ προσώπου του, ἐξακολούθησε στὸν ἴδιο προκλητικὸ τόνο:

—Κύριε Έρβέ, στείλατε κάποια ἐπιστολὴ στὴν ἀδελφὴ μου κόμηση ντ' Σεβερνύ;

—Μάλιστα, ἀγαπητέ μου κύριε.

—Βεβαιώνετε τὴν ὑπογραφή πού βάλατε κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα;

—Μὰ δὲ βλέπω τίποτα τὸ ἀποπο... Βρίσκει μάλιστα...

—Δὲν περιμένω κρίσεις ἀπὸ σ'ας, διέκοψε ὁ ντ' Πονταλέ με ταχύτητα. Ζητούσατε ἀπάντηση σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα.

—Καὶ τώρα, βέβαια, θά εἴσθε ἀνυπόμονος νά λάβετε αὐτὴ τὴν ἀπάντηση.

Ὁ Έρβέ, μὴ ξέροντας πού ἤθελε νά κατλήξῃ ὁ συνομιλητὴς του, ἀπάντησε, κατὰ ταφαινὰ με μιὰ κίνηση τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ συγχρόνως τὸ μυαλό του δοῦλενε ἐντατικὰ γιὰ νά μπορέσῃ νά προσανατολισθῇ στὴ νέα τροπὴ πού ἔπαιρνε ἡ ὑπόθεσις με τὴν ἀνὰ μίση τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

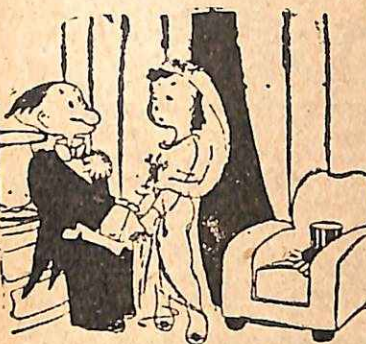
—Ε, λοιπόν, ἀκούστε τὴν ἀπάντησιν ἔγω γιὰ σ'ας, Έρβέ: ἡ κόμηση ντ' Πονταλέ δὲν ἀπαντᾷ σὲ ἐπιστολὲς ἐκβιαστών!

Ὁ Έρβέ ἔμεινε ἄφωνος. Δὲν περίμενε τέτοια ξαφνικὴ καὶ κατὰ μέτωπον ἐπίθεσις. Ἐκανε ἔξ ἐνστίκτης ἕνα βήμα πρὸς τὰ πλάγια καὶ κύτταξε τὸν Ἀντουάν ντ' Πονταλέ κατὰμματα. Ὑστερα, με τὴ συνειδησμένη ἐνστροφία του, πού ἀποτελοῦσε γι' αὐτὸν τὸ πολυτιμότερο ὅπλο ἀμύνῃς στὶς δύσκολες στιγμὲς του, εἶπε:

—Τότε ἀσφαλῶς δὲ μιλάτε γιὰ τὸ δικό μου γράμμα, κύριε ντ' Πονταλέ. Δίχως ἄλλο, σημαίνει κάποια παρεξήγηση καὶ ἡ ἀπάντησιν, πού μὲ δώσατε, δὲν ἦταν προσωρινὴ γιὰ μένα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐκβιαστής. Εἶμαι ἀφωσιωμένος φίλος τῆς κυρίας κόμησης. Καὶ ἡ ἐπιστολή μου δὲν...

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

ΥΠΗΡΧΕ ΕΛΠΙΣ



—Ἐπὶ τέλους, ἀγαπημένη μου ἐνωθήκαμε πιά διὰ βίου.

—Ἐλα δά, δὲν πρέπει κανεὶς νάναί τόσο ἀπαισιόδοξος.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ὁ περίφημος μυθιστοριογράφος Ἀλφόνσος Κάρο ἐξέδιδε κάποτε τὸ ἐβδομαδιαῖο φιλολογικὸ περιοδικὸ «Οἱ Μέλισσες» τοῦ ὁποῦ ὅμως ἡ κυκλοφορία ἦταν πολὺ περιορισμένη.

Γιὰ νά βγάλῃ λοιπὸν ἀπ' τὴν ἀφάνεια τὸ περιοδικό του, ὁ ἔξυπνος συγγραφεὺς σοφίστηκε ἕνα μακάβριο τέχνασμα. Φρόντισε νά διαδοῇ ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ φιλολογικοῦ περιοδικοῦ «Οἱ Μέλισσες» Ἀλφόνσος Κάρο... πέθανε ἀπ' τὴν πείνα! Ὡς ἐκ θαύματος τότε, τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ του ἔγινε ἀνάρπαστο, σπινεινόντας ἀληθινὸν ρεκόρ κυκλοφορίας.

Ὅταν, ὅστερα ἀπὸ λίγες μέρες δ...νεκρὸς Κάρο ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του στὸ δρόμο, ὅλοι οἱ γνωστοί του, κατὰπληκτοι, τὸν ρωτοῦσαν τί τοῦ εἶχε συμβῇ.

—Ἦμουν πράγματι νεκρὸς, ἀγαπητοί μου. Τώρα ὅμως εἶμαι λιγάνι... καλύτερα! ἀπαντοῦσε ὁ διάσημος συγγραφεὺς.

ὁ Μάριος
καὶ
ὁ Ὀλίβ



συζητοῦν
στὴ
Μασσαλία

Η ΣΥΜΦΟΡΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ο ΜΑΡΙΟΣ

ΔΥΣΠΙΣΤΟΣ

Ὁ Ὀλίβ συναντᾷ ὅστερ' ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὸν φίλο του τὸν Μάριο καὶ μένει κατὰπληκτος.
Ὁ φίλος του ἦταν ἀνγῶριστος.

—Σὲ καλὸ σου, Μάριε, τί γάλια εἶναι αὐτά;

—Ἄστα! μὴν τὰ ρωτᾷς. Ἐχασα τὴν γυναῖκα μου.

—Πῶ! Πῶ συμφορά πού σὲ δοῖκε.

—Καὶ ξέρεις πότε; Τὴν μέρα ἀκριβῶς πού ἐπρόκειτο νά τὴν ἀσφαλίσω γιὰ 100.000 φράγκα!

Ο ΜΑΡΙΟΣ... ΚΑΠΕΤΑΝ

ΦΑΣΑΡΙΑΣ

Ὁ Μάριος διηγεῖται στὸ καφενεῖο ὅτι ἦταν κάποτε στὸ ναυτικό.

—Πού λέτε εἶχα τότε βαθμὸ πλοίαρχου καὶ κυβερνοῦσα ἕνα ἀντιτορπιλικό. Μία μέρα, καθὼς πηγαίναμε ἀπὸ τὴ Μασσαλία στὸ Ἀλγέρι, συναντοῦμε στὸ δρόμο ἕνα μεγάλο φορτηγὸ. Τοῦ κάνουμε σινιάλα νά παραμερίσῃ γιὰ νά περάσουμε. Αὐτὸ τίποτε. Δὲν γάνω καιρὸ διατάζω «δεξιά» τοῦ τιμονιέρου «ὀλοταχῶς» τοῦ μηχανικοῦ. Σὲ λίγο πλησιάζω τὸ φορτηγὸ πηδῶ στὴ γέφυρα δίνα ἕνα καλὸ γαστοῦν τοῦ καπετάνιου του καὶ εἶπει ξαναπηδῶ στὸ ἀντιτορπιλικό καὶ συνεχίζω τὸ δρόμο μου!

—Ναί, με σφουρίγματα.
—Μὲ σφουρίγματα;
—Βέβαια. Ὅσκις τὴν χρειασθῶ σφυράω καὶ ἔρχεται!

—Καὶ τὸ βράδυ;

—Τὸ βράδυ δὲν περιμένει νά σφυρίξω, ἔρχεται μόνη της!

Τὰ εὔθυμα τῆς ἐβδομάδος



ΤΟΝ ΕΣΩΞΕ

— Στὴν ὥρα ἔρχεσαι φιλαράκο μου. Εἶχα χάσει, ξέρεις, τὸ κλειδί τῆς ἐξέδορας...



ΥΠΗΡΧΕ ΤΡΟΠΟΣ

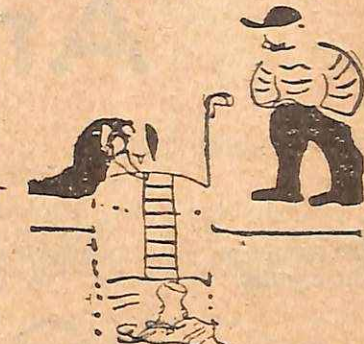
— Καὶ γιὰ νά βλέπετε τὴν θάλασσα ἀπὸ τὸ δωμάτιό σας, πᾶστε ἀπὸ τὸν περσικὸ καὶ τὴν ἀσκή...



ΧΑΜΕΝΗ ΕΚΔΟΥΛΕΥΣΙΣ

— Ζητᾷς, λοιπόν, ὑπηρετρία; Τί κρίμα! Νά τὴν ἔχῃς θά σοῦ σταλῇ αὐτὴν πού δώσαμε χθές.

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝΕ...



—Ἄστο λοιπόν, ἕνα παληοσακκάκι τώρα!

—Δὲν εἶναι γιὰ τὸ σακκάκι, ἀλλ' ἔχω μέσα τὴν καπνοσακούλα μου!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ διάσημος θεατρικὸς συγγραφεὺς Μπωμαρσαί, κάποτε πού προσεβλήθη ἀπὸ τὸν δοῦκα ντ' Σουλύ, δὲν ἐδέχθη νά μονομαχήσῃ μαζί του. Μετὰ λίγο καιρὸ ἔνας ἄλλος κύριος τοῦ ἔστειλε μιὰ πρόκληση μονομαχίας καὶ ὁ Μπωμαρσαί ἀπήντησε:

—Δὲν σκοπεῖω νά κάνω μιὰ τέτοια γκάφα. Ἐγὼ δὲν ἐδέχθηκα ἤδη καλλίτερη προσφορά.

Στὸ ἴδιο καράβι με τὸ ὁποῖο ταξίδευε κάποτε ὁ περίφημος κόμης τοῦ Ἑσσεξ ἦταν κι' ἕνας καπουτινὸς μοναχός, ὁ ὁποῖος πλησίασε κάποια στιγμή τὸν ἐπιτροπὴν κι' ἄρχισε νά τοῦ ζητᾷ βοήθεια γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

Ὁ κόμης ὅμως, γνωστὸς γιὰ τὴν ταπεινότητά του, τοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Ἀλλὰ ὁ μοναχὸς δὲν ἐννοοῦσε νά ἀπομακρυνθῇ. Ὁνομαζόμενος, ὁ κόμης τοῦ εἶπε:

—Ἐπει μὲν ἔρχεται νά σὲ πᾶξω στὴ θάλασσα!

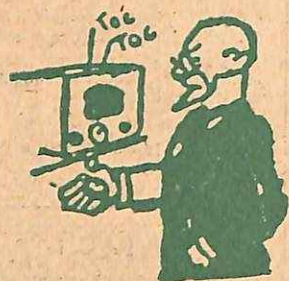
—Κάμετέ τοι!... ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ μοναχός. Ὁ δρόμος τοῦ ὁδοιπόρου εἶναι ἐξ ἴσου σύντομος γιὰ μένα, εἴτε διὰ ξησῆς, εἴτε διὰ θαλάσσης πᾶω!

'Απ' όλα δι' όλους

ΣΤΗΘΟΣΚΟΠΗΣΙΣ...

ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

Μια νέα εφεύρεση μεγάλης επιστημονικής αξίας, ανακοινώθηκε αυτές τις μέρες στην Γαλλική Ακαδημία Επιστημών. Πρόκειται για ένα νέο



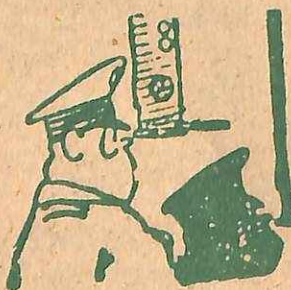
στηθοσκόπιο, ηλεκτρικό, με το οποίο και μέσω του ασυρμάτου, θα μεταβιβάζονται από ένα μέρος σε άλλο οι παλμοί της καρδιάς ενός ασθενούς: δηλ. ο γιατρός θα μπορεί χάρις στο μηχανηματάκι αυτό να στηθοσκοπή τον άρρωστό του, χωρίς διόλου να τον κουνήσει από το γραφείο του, ή να φέρει τον άρρωστό του ως αυτό. Άρκει ο άρρωστος να είναι κάτοχος του στηθοσκοπίου αυτού. Κατά τις σχετικές δοκιμές, ακούγονται ευκρινέστατα οι κτύποι μιας καρδιάς, της οποίας ο κάτοχος βρισκόταν σε απόσταση αρκετών δεκάδων χιλιομέτρων από το μέρος όπου βρισκόταν ο γιατρός.

Η εφεύρεση όμως δεν θα είναι πολύτιμη μόνον για τους επιστήμονες, αλλά και για τους έρωτευμένους. Θα μπορούσαν χάρις σ' αυτήν όσοι βρίσκονται μακριά από τα ινδάλματα των, να εξακριβώνουν σε κάθε στιγμή τον βαθμόν της αγάπης και της άφοσιώσεώς τους σ' αυτούς!...

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ!...

Δά το πιστεύατε ποτέ; Το περισκόπιο, το απαραίτητο αυτό για τα υποβρύχια όργανα, δεν είναι διόλου εφεύρεση του αιώνα μας. Ούτε και το περασμένο αιώνα. Ήταν γνωστό... έδω και 300 χρόνια!

Στα 1637, ένας σοφός Δάντιγκ είχε ήδη ανακαλύψει το πολεμοσκοπιο που δεν ήταν άλλο από το σημερινό περι-



σκοπιο. Το μηχανημα του γερμανού σοφού άπετελείτο από ένα γονδρό σωλήνα ο οποίος έφερε στο καθ' ένα από τα άκρα του ένα κάτοπτρο τοποθετημένο με κλίση 45 μοιρών. Από τότε βέβαια το πολύτιμο αυτό όργανο έχει τελειοποιηθεί αρκετά, πάντως όμως

ουσιαστικά το σημερινό περισκόπιο δεν διαφέρει από το πολεμοσκοπιο του σοφού Δάντιγκ. Η ιστορία δεν μας λέγει σε τι χρησίμευε το «πολεμοσκοπιο» ατ'ό σε μια εποχή κατά την οποία δεν είχαν ακόμη εφευρεθεί τα υποβρύχια.

ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΚΛΟΜΠ...

Ο αστυφύλακας άλλωθ' δεν είναι απλώς φρουρός της τάξεως και εκτελεστής του νόμου αλλά και φιλόσοφος και ποιητής! Παράδειγμα, ο καλός αυτός υπ' αριθ. 3742 αστυφύλαξ της αστυνομικής διευθύνσεως της Βουδαπέστης. Την περασμένη Τρίτη, είχε γίνει μια συμπλοκή μεταξύ νέων σ' έναν από τους κεντρικούς δρόμους της Βουδαπέστης. Ο αστυφύλαξ 3742 που φρουρούσε εκεί κοντά σπεύδει και προσπαθεί να χωρίσει τους νεαρούς. Ποιός όμως να τον ακούσει! Ο αστυφύλαξ τότε αντί να βγάλει το κλόμπ του ή την σφύρικτρα του και να ζητήσει ενίσχυση, ζητάει ένα καθίσμα από ένα γειτονικό καφενείο ανεβαίνει επάνω και άρχίζει σε αυτόσχεδιασμένους στίχους της στιγμής, να καλή τους διαπληκτικίζομενους να ήσυχάσουν και

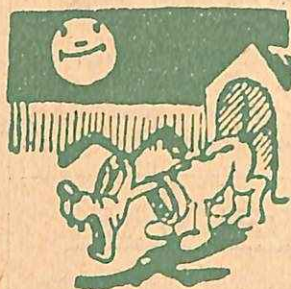


να διαλυθούν. Το αποτέλεσμα υπήρξε καταπληκτικό. Οι νεαροί έπαυσαν τα γρονθοκοπήματα και στάθηκαν ν' ακούσουν τον ποιητή - αστυφύλακα. Όταν τελείωσε, παταγώδη γεροκροτήματα ακούσθηκαν από παντού. Ένοείται ότι ο αστυφύλαξ δεν έχασε και τα καθήκοντά του καθήκοντα, γι' αυτό μόλις τελείωσαν, κάλεσε τους πρωταίτιους να τον ακολουθήσουν πειθήνια!...

ΟΙ ΘΟΡΥΒΟΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η έκστρατεία κατά του θορύβου έχει τόσο προχωρήσει σ' άλλα μέρη του κόσμου, ώστε έφθασε να περιλάβει στον κύκλο της δράσεώς της και τα ζώα. Στην Στοκχόλμη π.χ., την πρωτεύουσα της Σουηδίας, τα μέτρα κατά του θορύβου άφορούν και τα ζώα, και ιδίως τους σκύλους που με τα γαυγίσματά των, ένοχλούν συχνά την νύχτα τον κόσμο. Έπεβλήθη στους κατόχους σκυλιών, να τα παίρνουν τη νύχτα μέσα για να μη γαυγίζουν και για να εξακριβωθεί αν και με το μέτρο αυτό θα ήσυχάζε ο κόσμος από τα νυχτερινά γαυγίσματα, έκαναν το έξης πείραμα. Βοήκαν έναν άνθρωπο που έμιμείτο περίφημα το γαύγισμα του σκυλιού και τον... άμολησαν σε μια

συνοικία με την έντολη ν' άρχισι να γαυγίζει μόλις θα έφθαναν τα μεσάνυχτα. Είναι γνωστό ότι, το σκυλίτικο πρωτόκολλον άπαιτεί, μόλις άκουσθι ένα γαύγισμα να άπαντήση άμέσως ένα άλλο ή πολλά άλλα, αναλόγως του αριθμού των σκυλιών που θα το



άκούσουν. Λοιπόν, ζέρετε τι έγινε μόλις άκούσθηκε το γαύγισμα του... σκυλανθρώπου; Άναστατώθηκε όλη η συνοικία απ' τα γαυγίσματα των πραγματικών σκυλιών. Κι' αυτό μ' όλο το κλείσιμό τους μέσα στα σπίτια! Τώρα ο δήμος της Στοκχόλμης, μελετά άλλα μέτρα κατά του θορύβου... των ζωντανών.

ΟΥ ΣΥΓΧΡΩΝΤΑΙ!...

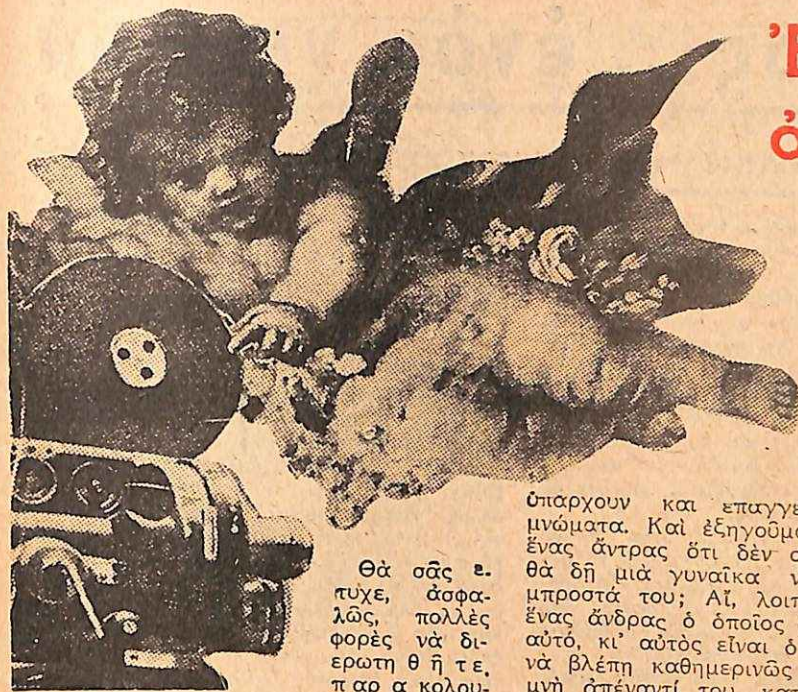
Ο μίστερ Άρθουρ Μίστελλ, έπιλεκτον και μόνον μαύρον μέλος του άμερικανικού Κογκρέσου, ήγειρε τελευταίως άγωγή κατά της έταιρις Πούλμαν «δι' άνάγκωγον άπέναντί του συμπεριφοράν». Τι είχε συμβη; Οι άμερικανικοί νόμοι, άναγνωρίζουν πιά, ως γνωστόν, ίσα δικαιώματα με τους λευκούς και στους μαύρους. Υπάρχουν όμως μερικές πολιτείες του Νότου στις οποίες εφαρμόζεται μόν ο νόμος αλλά με μια ιδιαιτέραν έρμηνείαν. Οι μαύροι, λένε οι Νότιοι, έχουν μόν όλα τα δικαιώματα των λευκών αλλά άναμεταξύ των! Έτσι, όλα τραίνα των, έχουν ειδικά βαγόνια για τους νέγρους για να μη συναγελαζώνται αυτοί με τους λευκούς. Την ήμέρα, λοιπόν, πού έγινε το έπεισόδιο στον μίστερ Μίστελλ αυτός ταξίδευε με Πούλμαν. Ξαφνικά, μπαίνει στο διαμέριμά του ο έπιθεωρητής της άμαξοστοιχίας και



τον καλεί να φύγη απ' το βαγόνι αυτό και να πάγη στο βαγόνι των μαύρων. Άδικα διεμαρτυρήθη ο βουλευτής: Έδήσε στο τέλος να υποκύψη. Μόλις όμως έφθασε στο Άρκάνσας, όπου έήσθω έν παρόδω, του έγινε μεγαλοπρεπεστάτη ύποδοχή, καθ' ότι είναι σημαντικό μέλος του δημοκρατικού κόμματος, έκίνησε άγωγή κατά της Πούλμαν και ζήτη 50.000 δολάρια ψυχική δόνη. Και θα τα πάρη!...

'Επηρεάζονται οι αστέρες όταν παίζουν έρωτικές σκηνές;

Μια ενδιαφέρουσα έρευνα



Θά σάς ε-
πυχε, άσφα-
λώς, πολλές
φορές να δι-
ερωτηθ ή τε,
παρ α κολου-
θώντας μια

έρωτική σκηνή στον κινηματογράφο, αν και κατά πόσον οι ήθοιοι που παίζουν την σκηνή αυτή την αισθάνονται ως άνθρωποι, επί τέλους, με σάρκα και όστά και αυτοί. Άν δηλαδή έπηρεάζονται από το ίδιο τους παίξιμο. Καί θά καταλήξετε, ίσως, μόνοι σας στο συμπέρασμα ότι δεν μπορεί, παρ ά να αισθάνονται και οι ήθοιοι εκείνο που κάθε άλλος άνθρωπος αισθάνεται όταν σφίγγη στην άγκαλιά του ένα ώ-
ραίο και πλαστικό σώμα κι' όταν, πρό πάντων, κολλά τα χείλη του σε δυο σαρκώδη και κερασένια χείλη, έστω και αν αυτά δεν τόν άγαπούν.

Και έν συνεχεία, θά σκεφθήκατε ότι οι περισσότεροι ήθοιοι του κινηματογράφου είναι έρωτευμένοι με τας συναδέλφους των με τις οποίες έτυχε να παίζουν συχνά μια έρωτική σκηνή.

Και έν τούτοις, σπεύδωμε να σάς πληροφορήσωμε ότι δεν συμβαίνει παρ ά σπανιότατα αυτό.

Άπίστευτο και όμως αληθινό!

Η έπαγγελματική συνήθεια βλέπετε και έδω.

Και δεν το υποστηρίζωμε έμεις αυτό, το λένε οι ίδιοι οι ενδιαφερόμενοι.

Ένα μεγάλο κινηματογραφικό περιοδικό, είχε την έμπνευση ά άποταθι σε μερικούς από τους μεγαλύτερους άστέρους του κινηματογραφικού στερεώματος και να ζητήσει την γνώμη τους σχετικώς.

Άν έξαιρέση κανείς την Τζόαν Κράουφορντ που ειλκρινέστατα άμολόγησεν ότι, αν παντρεύτηκε τον άντρα της, τον χαριτωμένο Φράνσις Ζάν, το έκανε γιατί τον είχε έρωτευθι σ' αλήθεια, ύστερ από μια σκηνοθετημένη έρωτική σκηνή στο στούντιο, όλοι οι άλλοι που έχουν έρωτευθι άπήνησαν άρνητικά.

Ίδου π.χ. τι άπήνησεν η μεγάλη γάμπα Μαρλένε Ντήτριχ:

«Άν μια ήθοιος του κινηματογράφου ήταν ύποχρεωμένη να έρωτευθι εκείνον που άγκάλιασε και φίλησε γιατί έτσι το θέλει το σενάριο, τότε θάταν έρωτευμένη... και παντρεμένη μ' όλους τους ήθοιους με τους όποιους έχει παίζει ως τώρα, δεδομένου ότι δεν υπάρχει σχεδόν φίλμ στο όποιο να μην ύπάρχη μια τουλάχιστον έρωτική σκηνή.

Άπορ ά, όμως, πώς το κοινό που μās βλέπει να φιλιώμαστε πάνω στο

λευκό πανί, φαντάζεται ότι μπορεί να γίνουν και φιλιές έπαγγελματικές, όπως

ύπάρχουν και έπαγγελματικά... ξεγυμνώματα. Καί έξηγομαι: μπορεί να πη ένας άντρας ότι δεν συγκινείται, όταν θά δη μια γυναίκα να ξεγυμνώναται μπροστά του; Αί, λοιπόν, ύπάρχει και ένας άνδρας ό οποίος μπορεί να το πη αυτό, κι' αυτός είναι ο γιατρός! Με το να βλέπη καθημερινώς την σάρκα γυμνή άπέναντί του, κατήνησε, να μην την βλέπει καθόλου! Αυτό είναι η συνήθεια. Υπάρχει, όμως, και κάτι άλλο για τον γιατρό: η προκατάληψις... Ο γιατρός δεν θά δη άντίκρου του την γυναίκα αλλά την άρρωστη. Βέβαια ύπάρχουν και έξαιρέσεις: Ο γιατρός που άγάπησε μια ώραία άρρωστη του και πού άφωσιώθηκε μέχρις αυτοθυσίας στην θεραπεία της. Άλλ' αυτά τα πράγματα ύπάρχουν συνήθως στα μυθιστορήματα, και αν άπαντώνται πού και πού στην πραγματικότητα, δεν κάνουν τον κανόνα.

Και καταλήγοντας σάς πληροφορώ ότι αν έγω τουλάχιστον κλείω τα μάτια την ώρα πού με φιλεί ο παρτεναίρ μου στο στούντιο, δεν το κάνω από κανένα είδος ευχαριστήσεως, αλλά άπλως για να μην άντικρύσω, όπως γένω το κεφάλι πίσω, το έντονο φώς των ηλεκτρικών προβολών!...

Αυτά έλεπε η ξανθή Μαρλένε, με άρκετη δόση χιούμορ. Είναι ειλκρινής: μās είπε την αλήθεια, η παριστάει την μουσούτα; Αυτό θά το ζέρωμε καλλίτερα όσοι έχουν παξει μαζί της έρωτικές σκηνές. Πάντως, η Βαρβαρα Στάνγουικ φαίνεται να είναι ειλκρινέστερη από αυτήν γιατί όμολογεί, τουλάχιστον, έν μέρει...

Μπορεί και να, μπορεί και όχι, λένε οι Ιταλοί, λοιπόν και η βεντέττα της όθνης μπορεί να έπηρεασθι μπορεί και να μείνη μάρμαρο, πάγος, κάτω από ένα έπαγγελματικό φίλμ. Αυτό έξαρτάται...

Άπό τί; μίς Στάνγουικ; Μά από τον άνδρα πού θά την φιλήση. Έμένα, αφνης, με έχουν φιλήσει πάρα πολλοί έως τώρα, έπαγγελματικώς έννοώ, αλλά μόνον ο Ρόμπερτ (Σ. Ε. ο άραβωνιστικός της Ρόμπερτ Τάιηλορ) με συνεκίνησε. Όχι ότι οι άλλοι δεν ήφεραν να φιλούν, αλλά γιατί και στο φίλμ, όπως σε κάθε άλλο πράγμα, πρέπει να βοή κανείς τον άνθρωπο πού πρέπει. Όμορφες γυναίκες άπαντα κανείς πολλές στη ζωή του, αλλά δεν τις έρωτεύεται όλες!

Άς πούμε ότι έχει και ο έρωτικός έναγκαλισμός... σέξ-άππλ του!

Έπειτα, πρέπει να ύπάρχη και η προδιάθεσις για ν' άγάπηση κανείς,

— Όστε οι ήθοιοι του κινηματογράφου πού με τόσο πάθος άγκαλιάζονται και φιλιούνται δεν αισθάνονται τίποτε;

— Σχεδόν τίποτε! Για όνομα, όμως, του θεού, σάς ρωτώ, τι μπορείτε να αισθανθήτε σεις, έστω και όταν σάς φιλούν τα χείλη της Άφροδίτης, την στιγμή πού ζέρετε ότι έκατό τουλάχιστον ζεύγη ματιών σάς παρακολουθούν όταν η άτμόσφαιρα κυρίζη... φαρμακείον άπό τα διάφορα χρειώδη του μακιγιάζ, όταν σάς καίη το κεφάλι και τα μάτια το πυρ της κολάσεως, ύπό μορφήν «σάν λάιτ», όταν, τέλος πάντων, έχετε άντίκρου σας ένα πρόσωπο πού γυαλίζει από τις πάστες και τις πομάδες του μακιγιάζ και μυρίζε συχνά άτυπό-φορα!....

Τέλος, η περίφημη και τόσο άγαπητή στο άθηναϊκό κοινό Γκαμπύ Μορλαί άπήνησεν ως έξής:

— Θα μιλάτε βέβαια για το φίλμ του κινηματογράφου, γιατί το φίλμ στο θέατρο είναι σαν να μη δίδεται διόλου. Μόλις άγγίζουν τα χείλη των δυο ήθοιων και συχνά ούτε καν άγγίζουν, παρ ά στρέφουν οι ήθοιοι με τρόπο το κεφάλι πίσω, και κάνουν πώς φιλιούνται. Στην κινηματογράφο, όμως, το πράγμα διαφέρει. Έκει δίδεται το φίλμ σ' αλήθεια, γιατί ύπάρχει ο σκηνοθέτης, κέρβερος άκοίμητος και έκτελεστής άτεκτος της κατά γράμμα έκτελέσεως του σεναρίου, πού αν σάς δη να μη φιλάτε όπως πρέπει τον παρτεναίρ σας μπορεί να σάς σταματήσει και να σάς κάνει να επαναλάβετε την σκηνή.

Έμένα αίφνης, στις άρχες της κινηματογραφικής μου σταδιοδρομίας, μού έλεγαν ότι δεν έρω να φιλήω! Συνειδημένη από το θέατρο, δεν ήξερα πώς μπορούσα να φιλήω καλλίτερα ψεύτικα. Μου φάναζε, λοιπόν, ο σκηνοθέτης:

— Όχι, έτσι, πού δυνατό, πού σφιχτά, πού ρουφηχτά τέλος πάντων!

— Θυμάμαι ότι σ' ένα φίλμ μ' έβρалан να επαναλάβω πέντε φορές μια έρωτική σκηνή με φίλιά φυσικά, γιατί δεν μ' εύρισκαν όσο έπρεπε θερμή! Με ρωτάτε τώρα τι έντύπωσι μού κάνουν τα φίλια αυτά πού παίρνω και δένω έδω και τόσα χρόνια τώρα. Σας άπαντώ: καμμία. Είναι σαν να μην τάδωσα. Δεν έρω τι μού συμβαίνει, αλλά πάντως, όταν βρεθώ επάνω στο «πλατώ» του γυρισματος, ξεχνά θαρρεί κανείς πώς είμαι γυναίκα! Σάν ένα άπλο νευρώσαστο χωρίς νευρά και αίσθήσεις....

ΠΙΡΑ ΡΟΥΣΟΝ

Στο προσεχές: Τι λένε οι άρσενικοί «αστέρες»: Ρόμπερτ Τάιηλορ, Άνρ ά Γκαρά, Μωρίς Σεβαλιέ και Σάελ Μπουαγιέ.

Τραγικός θάνατος... ενός νεκρού

Ένας αριστογραφικός διάλογος του Α. Μ. Σαρτόν

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΙΕΡ ΩΝΤΟΥΕΝ 32 ετών, εισοδηματίας. Σπούδασε ιατρική, πήρε το δίπλωμά του, μ' έλασκει σπανίως το επάγγελμά του. ΜΩΡΙΣ ΓΚΡΕΛΛΩ, 30 ετών. Φίλος του Πιέρ από τα παιδικά τους χρόνια. Έχει γράψει πολλά μυθιστορήματα, που μένουν όμως άουτλιντ στον εκδότη του.

*Η σπηνή στο άπειρο γραφείο του Μωρίς Γκρελλώ, ένα απόγευμα του Σεπτεμβρίου.

ΠΙΕΡ. — Συλλογίστηκες καλά, Μωρίς, τί μου ζητάς τώρα; Αυτό είναι εξωφρενικό! ΜΩΡΙΣ. — 'Οατόσο, πρέπει να δηλώσεις ότι είναι εντελώς πρωτότυπο...

ΠΙΕΡ. —Ναι, φρενιστικά πρωτότυπο!

ΜΩΡΙΣ. — Και ή απόφασίς μου να κάνω την πρωτοτυπία εινε οριστική και αμετάκλητη... Είμαι αποφασισμένος να κατακτήσω πια αυτή τη φορά την επιτυχία που λατρεύω!

ΠΙΕΡ. — Έξήγησέ μου καλλίτερα, σε παρακαλώ, τί σκοπεύεις να κάνης, γιατί όμολογώ ότι έχω ζαλιστή...

ΜΩΡΙΣ. — Τό σχέδιό μου εινε απλούστατο: «Έχω γράψει ένα βιβλίο με τόν τίτλο: «Εντυπώσεις από τόν Άλλο Κόσμο». Τό πήγα στον εκδότη μου, βέβαιος ότι θα έμενεν ένθουσιασμένος απ' αυτό... Φαντάζεσαι λοιπόν την απέλπισία μου, όταν τόν άκουσα να μου λέη ότι άρνείται να μου τό τυπώση, επειδή τά προηγούμενα βιβλία μου δέν πουλήθηκαν διάλουν... Κατολαβαίνεις τί σημαίνει αυτό για μένα;... 'Ισοδυναμεί με τόν θάνατό μου...

Αν δέν βγάλω ένα βιβλίο που να κινή κρότο, πρέπει ν' αλλάξω επάγγελμα... Καί, ξαφνικά, βλέποντας ότι κινδύνευα να καταστραφώ, μου ήρθε μία καταπληκτική έμπνευση για να διαφημισώ τό καινούργιο μου βιβλίο...

Με τη ρεκλάμα αυτή είμαι βέβαιος ότι θα πουληθούν εκατό χιλιάδες αντίτυπα μέσα σ' ένα μήνα... Τό σχέδιό μου αυτό τό ελπια πρώτα στον εκδότη μου... Φάνηκε καταγοητευμένος... Με συνεγείρη για την ιδέα μου και μου έδωσε τό λόγο του να τυπώση τό βιβλίο μου, άν έννοηται, πραγματοποιηθή αυτό που σκέφτηκα... Καί να πού είναι τό σχέδιό μου... Αύριο κιάλας, θα πέσω στο κρεβάτι μου, θα κάνω τόν άρρωστο... 'Η γυναίκα μου που είναι έν γνώσει αυτής της ύποθέσεως κι' έγκρίνει την έμπνευσή μου γιατί της ύποσχέθηκα να της άγοράσω ένα μικρό αυτοκίνητο δύο θέσεων άν πιάση τό κέλλο, ή γυναίκα μου λοιπόν θα φροντίση να διαδώση στους γείτονες, κρατώντας ένα μαντήλι στη μύτη της, τη θλιβερή είδηση ότι άρρώστησα βαρεια και ότι ή κατάσταση μου είναι κρίσιμη... Θα κάνω δυό μέρες τόν άρρωστο, τόν άνθρωπο που χαροπαλεύει... Κι' επειδή πρέπει να καλέσω ένα γιατρό, θα έρθης εδώ να με κοιτάξης...Φεύγοντας από τό σπίτι, πρέπει να κουνάς μελαγχολικά τό κεφάλι σου για να σε βλέπουν οι γείτονες και να έξοικειώνονται σιγά-σιγά με την ιδέα ότι πρόκειται να με χάσουν. Θα σε παρακαλέσω μονάχα να μην πάρης στα σοβαρά τό ρόλο σου και... με έμποστείλεις πραγματικά στον άλλον κόσμο!

Την τρίτη μέρα ή δυστυχισμένη ή γυναίκα μου—ή χήρα μου ήθελα να πώ—θα πληροφορήση όλη τη γειτονιά, με τις φωνές και τά κλάματά της, ότι δέν ήπαύω πια σ' αυτό τόν μάταιο κόσμο... Συγχρόνως, θα στείλη κάποιον στο δημαρχείο, για να δηλώση τόν θάνατό μου... Με την ευκαιρία αυ-

τή, θα βγάλης μία άδεια ταφής, αφού διαπιστώσεις τη θανάτ μου... Δέν θα μου άρνηθής αι;

ΠΙΕΡ. — Έξακολουθήσε...

ΜΩΡΙΣ. — 'Υστερα ή γυναίκα μου θα πη νά παραγγείλη ένα φέρετρο, ένα φέρετρο έλαφρό, μέσα στο όποιο ένας ζωντανός να μπορή να παίρνη άέρα... Θα μου φορέση τά καλά μου ρούχα, θα στείλη άγγελτήρια σ' όλους τους συγγενείς και φίλους και θα με βάλη στην κάσα... Κατόπιν θα σκεπάση τό κεφάλι της με μιά πλερέζα... και δέν θα σταματά τό κλάμμα...

ΠΙΕΡ. —Μήπως σκοπεύεις, όταν θα σε κατεβάσουν στο λάκκο, να βγής από τό φέρετρο και ν' άρχίσης να φωνάζης: «Άγοράστε τό νέο μου βιβλίο «Εντυπώσεις από τόν Άλλο Κόσμο»!... Πολεϊται δεκαπέντε φράγκα σ' όλα τά βιβλιοπωλεία!...»

ΜΩΡΙΣ. — Δέν είμαι τόσο κοντός, παιδί μου! Θα κάνω κάτι άλλο που θα προεβήση μεγαλειότερη έντύπωση... Ένψ θα με πηγαίνουν στο νεκροταφείο και τη στιγμή άκριβώς που θα περνάμε από τά κεντρικά δουλεύματα, θα σηκώσω τό σκέπασμα της κίας και θα παρουσιαστώ μπρός στον κόσμο σαν νέος Λάζαρος... Φαντάζεσαι τώρα τί σκηνη!... 'Ολοι όσοι θα βρίσκονται εκεί κοντά, θα κοκκαλώσουν από τό φόβο τους... Πολλές γυναίκες θα λιποθυμήσουν... Καί τότε θ' άρχίσω να λέω, σαν ύπνοβάτης:

—Πού βρίσκεισαι; Μου φαίνεται πως έχω χομαι από ένα άλλο κόσμο, από ένα κόσμο που δέν τόν αντίκρισε ως τώρα μάτι ανθρώπου!...

» Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΠΕΙΡΑ



— Τέλος πάντων, πως κατώρθωσες να διαρρήξης μόνος ένα τέτοιο χρηματοκιβώτιο;

— Αυτό κ. άνακριτά θα δυσκολευθήτε πολύ να τό καταφέρετε. Θάπρεπε να κάνατε δώδεκα χρόνια, όπως εγώ, στο έπάγγελμα...

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

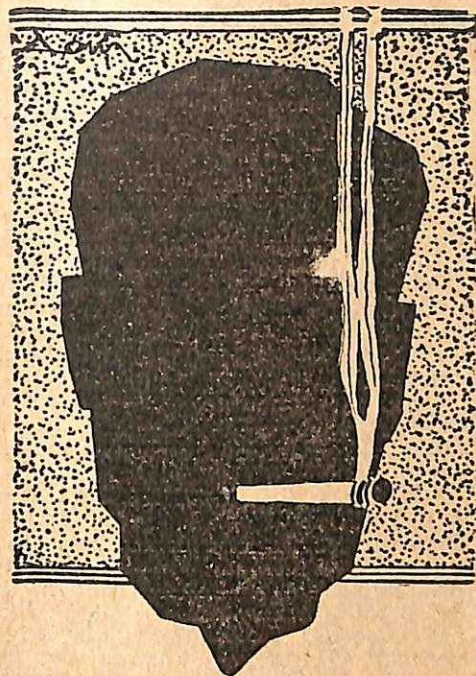
» «Θεωρώ περιττό να σου πώ τίποτα για τό θόρυβο που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Οι έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Καί με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τά παλιά μου μυθιστορήματα που είναι στοιβαγμένα σε σωρούς στις αποθήκες του εκδότη μου... Καί όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλειδωθώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους:

(Ι ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

Τό έγκλημα τών

ΦΟΥ-ΛΑΟ-ΤΣΕ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ



ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Δι' ήταν περασμένες δύο εκείνο τό βράδυ, όταν ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ επέστρεψε στο σπίτι του. Είχε ξεχασθή στην λέσχη παίζοντας μπριτζ με τό φίλο του, τραπεζίτη σέρ "Ολίβερ Μπρουκ και κουρασμένος όπως ήταν, έτοιμαζόταν να κοιμηθή χωρίς να έπιδοή στην προσφιλή του, πρό του ύπνου, άπασχόληση, τό διάβασμα, όποτε άντηχρησε τό κουδούνι του τηλεφώνου.

Αποράντας ο Μάρτεν Ντάλ γι' αυτό τό ελαφνικό τηλεφώνημα πήρε τό άκουστικό.

—Αλλά! Έκανε με λεπτή άνδρική αωνή από την άλλη άκρη του σύρματος. 'Ο τζέντλεμαν Μάρτεν Ντάλ;

—'Ο ίδιος. Ποιός τηλεφωνεί και τί τρέχει;

—Θα τό μάθετε άργότερα. Πρός τό παρόν πάρτε την κουρσίτσα σας και ελάτε στην δόδ Μπέλροαν 33. Τού Τράφαλγκαρ Σκούαιρ.

—Νά κάνω τί;

—Ένα μυστηριώδες έγκλημα έχει διαπραχθή και ίσως ή περίπτωση να σας ένδιαφέρει...

—Δέν μ' ένδιαφέρουν διόλου οι εγκληματικές ύποθέσεις και πρό πάντων όταν γίνονται στας δύο μετά τά μεσάνυχτα. Χαίρετε!...

—'Ωστε δέν θάρρητε;

—'Οχι!...

—Και εγώ λέγω πως θάρρητε!... 'Ωρεβουάρ άγαπητέ τζέντλεμαν!...

Και χωρίς να περιμένη άλλο, ο μυστηριώδης συνομιλητής τού Μάρτεν Ντάλ, έκλεισε τη γραμμή.

'Ο άριστοκράτης που είχε φορέσει τό παντελόνι της πυτζάμας του, ήταν έτοιμος να περάση και τό σακκάκι, άποφασισμένος να μνην τό κούνηση από τό σπίτι του, όταν ελαφνικά μιά σκέψη φώτισε τό μυαλό του.

—Μπέλροαν, ψιθύρισε, Τράφαλγκαρ Σκούαιρ... Μά εκεί μένει ο λόρδος Πέρου 'Αμπερβίου Χίλλ, που μόλις έχει έπιστρέψει από την Σαγκάη με την ώραία Κινέζα γυναίκα του...

'Ο Μάρτεν Ντάλ έτοιμε λίγο τό πηγούνι του όπως συνήθιζε στις σπάνιες... άλλωστε — στιγμής της άμνηστίας του και βυθίστηκε σε σκέψεις.

—Δέν μπορεί. ψιθύρισε πάλι σε λίγο,

κάτι θα συμβαίνει εκεί κάτω. Κανέναν φαρσέρ τού κόσμου δέν θαχε όρεξη γι' αστεία τέτοιαν ώρα. Ποιός όμως νάταν αυτός που τηλεφωνούσε; Θα τό μάθουμε.

Σέ λίγο, ο Μάρτεν Ντάλ, χωρίς να ζυπήση τόν Μπίλκιγκ διευθυνόταν στην γκαρδαρόμπα του, έπαιρνε ό,τι του χρειαζόταν και πήγαινε έπειτα να στρωθή μπροστά στην τουαλέττα του.

Υστερα από μισή ώρα, ένας άξιο-περίεργος τύπος με γκριζά μαλλιά, γκριζό κοστούμι σπόρ, κασκέτο τού ίδιου χρώματος και γυαλιά σε σκελετό ταρταρούνας, καβαλλούσε μιά μπισοκλέττα και διευθυνόταν προς την όδδ Μπέλροαν, τού Τράφαλγκαρ Σκούαιρ. Μετά ένα τέταρτο έφθανε σε μιά μικρή πάροδο τού Μπέλροαν.

Εκεί σταμάτησε μπροστά στον γαυηλό μανδρότογο μιάς μικρής βίλλας και άφωδ βεβαιώθηκε ότι δέν τόν έβλεπε κανέναν, έρριξε τό ποδήλατό του μέσα στον κήπο και συνέχισε πεζή τόν δρόμο του.

Η ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

'Ο λόρδος Πέρου "Αμπερβίου Χίλλ, ήταν απ τις γνωστότερες φυσιογνωμίες τού Λονδίνου.

Πλουσιώτατος όπως ήταν και από τά σημαίνοντα μέλη της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρίας τού Λονδίνου, είχε αναλάβει πρό ενός έτους μιά σπουδαιότερη άποστολή στην Κίνα, όπου ή "Εταιρία είχε άργίσει, κάτι άνασκαφές που θα έγιναν ένα νέο φάς στην προ-ιστορία των έθνων της "Απω 'Ανατολής. "Αν και πενηντάρης, ο λόρδος, είχε μείνει έν τούτοις άναγας, άφωσμενός όπως ήταν ψυχή τε και σώματι στις έπιστημονικές του μελέτες.

Γι' αυτό, όλοι άπόρρησαν όταν τόν είδαν έδω και ένα μήνα να έπιστρέφει από την Σαγκάη με μιά ώρασιότατη κινεζοπούλα, την όποία παρουσίασε στους φίλους του ως γυναίκα του. Σέ λίγες μέρες όλο τό Λονδίνο μάθαινε από τις φλυαρίες τού προσωπικού τού μεγάρου "Αμπερβίου και ίδίως από έναν Κινέζο ύπηρέτη που τό ζεύγος είχε φέριε μαζί του, τί είχε συμβή.

'Ο λόρδος είχε πάει στην Κίνα πραγματικά με την πρόθεση να έξυτηρήση την έπιστήμη την όποία λάτρευε και την 'Εταιρία της όποίας ήταν έπίλεκτον μέλος, δέν κατώρθωσε όμως μόλις σχεδόν έφθασε εκεί, παρά να έρωτευθή τρελλά την κόρη τού μεγάλου Κινέζου καθηγητού της 'Αρχαιολογίας.

—'Εγχετε μήπως άρισμένους ύποψίες για κανένα απ' τους άνθρώπους σας, μωλόρδε; ρώτησε τόν δυστυχισμένο σύζυγο ο επί κεφαλής των άστυνομικών, ένας παγύσαρκος άνδρας άκαθόριστης ηλικίας με ροδοκόκκινο μάγουλο.

—'Οχι, ινσπέκτορ Σούερ.

—Κανέναν έξωτετικό έγθρό; ξαναρώτησε ο Σούερ οίγωντας ένα πλάγιο βλέμμα στον άξιοπερίεργο τύπο με τό γκοίζο κοστούμι που είχε έν τό μεταξύ πάρει τό μάτι του.

—Δέν φαντάζομαι... Δέν έπείραξα κανέναν, δέν έχω άδικήσει κανέναν.

'Ο περίεργος τύπος προώρρησε τότε

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣ
ΜΑΡΤΕΝ-ΝΤΑΛ

καί απευθυνόμενος στον λόρδο:
—Νομίζω μολόρδε ότι έχασαθε από την Κίνα...

—Μάλιστα...

Κάτι πήγε να πη ένας αστυνομικός για την ανάμιξη του αγνώστου αλλά ο Σούμερ με μία χειρονομία τον σταμάτησε.

—Και ότι η κυρία σας ήταν κόρη σημαίνοντος προσώπου της χώρας αυτής; συνέχισε πάλι ο τύπος με το γκριζό κοστούμι.

—Ναί, του καθηγητού Τσέου Λή...

—Ξέρετε αν ο κύριος πεθερός σας ήταν μέλος της μεγάλης οργανώσεως των...

—Αλλά δεν πρόφτασε να τελειώσει την φράση του. Έκείνη την ώρα μπήκε τρέχοντας στο σαλόνι ένας αστυνομικός από αυτούς που είχαν εξαπολυθεί επί της λήξης της εξαφανίσεως. Ήταν κατασκοπιόμενος και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν αλλοιωμένα. Ο αστυνομικός πλησίασε τον Σούμερ και κάτι του είπε σ' αὐτή. Για πρώτη φορά ως σήμερα γάθηκε από τα μάγουλα του Σούμερ το κόκκινο χρώμα τους. Με φωνή που προσπαθούσε να κάνει όσο μπορούσε πιο σταθερή ο Σούμερ είπε του λόρδου:

—Μολόρδε, φανήτε γενναίος και συνοδεύσατέ μας ως το κυνηγετικό σας περίπτερο...

—Βρέθηκε η γυναίκα μου; Την σκότωσαν εκεί! φώναξε γεμάτος τρελή αγωνία ο λόρδος.

—Ναί... αλλά είναι ακόμη καιρός, έκανε ο Σούμερ λένοντας ένα μικρό ψέμμα.

Και στρεφόμενος προς τους άλλους:

—αὐτοκίνητα.

—Συγγνώμη, έκανε επεμβαίνοντας πάλι ο αξιωματικός τύπος κρατώντας από το μπράτσο τον Σούμερ. "Ακουσα ότι υπάρχει εδώ κι ένας Κινέζος υπηρέτης."

—Μάλιστα.

—Καλό θάταν νάρθη κι' αυτός μαζί μας. "Ισως μάς χρειαστεί για μερικές πληροφορίες."

Σε λίγο όλοι κυλούσαν με ταχύτητα οδηγόμενοι χιλιόμετρα για το κυνηγετικό περίπτερο του λόρδου, που βρισκόταν έξω από ένα κτήμα του, μισή ώρα έξω από το Λονδίνο.

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Το κυνηγετικό περίπτερο του λόρδου "Αμπερβίου Χίλλ" ήταν μία μικρή και κομψοτάτη βίλλα γαμμένη μέσα σ' ένα απέραντο δάσος.

Όταν έφθασαν τα αυτοκίνητα των αστυνομικών από το Λονδίνο, πλήθος πυκνό χωρικών ήταν συγκεντρωμένο παρά το ακατάλληλο της ώρας έξω από το σπίτι του οποίου οι πόρτες ήταν διπλωμένα ανοιχτές, φουρνημένες όμως από ισχυρά δυνάμει της τοπικής αστυνομίας.

Οι αστυνομικοί, με επί κεφαλής τον λόρδο "Αμπερβίου" έσπευσαν να μπουν στην βίλλα στο ισόγειο της οποίας, και μέσα στο δωμάτιο τιφ φαγητού ήταν εσπλωμένα με την έξομο τουαλέτα της η λαίδη "Αμπερβίου."

Ο επί κεφαλής της τοπικής αστυνομικής δυνάμεις αδιαφορώντας για τις παρακτινές κραυγές του άτυχου συζύγου στο αντίκρουσμα του πτώματος της συζύγου του, προχώρησε προς τον Σούμερ κι' έκανε την αναφορά του.

Η λαίδη είχε ξορθεί στο περίπτερο με αυτοκίνητο κλειστό συνοδευόμενη από τρεις φρακφορεμένους κύριους.

Σε λίγο οι τρεις κύριοι έφευγαν με το αυτοκίνητό τους αφήνοντας την λαίδη στο περίπτερο και συστήνοντας της γυναίκας του φύλακος να μην την αφήσει να φύγει γιατί είχε πονοκέφαλο και κοιμόταν. Η γυναίκα όμως του φύλακος, θεωρώντας όλη αυτή την ιστορία πολύ υποτιμητική, σε μία βραδιά μάλιστα που δινόταν δεξίωση προς τιμήν της λαίδης στο μεγάλο του συζύγου στο Λονδίνο μπήκε στο μικρό σαλόνάκι του ισόγειου, απ' όπου είχαν βγεί οι τρεις τζέντλεμαν και βρήκε την κυρία της αναίσθητη στο πάτωμα.

Στην αρχή νόμισε ότι επρόκειτο περί λιποθυμίας. "Αδίκαια όμως, προσπάθησε να την συνεφέρει. Η λαίδη "Αμπερβίου" ήταν νεκρά. Στο σώμα της ούτε ίχνος κακώσεως ή πληγής...

Ο ιατροδικαστής που συνόδευε τους αστυνομικούς πλησίασε, γονάτισε μπροστά στο πτώμα και το εξέτασε προσεκτικά. "Αλλά δεν βρήκε τίποτα το ύποπτο. Ο αξιωματικός τύπος — που δεν ήταν άλλος, όπως θα κατάλαβαν οι αναγνώστες... από τον φίλο μας τον Μάρτεν Ντάλ — και ο οποίος παρακολουθούσε από κοντά την αυτοψία, έσκυψε κι' αυτός με την σειρά του και εξέτασε το άψυχο σώμα. Η προσοχή του ιδίως είχε στραφεί στο στήθος της λαίδης, που κάσπερο σαν μαρυμάρινο, έλαμπε κάτω από το έντονο φως του ηλεκτρικού πολύφωτου.

Από μισό λεπτό σηκώθηκε και άρτισε να ψάχνει με προσοχή γύρω από το πτώμα.

Σε λίγο έφευγε μία μικρή κραυγή από τα χείλη του και ο άγνωστος σηκώνονταν κρατώντας στο χέρι του μία μικρή χρυσοδεμένη καρφίτσα από πλατίνα. Ο αξιωματικός τύπος έβγαλε από την τσέπη του ένα φακό και άρχισε να εξετάζει με μεγάλη προσοχή την καρφίτσα. "Ενα χαμόγελο θριαμβικού διαγράφηκε στα χείλη του.

—Ωραία, ψιθύρισε.

Και στρεφόμενος προς τον λόρδο:

—Μπορείτε να μου φέρετε, εδώ τον Κινέζο υπηρέτη σας μολόρδε;

Σε λίγο ο Κινέζος ήταν μπροστά στον άγνωστο. Μόλις είδε την καρφίτσα στα χείρα του άγνωστου την καρφίτσα, έγινε ακόμη πιο κίτρινος από ό,τι ήταν, ενώ το κάτω γέλιο του

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ



—Τί περιμένεις λοιπόν και δεν τον παραβολεύεις;

—Να φύγει. Δεν είναι σωστό να παραβολεύεις κάποιον που στέκεται...

άρχισε να τρέμει και τα μάτια του πήγαιναν μία στην καρφίτσα και μία στο άστυνομικό.

—Κύριοι, είπε ο αυτοσχεδιστής αστυνομικός, η λαίδη "Αμπερβίου" έδολοφονήθηκε...

—Έδολοφονήθηκε; Έκανε προχωρώντας ο Σούμερ.

—Μάλιστα και δράστης της δολοφονίας είναι αυτός ο άνθρωπος απ' εδώ, κι' έδειξε τον Κινέζο.

Ο Κινέζος ζήτησε να βρή διεξοδο μέσα από το πλήθος των αστυνομικών, αλλά σ' ένα νεύμα του Σούμερ, δυο άνδρες του προχώρησαν κι' έπιασαν γερά τον Κινέζο από τους ώμους.

—Μπορείτε να μάθετε εξηγήσετε που στηρίζεται το συμπέρασμά σας ότι η λαίδη έδολοφονήθηκε; Έκανε προχωρώντας ο ιατροδικαστής.

—Σ' αυτήν εδώ την καρφίτσα! είπε ο μυστηριώδης τύπος. "Αν θα προσέξατε το στήθος της νεαρής λίγο πάνω από τον δεξιό μαστό, θα ήθελε ότι υπάρχει μία μικροσκοπική άμυγα. Η άμυγα αυτή έχει γίνει από αυτήν εδώ την καρφίτσα..."

"Αν πάρετε τον φακό μου και εξετάσετε την καρφίτσα, θα ήθελε ότι έχει επάνω της χαραγμένο ένα μικροσκοπικό δράκοντα. Λοιπόν, για όποιον έζησε ένα διάστημα στην Κίνα — όπως έχω κι' ο λόρδος "Αμπερβίου" — το μικρό αυτό σύμβολο σημαίνει ότι η καρφίτσα αυτή έχει σταλή στην λαίδη "Αμπερβίου" από την μεγάλη μυστική οργάνωση των Κινέζων εθνικιστών "Φού-Λάο-Τσέ". Και συνεπώς: ο λόρδος "Αμπερβίου" πήγε στην Κίνα με μία έμπιστευτική άποστολή. Ο Κινέζος εθνικιστής το ήξεραν αυτό και τον παρακολουθούσαν. Ο λόρδος "Αμπερβίου" δεν θα πάθαινε, ίσως, τίποτα αν επέστρεφε μόνος στην "Αγγλία, επέστρεψε όμως με την γυναίκα του, που ήταν κόρη σημαίνοντος μέλους της οργανώσεως. Η οργάνωση είχε κάθε λόγο να φοβάται την αποκάλυψη των μυστικών της από την νεαρή σύζυγο του λόρδου, γι' αυτό και την κατέδικασε εις θάνατον.

Ο άγνωστος σταμάτησε λίγο, κύταξε την καρφίτσα του θανάτου και στρεφόμενος προς τον λόρδο.

—Θυμάστε μολόρδε να είχε άλλοτε η λαίδη την καρφίτσα αυτή;

—Όχι! Μόλις πρό δυο ημερών της είχε σταλή ως δώρο από την γυναίκα του υπηρέτου μου, από την Κίνα. Ήταν, μου είπε ο Πέ-Τή, κειμήλιο οικογενειακό και έστέλλετο ως ένδειξη αφοσίωσης μίας παλαιάς γυναίκας του πατρικού της σπιτιού.

—Και την ένεχειρσε ο Πέ-Τή ο ίδιος την καρφίτσα αυτή στην κυρία σας;

—Ο ίδιος.

—Λοιπόν κύριοι, έκανε τώρα ο αυτόκλητος εξιχνιαστής της μυστηριώδους υποθέσεως, συμπληρώνω τις εξηγήσεις μου:

—Η καρφίτσα αυτή φορέθηκε για πρώτη φορά από την λαίδη απόψε. Το φάσμα όμως αυτό κόσμημα ήταν το φάσμα βρώτερο όπλο που μπορούσε να γίνει γιατί η άκρη του ήταν βαμμένη με το πιο δραστηριοποιημένο δηλητήριο που υπάρχει στον κόσμο και του οποίου απλή επαφή πάνω και στην ελάχιστη πληγή, μπορεί να επιφέρει τον θάνατο μέσα σε δυο λεπτά, χωρίς να αφήσει εξωτερικό ίχνος. Λοιπόν η λαίδη φόρεσε την καρφίτσα κι' εμφανίστηκε στο γορό. Ξαφνικά όμως ο Κινέζος υπηρέτης την είδε και έφτασε στην Κίνα. Η λαίδη κατεβαίνει. Τρεις τζέντλεμαν την περίμεναν στον

κήπο και οι τρεις μέλη της οργανώσεως "Φού-Λάο-Τσέ", και οι τρεις "Αγγλοι — γιατί δυστυχώς η οργάνωση αυτή έχει ως όργανά της και "Αγγλους! Οι τρεις κύριοι την πείθουν έξονόματος της οργανώσεως να τους ακολουθήσει στο κυνηγετικό περίπτερο όπου είχαν μία σπουδαία ανακάλυψη να της κάνουν. Δεν θάλειπε παραπάνω από μισή ώρα. Η νεαρή γυναίκα πειθήνια τους ακολουθεί. Και στο κυνηγετικό περίπτερο οι τρεις τζέντλεμαν την σκοτώνουν. "Ενα έλαφρό τσίμπημα και το έγκλημα έχει συντελεσθεί!

—Γιατί, όμως, να την παρασύρουν την λαίδη μακριά από το μεγάλο της, ρώτησε ο Σούμερ.

—Θα σας το εξηγήσω και αυτό: για να μην ενοχοποιηθεί ο Κινέζος υπηρέτης, για να του δημιουργηθεί ένα άλλο άκαταμάχητο, κατά την γνώμη τους και να μην αποκαλυφθούν οι δράσται και τα ελατήρια του εγκλήματος...

Βαθεία σιωπή έπληκλούθησε. Όλοι ήταν κατάπληκτοι και κύταζαν με θαυμασμό τον μυστηριώδη άγνωστο που είχε εξιχνιάσει μέσα σε λίγη ώρα ένα έγκλημα που φαινόταν από τα σκοτεινότερα.

—Φαντάζομαι, να μη με χρειάζεσθε άλλο ινσπектор Σούμερ—έκανε τώρα ο μυστηριώδης άγνωστος, χαμογελώντας προς τον διάσημο αστυνομικό—και να μ' αφήσετε πια να πάω να κοιμηθώ!

—Όχι ακόμη! έκανε ο Σούμερ, έχουμε και κάτι άλλες απορίες, οι δυο μας όμως!

—Αυτές πια για άλλοτε!... έκανε ο άγνωστος καγχάζοντας. Και προτού καταλάβουν οι περιστάμενοι πως και τι, δρασκελίσαν μ' ένα πήδημα το ανοιχτό παράθυρο που ήταν κοντά του και γάθηκε μέσα στο θεοσκότεινο δάσος.

HERMAN LANTON

Σοφά λόγια

—Στη μικρή βουρούλα πίνει κανείς πιο εύκολα παρά στη μεγάλη.

□ □

—Όταν έχεις λίγο απ' το καθετί δεν έχεις τίποτα στο χέρι.

□ □

—Όταν δεν μπορείς να πάρεις τα πολλά, βέξου και τα λίγα.

□ □

—Η συναισθητική της άγνοιας είναι τεράστιο βήμα για την κατάκτηση της γνώσεως.

□ □

—Αν δεν φαντέψουμε το δέντρο της γνώσεως όταν είμαστε νέοι, δεν θα έχουμε καρπούς του και τη σκιά του, όταν θάμαστε γέροι.

□ □

—Η καλλιέργεια του νου είναι ένα είδος τροφής για την ανθρώπινη ψυχή.

□ □

—Αμάθεια και αναίδεια είναι αχώριστοι σύντροφοι.

□ □

—Όσο περισσότερο προσπαθεί κανείς να καταμετρήσει το βάθος της αμαθείας του, τόσο περισσότερο φαίνεται το χάσμα.



H

MIMOZA

Μακριά εκεί κάτω στα νότια θερμά μέρη ξεφύτρωνε η Μιμόζα.

Χαριτωμένα άνοιξαν τα φύλλα της και η έμπιστοσύνη έροίξε τη ματιά της προς τα έξω ή ώραία ψυχή της Μιμόζας.

Όταν την είδε ο γαλανός ουρανός σκόρπισε και τα τελευταία σταχτιά σύννεφά του.

Ο ήλιος χαμογέλασε γλυκά κι' εχάιδεψε κι' εφίλησε με πόθος τα τρυφερά φύλλα της Μιμόζας. Τα άστρα της γίναν φύλακες και το άηδόνι την εναούριζε ήσυχα-ήσυχα με τους γλυκούς λαρυγγισμούς του.

—Αχ! πρέπει να νάναι πολύ υπερόφανη ή γη για ένα τέτοιο θεϊκό πλάσμα, σκέφτηκε ο ήλιος. Χιλιάδες τώρα χρόνια κυτάζω κάτω με δέν είδα ακόμα μία τέτοια ανοιχτή ώραία ψυχή!...

—□□—

...Κάτω από ένα σωρό βράχων κοντά στη θάλασσα ζούσε ένας ψαράς με την κόρη του.

Στα μάτια της ψαροπούλας ζωγραφίζονταν ο γαλανός ουρανός. Τα μαλλιά της ήταν σαν ένα χρυσό σύννεφο. Ήταν άγγελικά όμορφη ή κόρη του ψαρά, μα ακόμα πιο όμορφη ήταν ή ψυχή της—ψυχή άγνη κι' άθωα. Και μόνο ή ψυχή της Μιμόζας σ' όλον τον κόσμο ήταν όμορφότερη...

Ένα διάφανο ανοιξιάτικο πρωί, ή κόρη άρχισε ν' ανεβαίνει προς την κορυφή του απότομου γκερεμού.

Το ανοιξιάτικο αέρακι σκόρπιζε στον κάμπο άρώματα ζουμπουλίων και μενεξέδων.

Από πάνω της πετούσαν τα πουλιά και γέμιζαν τον γαλανόν αέρα με τα φαιδρά τσιρίγματά τους.

Μα ή κόρη προχωρούσε δίχως να προσέχει τίποτα. Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα στα δάκρυα.

Σαν πονεμένος—λυγισμένος κρινός έφθασε τέλος, στην κορυφή του απότομου γκερεμού.

—□□—

Ξαφνικά σύννεφα σκοτεινά σκεπάσαν και θολόσανε τον κρυσταλλένιο ουρανό. Κι' έβασε αέρας θορυβητικός φύσηξε πέρα από το σκοτεινό πέλαγο. Τα κύματα θύώθηκαν βαρυστά και σπάζανε μ' όρη στα πλευρά του βράχου, που στεκόταν απειλητικός κι' άσάλευτος.

Ο αέρας με θόρυβο χασα χωνόταν κι' ανακάτευε τις χουσιές μπανάλες της κοπέλας.

Κι' εκείνη έκλαιγε. Έκλαιγε κι' έθρηνηύσε γοερά κάτω απ' το σταχτιά θέλο τ' ουρανού.

Η φτωχή καρδούλα της, που την είχε

ραγίσει ένας απελπισμένος έρωτας, έπαλλε με φόβο. Η ζωή της ήταν φαρμακωμένη και τα δάκρυά της τρέχανε πικρά σαν της αλούς το απόσταγμα.

Κι' ή ψυχή της ή άγνη και άθωα ψυχή της, ματωμένη από τη σκληρότερη αδικία σπαρτάριζε απ' τον πόνο και το μαρτύριο της όδυνης...

Σαν πουλί πληγωμένο άπλωσε ή κόρη τα χείρα της κι' έπεσε απ' τον ψηλό απότομο βράχο στη μελανισμένη άγκαλιά του κύματος.

Εκεί θέλησε να λησμονήσει τον πόνο της. Ένα άφριμένο κύμα την πήρε και την έσπρωξε στα σκοτεινά βάθη της θάλασσας.

Μα ή ψυχή της άτυχης κόρης δεν θήκε εκεί τη λήθη. Σε διαφανείς διαμαντένιες σταγόνες ανέλυσθη κι' ανέθηκε πάλι στην επιφάνεια του νερού. Ο δυνατός αέρας την πήρε στα φτερά του και την πήγε ψηλά εκεί στον βαθύ ουρανό.

Πολύν καρδ' πλανιόταν ή ψυχή της κόρης που αυτοκτόνησε, μέσα στα σύννεφα χωρίς να δώσει την ήσυχία που ζητούσε χρόνια και χρόνια.

—□□—

Και χρόνια εσκόρπιζε τις γλυκιές ερωδιές της ή ώραία Μιμόζα. Μα κάποτε την κούρασαν τα χαιδευτικά φύλλα του ήλιου. Γι' αυτό έγειρε το κεφάλια της κουρασμένη, περιμένοντας τη βροχή νάρθη να την δροσίση...

Και νά, ένα πρωί συννεφιασμένο, ο ουρανός άρχισε να βροντά. Πύρινα βέλη άστρατών σχίζανε τους πυκνούς όγκους των νεφών.

Η βροχή έέσπασε κατόπιν χοντροστάλη, δροσιτική. Έέσπασε ή βροχή και πάλι σε θεϊά τη μικρή Μιμόζα. Μα μέσα στην καρδιά του τρυφερού λουλουδιού έπεσε και μία σταλαγμιαία απ' τη φαρμακική όδυνή της κόρης που αυτοκτόνησε.

Έτσι δηλητηριάστηκε ή όμορφη Μιμόζα. Τό φαρομάκι χόθηκε άργά-άργά σ' όλο της το σώμα κι' ή ψυχή της μαράθηκε απ' τον πόνο. Ριγιά τώρα και τρεμουλιάζει ή άσθενική Μιμόζα στην παραμυθότερη έπαφή και προσπαθεί να κρύψει την πονεμένη της ψυχή.

Κι' άδικα περιμένει να ξαναοίξουνε τα φύλλα της Μιμόζας, ύστερα από την πρώτη βροχή.

Τό στοίχημα

Ευθυμογράφημα του ΜΑΞΙΜ

Ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου έκανε τον Άλσιντ Γκατεσώ να βγίη στην πόρτα του έξοχικού του μαγαζιού.

—Α, και νάρχοταν πρὸς τὰ δῶ φορομένο πελάτες! μουρμούρισε ὁ κύριος Γκατεσώ, βλέποντας μιὰ μεγαλοπρεπή μπουϊκ, ὀλοκαίνουριγιά, νὰ στρίβει τὴ γωνιά τοῦ μεγάλου ἀσφαλτοστρωμένου δρόμου.

Καί, ὦ τοῦ θαύματος!

Τὸ αὐτοκίνητο, μὲ τις προγῶρσε λίγο σὲ τὸ μεγάλο δρόμο, ἔστριψε καὶ μπήκε στὴν πόρτα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ μαγαζί τοῦ Ἀλσιντ.

Ὁ καταστηματάρχης, γεμάτος γαρές καὶ γαμώγεια, ἔτρεξε νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς πελάτες.

Ἦσαν ὄλοι κύριοι, καλοντυμένοι, γλεντζέδες ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ σκορποῦν τὰ λεφτά τους ἀλογάριαστα.

—Ποῦ νὰ καθήσουμε; ρώτησε ἕνας ἀπ' αὐτούς.

—Ὅπου θέλετε, κύριοί μου ἀπάντησε μὲ εὐγένεια ἱππότου ὁ Γκατεσώ, ὅπου προτιμᾶτε. Θέλετε ἕνα τραπεζάκι ἐδῶ στὴ λιανικὰ ἢ πέρα στὴ σκιά, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα; Θέλετε μέσα στὴ σάλα, ἀπάνω στὴν ταρατσα; Ὅπου θέλετε... Τὸ μαγαζί εἶναι δικό σας!...

Μετά πρόχειρη σύσκεψη, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ τὸ τραπέζι στὴ σκιά.

Ὁ ὑποχρεωτικώτατος καταστηματάρχης τσακίστηκε νὰ περιποιηθῇ τοὺς πελάτες του. Ἐστρώσε ἕνα καθαρὸτατο τραπεζομάντηλο, ἔφερε σερβίτσια ποὺ ἀστράφταν καὶ προθυμοποιήθηκε νὰ κἀν τὴν ὑποδείξει τοῦ δὸσον ἀφορὰ τὸ μενού:

—Ἄν οἱ κύριοι μποροῦν νάγουν ἐκτίμηση στὴν ταπεινὴ μου γνώμη, θὰ συνιστοῦσα μιὰ περίφημη σπεσιαλιτέ τοῦ καταστήματός...

—Φέρτε, πρῶτα, ἀπεριτίφ, τὸν διέκοψε ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες μὲ ὕφος ἡγεμονικό...

—Ἀπεριτίφ! Μάλιστα! Τὶ προτιμᾶτε; Βερμούτ, πορτό;...

—Πορτό! Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις!

Ὁ Γκατεσώ τσακίστηκε νὰ περιποιηθῇ τοὺς πελάτες του. Τρέχοντας σὰν κουρδισμένους, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ ὀρεκτικά, σκεφτόταν:

«Νὰ πελάτες μιὰ φορά! Τέτοιοι νὰ μούρχωνται κάθε μέρα, ἔκανα τὴν τύχη μου!»

Δὲν πρόφθασαν νὰ πιοῦν οἱ τζέντλεμαν τὰ σπεριτίφ, καὶ ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, ἐφάμιλλο τοῦ πρώτου σὲ μεγαλοπρέπεια, στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί καὶ ἐξφόρτωσε ἄλλους καλοντυμένους κυρίους.

—Ἀλλάξε τὸ ριζικό μου! σκεφτόταν ὁ Γκατεσώ, ἐνθουσιασμένος. Ὁ Θεὸς ἄρχισε νὰ βρέχῃ τὰλληρα!

Οἱ δυὸ παρέες γνωρίζοντοσαν. Χαιρετισμοί, χειραψίες, εὐθυμα περὶ γαμάτα, θόρυβος κεφιῶ καὶ γαράς.

Ἄλλο τραπέζι στρώθηκε αὐθόρην πλάι στὸ πρῶτο, νέα σειρά ὀρεκτικών, δεύτερο κέρασμα τῆς πρώτης παρέας, νέο ἀνέβασμα τοῦ... λογαριασμοῦ...

Ἦλθε ἡ σειρά τοῦ μενοῦ.

Οἱ ὑποδείξεις τοῦ καταστηματάρχου ἔγιναν δεκτὲς ἀσυζητητῇ.

—Νὰ σὰς φέρω πιλάφι σηκωτάκια πουλιῶν...

—Ἐξοχα! Ἐγκρίνεται!

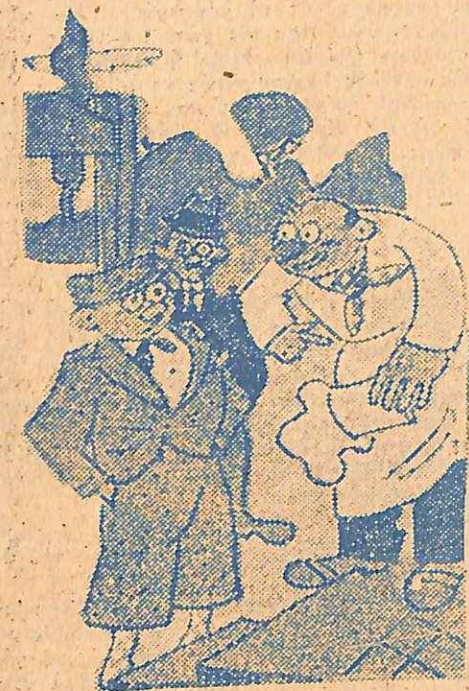
—Σαλάτα, γαλοπούλα ψητή, κρασί, τυριά...

—Θαυμάσια! Φέρε ὅτι ἔχεις καλύτερο! Οἱ τιμές δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν!

—Μάλιστα, στὶς διαταγές σας!

—Ἀκουσε: στὸ κρασί ἔχουμε ὀρισμένες προτιμήσεις: θέλουμε τὸ καλύτερο καὶ τὸ πιὸ παλὸ ποὺ ἔχεις.

—Ἀφοῦ δὲν λογαριάζετε λεφτά, θὰ σὰς φέρω μερικά μπουκάλια κρασί, ποὺ τάχω ἐπιτηδες φυλαγμένα, γιὰτὶ εἶχε κάποτε διαδοθῇ πῶς δὲ περνοῦσε ἀπὸ δῶ ὁ μαγαρινιάς τῆς Καπουρτάλας. Εἶναι τόσο παλὸ ὅσο οἱ θεοὶ τοῦ



—Θέλετε ἕνα τραπεζάκι στὴ λιανικὰ;

Ὁλύμπου καὶ δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸ νέκταρ, ποὺ ἔπιναν ἐκεῖνοι.

—Μπράβο! Αὐτὸ θέλουμε!

Οἱ μπουκάλια ἐκομίσθησαν ἀμέσως καὶ τὸ «νέκταρ» ἔρρεν ἀφθόνως, συνοδεῶν τὸ πιλάφι καὶ τὴ γαλοπούλα.

Οἱ εὐγενικοὶ πελάτες κάλεσαν κατ' ἐπιανάληψιν τὸν καταστηματάρχη νὰ τσουγκρίσῃ τὸ ποτήρι του μαζί τους.

Ὁ Γκατεσώς πηγαίνοντοσιν στὴν κουζίνα, λογάριάζε μὲ ἀνυπόλογιστὴ εὐχαρίστηση τὸ ποσόν, ποὺ θὰ εἰσέπραττε.

Μέσα στὰ κεσάτια τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, σκεφτόταν, οἱ δυὸ αὐτὲς παρέες θάνα! «σωμός!» Γιὰ νὰ δοῦμε ποῦ ἔχει φθάσει ὁ λογαριασμός. Πιλάφια... γαλοπούλες... 340... σαλάτες... 75... τυριά, κρασιά, ψωμιά, ὀρεκτικά... 143... 127... 84... 162... 73... ὡς τώρα ὑπερβαίνουμε τὰ χίλια φράγκα!... Θαύμα!

ΜΑΞΙΜ



Μιὰ ποὺ εἶναι τόσο κουβαρντάδες... θὰ τοὺς βάλλω κι' ἐκατὸ φράγκα παραπάνω!... Δὲν θὰ καταδεχθῶν νὰ ἐλέγξουν τὸ λογαριασμό!... Ὁρισμένως!... Ἐνῶ ἔκανε τοὺς λογαριασμοὺς αὐτοὺς ὁ Γκατεσώ, οἱ πελάτες του ἀπ' ἔξω τὸν φώναζαν νὰ τσουγκρίσῃ, ἔανά τὸ ποτήρι του μαζί τους.

Τώρα, θές ἀπὸ τὸ κρασί, ποὺ ἦταν παλὸ καὶ δυνατό, θές ἀπὸ τὴ γαρά του γιὰ τὴν ἀνέλπιστη πελατεία ποὺ τοῦτυχε, ὁ Γκατεσώς ἤλθε στὸ κέφι.

Σὲ λίγο, κάποιος ἀπὸ τοὺς πελάτες, φώναξε:

—Τὸ λογαριασμό, βάλ' τα ὅλα μαζί!

—Μάλιστα, εἶπε ὁ Γκατεσώ. Μόνο θὰ σὰς παρακαλέσω πρῶτα νὰ δεχθῇτε κι' ἀπὸ μένα ἕνα κέρασμα!

—Ἀκού λέει, μετὰ γαράς.

—Ἦσαν ἔανά. Ἐνῶ τσουγκρίζαν τὰ ποτήρια, οἱ δυὸ παρέες ἄρχισαν νὰ συζητοῦν ζωηρὰ γιὰ τὴς ἱκανότητες τῶν αὐτοκινήτων τους.

—Τὸ δικό μας εἶναι ταχύτερο!

—Τὶ λές, ἀδελφέ; Τὸ δικό μας τρέχει σὰ βέλος. Μὴν κυττᾶς ποὺ φθάσατε σεῖς πρῶτοι ἐδῶ. Δὲ θελήσαμε ν' ἀναπτύξουμε ταχύτητα.

—Στοιχηματίζετε πάνω στὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας;

—Στοιχηματίζουμε! Σὲ τί;

—Στὸ λογαριασμό! Θὰ κάνουμε μιὰ κούρσα ταχύτητος! Ὅποιοι γάση, θὰ πληρώσῃ τὸ λογαριασμό! Κριτὴ θὰ ὀρίσωμε τὸν καταστηματάρχη, τὸν κύριο Γκατεσώ.

—Σύμφωνοι! Συμφωνεῖτε καὶ σεῖς νὰ γίνετε κριτὴς, κύριε Γκατεσώ;

—Ἀκού λέει; Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

Ὁρίσθη ἡ κούρσα νὰ γίνῃ στὸ μεγάλο δρόμο, νὰ στρίψουν πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ποὺ ἦταν διακόσια μέτρα πιὸ πέρα καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ μαγαζί τοῦ Γκατεσώ.

Οἱ πελάται ἀνέβηκαν στ' αὐτοκίνητα. Ἐτοιμάσθηκαν. Ὁ καταστηματάρχης ἔδωσε τὸ σύνθημα. Ἐεκίνησαν. «Καπνός» τ' ἀδιάει...

Ὁ Γκατεσώς παρακολουθοῦσε τὸν ἀγῶνα.

Ἐαφνικὰ ἔμπηξε μιὰ φωνή:

—Χάσανε τὸ δρόμο!... Τραβοῦν πέρα ἀπ' τὴν ἐκκλησία!... Δὲν ἐπιστρέφουν!

Ἐαφνικὰ, μιὰ ὑποψία φοβερὴ τοῦ δάγκωσε τὸ μυαλό:

—Μοῦ τῶσκαν! Ὁ διαγωνισμός ταχύτητος ἦταν κόλπο! Καὶ τὸ στοίχημα, συμφορά μου... τὸ πλήρωσα γώ!

ΜΑΞΙΜ



Μήκα γαμογελώντας στὴν πιὸ παράξενη αὐτὴ νεκρούπολη, ὅπου τὰ ζῶα βρίσκουν, μετὰ θάνατο, περισσότερη ἀνάπαυση, ἀπὸ πολλοὺς, πάμπολλους συνανθρώπους μας.

Τὰ ζῶα ποὺ ἀναπαύονται ἐκεῖ μέσα, ἀφοῦ γνώρισαν σ' ὅλο τὸ βίο τους τὰ πιὸ θερμά γάδια, τίς πιὸ ἀφάνταστες περιποιήσεις — τὴ στιγμή ποὺ διάφορα παιδικὰ διψοῦσαν γι' αὐτὰ τὰ ἴδια γάδια ποὺ δὲν βρέθηκε μάννα νὰ τοὺς τὰ δώσῃ — ἐξεκουράζονται τώρα σ' ἕνα περιβάλλον ρωμαντικό, ποιητικό, ἡσυχο, ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν πολλοὶ. Εἶναι γελοῖες οἱ ἐπιγραφές ποὺ θὰ συναντήσω σ' αὐτὸ τὸ κοιμητήριο, γελοῖες καὶ ἱερόσυλες ἀκόμη, γιὰτὶ παραποιοῦν κατὰ τρόπο αἰσιόδο καὶ ἀρρωστημένο τίς ἐπιγραφές τῶν τάφων τῶν ἀληθινὰ προσφιλῶν μας προσώπων.

Ἔτσι σκεπτόμουν πρὶν περάσω τὸ κατῶφλι τοῦ ζῶο-νεκροταφείου. Τὸ πέρασα δίωμος κάποιον δειλινὸ τοῦ φεινεῖν ὁμιωτόπου, καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἔνοιωσα κάποια παράξενη μελαγχολία, ἕνα συναίσθημα ἀκαθόριστο μὰ καὶ καταπληκτικό.

Τὸ πρῶτο μνημεῖο ποὺ συνάντησα ἦταν ἐνὸς πελωρίου σκύλου τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου. Τὸ ἀγαλμά του, μ' ἕνα κοριτσάκι καθισμένο στὴν πλάτη του, ὕψωνόταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Ἐώσα 40 ἀνθρώπους Σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν 41ο»

Μὰ τὸ παράξενο εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει; Γιὰτὶ τὸ γαμώγέλο μου ἐσβυσε στὰ γέιλ; Γιὰτὶ τὸ μνημα αὐτοῦ τοῦ ζῶου μὲ κάνει νὰ σκέπτομαι μὲ ἀδίατα σχεδὸν ὅτι εἰμαι ἄνθρωπος;

Καὶ προχωρῶ. Μικρὰ, κομψὰ τὰ μνηματα ἀραδιάζονται τριγύρω μου. Τώρα τὰ προβλέπω κάπως διαφορετικά. Ὑπάρχουν φυσικὰ μερικά ποὺ μοῦ γτυποῦν στὰ νεῦρα. Μνηματα ἀπὸ μαῦρο, κόκκινο, ἢ πράσινο μάρμαρο, μνηματα πολυτελείας, ποὺ μάλλον γιὰ

Ἡ ἀνθρωπίνη εὐγνωμοσύνη, πρὸς τὴν ἀφροσύνην τῶν ζώων

Ἐνα κοιμητήριο τετραπόδων

ἐπίδειξη παρὰ γιὰ ἀγάπη ὑψώθηκ' ἀνάνεμα στ' ἄλλα, τὰ φτωχικά, τὰ πετεινά, τὰ σκεπασμένα ἀπὸ τὴ γλῶση.

Οἱ περισσότεροι τάφοι εἶναι στολισμένοι μὲ λουλούδια. Κι' ἐδῶ καὶ πάλιν φαίνεται ἡ διαφορὰ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης ἀπὸ τὴν ἐπίδειξη!

Πελώρια μπουκέτα σκεπάζουν ὀλότελα μερικὸς τάφους, ἐνῶ πιὸ κάτω μερικά ταπεινά λουλουδάκια, φρέσκα ἀκόμη ἀπὸ τὴν δροσιά τοῦ κήπου ὅπου κόπηκαν, σκορποῦν τοὺς εὐθυμούς χρωματισμούς τους σὲ μουχλιασμένες πλάκες.

Στὸν ΠΙΕΡΟ

Τὸ καλὸ, γερικὸ, σκυλί μου

• ποὺ ἔζησε 14 χρόνια μαζί μου»

ἢ

Στὸν ΚΟΚΟ

Τὸν παπαγάλο μου, τὸν σύντροφό μου 30 χρόνων»

ἢ ἀκόμη

«ΡΙΚΙΤΙΚΙ

Γεννήθηκε στὴ Μόσχα, στὶς 4 Ἰουλίου 1918. Πέθανε στὸ Παρίσι, στὶς 6 Νοεμβρίου 1928».

Μὴ μοῦ πῆτε πὺς ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ δὲν κέντρισε τὴν φαντασία σας, πὺς δὲν εἶδατε νὰ περνοῦν μπρὸς στὰ μάτια σας οἱ φρικτὲς σκηνὲς τῆς Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως στὰ 1918, καὶ μετὰ κάποια φυγή, ποὺ κατέληξε στὸ Παρίσι. Ἐσῶς τότε ὁ καθεὶς δὲν πὺς λῦτμο εἶχε. Καὶ σώθηκε καὶ τὸ σκυλάκι αὐτό, ποὺ σίγουρα θὰ σκόρπισε κάποια τρυφερότητα, κάποια ἀγάπη στὶς μαῦρες μέρες τῆς ἐξορίας.

Πιὸ κάτω, τὸ κοιμητήριο, ποὺ βρίσκεται στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα, κατεβαίνει πρὸς τὴν ὄχθη. Ἐδῶ οἱ τάφοι εἶναι πατημένοι, οἱ πλάκες τους σπασμένες. Πόσοι καὶ πόσοι θὰ διαβῆκαν ἀπὸ δῶ, ποὺ μὲ τὰ βήματά τους ἐσβυσαν λίγα λόγια τρυφερά, τὰ τελευταία, γαργαλέσαν γιὰ θύμηση κάποιου μικροσκοπικοῦ, προσφιλοῦς συντρόφου.

Τυρῶν πίσω. Μόνους ἐπισκέπτας τοῦ παράδεισου αὐτοῦ κοιμητηρίου συνάντησα γυναίκες. Κι' αὐτὸ τὸ φαντάζομαι, τὸ περιμένα. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι πιὸ λεπτή, συγκινεῖται πιὸ εὐκολα.

Μὰ νὰ, λίγο πιὸ πέρα, καὶ κάποιος ἄνδρας. Πενιτάρης, μὲ σῶμα γεροδεμένο. Τὸ πρόσωπό του δειχνεῖ ἐξυπνάδα, φαίνεται καὶ ψημένο ἀπὸ τὴ ζοή.

Τὶ νὰ γυρεῖν τὰντες ἐδῶ; Τὸν ἀκολουθῶ. Πλησιάζει μιὰ βροχή, στὴ βάση τοῦ τοῦ. Στὸ γέρι τοῦ κρατὶ ἕνα ποτιστήρι ποὺ τὸ γεμίζει.

Παραξενεύομαι φοβερά. Τὸ κρατὶ τώρα γεμάτο, καὶ δίχως νὰ πολυενδιαφέρεται γιὰ μένα, οὔτε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἐπισκέπτας, προχωρεῖ πρὸς ἕνα ἀπομακρυσμένο σημείο. Ἐνας μικρὸς τάφος, μικροσκοπικός. Κι' ὁ νέος σκύβει καὶ τὸν ποτίζει.

Σὰν θύγε ἀργότερα πλησιάζω καὶ διαβάσω τὴν ἐπιγραφή του:

«Στὸν ΝΙΚ

Πιστὸ σύντροφο τοῦ λογαγού 9, στὸ μέτωπο τοῦ 1915 — 1918».

Συνάντησα πολλὰ μνηματα ζώων ποὺ ἀνῆκαν σὲ γνωστὸς συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχνες. Οἱ ἐπιγραφές τους ἀπλές, ἐκκοιμένες σχεδόν.

Ἐδῶ εἶναι θαμμένα τὰ σκυλιὰ τοῦ Ἀνρὶ Μπατίν.

«Ἐδῶ κοιτῶνται οἱ ἀγαπημένες γατοῦλες τοῦ Φρανσουά Κομπέ».

Μὰ πιὸ συγκινητικὴ ἀπὸ ὅλες εἶναι ἡ ἐπιγραφή στὸν τάφο τῆς γάτας τοῦ Ἀνρὶ Μπατίν:

«Πέθανε δέκα μέρες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου της».

Μιὰ μικρὴ φωτογραφία, βγαλμένη σ' ἕνα ἡλιόλουστο κήπο, δειχνεῖ τὴ γάτα αὐτὴ ἐσπλωμένη τεμπέλικά στὰ γόνατα τοῦ ἀνέντη της.

Ἀναλογίζομαι τὴν θλίψη τοῦ φτωχοῦ ζῶου κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δέκα αὐτῶν ἡμερῶν. Τὰ λυπημένα μισουρίσματά του, καὶ τὸν θάνατό του, ποὺ ἀπὸ ζῶο τὸ ἀνῶψαν σὲ ἄνθρωπο.

Εἶναι πάλι ἐπιγραφές ποὺ διαβάζοντας τις, βλέπει κανεὶς συγροῦμαλα κεφαλάκια μικρῶν παιδιῶν, σκυμμένα πάνω στὸ ζεστὸ ἀκόμη σῶμα τοῦ ἀγαπημένου τους ζῶου, νὰ τις συντάσσουν, ἄλλες, λιγόλογες, τρυφερές.

«Στὴ Μπριγκιττὴ τὴ μικρούλα μας».

Καὶ τὰ μάτια μου δακρύνουν ἑλαφρὰ καὶ ἀθελά μου.

Προχωρῶ. Νὰ κι' ἕνας τάφος κάπως πιὸ μεγάλος. Διαβάζω τὴν ἐπιγραφή:

«ΓΚΡΙΜΠΟΥ-Ι»

Καλὸ, ἥσυχο, λευκὸ ἀλσολάκι. Πέθανε σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν. Μὲ ὑπηρετήσε 25 χρόνια. Τὸ κλαῖω ὅπως θάκλαιγα κι' ἕνα πιστὸ ὑπηρετὴ καὶ φίλος.

Ρωτῶ τὸν φύλακα τοῦ νεκροταφείου: —Σὲ ποιὸν ἀνῆκε αὐτὸ τὸ ἄλσος;

—Στὴν κ. Μαρνκερίτ Ντυβάλ, ποὺ ἀπατᾶ. Ὅταν γέρασε τὸ ἔκλεισε σ' ἕνα σταῦλο ἐδῶ μέσα καὶ τὸ περιποιόταν. Τὸ γυροκομοῦσε, σὰ νὰ λέμε.

Ἄγνωστὴ μου, Μαρνκερίτ Ντυβάλ, σὲ συμπάθησα γι' αὐτὴ σου τὴ χειρόνοια καὶ γιὰ τὸ ἀπλό, συγκινητικὸ ἐπιγράμμα σου.

Κάποια θλίψη πλανιέται γύρω μου, κάποια ἄφατη μελαγχολία, κι' ὁμολογῶ πὺς δὲν τὸ περιμένα αὐτό. Ἦρθα ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ εἰρωνευθῶ, νὰ κοροῖδῶ, καὶ δίχως νὰ τὸ πολυκαταλάβω,



15. (Η συνέχεια)

-Καί... πολύ ευχάριστο για σάς, έκανε ο μαρκήσιος. Η Φανέτ έκανε πως δεν κατάλαβα αυτό το «για σάς» και είπε:

—Ελάτε να φάτε μαζί μας και μετά θα μου απαντήσετε σε κάτι που έχω να σας ρωτήσω.

—Τι είναι αυτό;

—Κάτι που μ' ενδιαφέρει πολύ.

—Καί δεν μπορείτε να με ρωτήσετε άμεσα;

Η Φανέτ χαμήλωσε τα μάτια, σώπασε ένα λεπτό και κατόπι, με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει όσο μπορούσε πιο σταθερή:

—Πιστεύετε ότι ένας ευγενής από την χώρα σας, μπορεί να παντρευτεί μια γυναίκα της οποίας ο γάμος θα έχει ακυρωθεί από την Έκκλησία; Μη μου απαντήσετε άμεσα. Σας παρακαλώ... Σκεφθείτε πρώτα καλά. Είναι πολύ σοβαρή η ερώτηση που σας κάνω... Όχι, μη με συνοδεύετε πιά... Προτιμώ να γυρίσω στο σπίτι μόνη. Έχω ανάγκη να μείνω μόνη... Δεν ξέρω πιά πού βρίσκομαι... Άλλ' είμαι τόσο ευχαριστημένη... τόσο ευχαριστημένη!

Με το άκρο της βεντάλιας της ή νέα γυναίκα έστειλε ένα φιλί στον δόν Λουίς και έφυγε πρέχοντας.

Ακίνητος στο μέσο του κήπου, ο μαρκήσιος την ακολούθησε με το βλέμμα. Ένας βαθύς στεναγμός βγήκε από τα χείλη του. Ήταν τώρα από πόνο; Από μετάνοια; Προτού γαθή ολότε-λα από τα μάτια του ή Ίνφάντη στρά-φηκε και πάλι, του χαμογέλασε και έ-ξαφανίστηκε πίσω από τα έρειπια, τους θάμνους τα κυπαρίσσια, λευκή και χαριτωμένη σαν κύκνος που αφή-νεται να παρασυρθεί από το νερό.

□ □

Μέσα στην μεγάλη μαυριτανική αί-θουσα του μεγάρου Αίγας, η Φανέτ εί-νε διαλέξει ένα τραπέζι ακριβώς απέναν-το από την εξέδρα, όπου κάθε βρά-δυ, ύστερ' από το δείπνο οι καθαρίστες έπαιζαν τις «σαγεδίλιας». Είχε παραγ-γείλη δυο σερβίτσια κι' ένα μενού γαλ-λικό. Χαμένοι έτσι ανάμεσα στους άλ-λους συνδαιτυμόνας, χωρίς κανείς να μπορεί να άπορήσει για την ιδιαίτερη αυτή συνάντηση, η νεαρά γυναίκα και ο μαρκήσιος ντ' Αρμπόνα θα υποού-σαν να συνομιλήσουν ελεύθερα,

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ένα παθητικό και άριστουργηματικό ισπανικό

«Θ' απαντήση τώρα όριστικώς, σκέ-φτόταν η Φανέτ. Ίσως το μυστικό του δισταγμού του να ώφειλόταν στους δε-σμούς που με συνδέουν ακόμη με τον άλλον... Άλλά θα γίνω ελεύθερη! Έ-λεύθερη! Εκείνος ήταν ευτυχιμένος!... Τό είδα! Άλλά οι Ίσπανοί δεν ξέρουν να δείχνουν την χαρά τους όπως οι Γάλλοι. Άν είναι δειλός θα τον καθη-συγάσω, αφού πιά του έδωσα να κατα-λάβη καθαρά, ότι τον αγαπώ!»

Μπήκε η υπηρέτρια φέρνοντας στην άγκαλιά της μια υπέροχη ανθοδέσμη από ρόδα τυλιγμένα μέσα σ' ένα σύν-νεφο από τοβλί. Μαζί με τα λουλού-δια η υπηρέτρια άφηκε κι' ένα σφρα-γισμένο δέμα. Η Ίνφάντη παρ' όλί-γο να φωνάξη από τη χαρά της. Τι ευγένεια! Προτού έλθει να την ζητήσει ο δόν Λουίς της έστειλε το δώρο του. Η Ίνφάντη ξεκόλλησε τις σφραγίδες, άνοιξε το κουτί και έβγαλε από μέσα ένα βραχιόλι με μαργαριτάρια στο άκρο του οποίου ήταν κρεμασμένο με μια μεταξωτή κλωστή ένα γράμμα. Η Φανέτ τ' άνοιξε και το ρούφηξε κυριο-λεκτικώς. Το γράμμα έγραφε:

«Αγαπητή κυρία και φίλη,

Έπιτρέψτε μου να καταθέσω στα πόδια σας τα άνθη αυτά που θα σας έκφράσουν την βαθειά μου άφοσίωση και την ζωηρή μου λύπη γιατί δεν θα μπορέσω να καθήσω στο τραπέζι σας άπόψε. Μια άπρόοπτη ύποχρέωση μου στερεί την ευχαρίστηση να δεχθώ την ευγενή σας αυτή πρόσκληση. Έπειδή η άναχώρησή σας για την Γαλλία θα γίνη σύντομα δεν θα μπορέσω, ίσως, να σας υποβάλω τα σέβη μου προτού φύγετε από την Γρενάδα.

Έπιτρέψτε μου να σας προσφέρω τις ευχές μου για την ευτυχία σας και να σας παρακαλέσω να δεχθείτε εις άνάμνησιν της Άνδαλουσίας το κό-σημα αυτό που φορέθηκε άλλοτε ά-πό μια Ίνφάντη της Σεβίλλης.

Μου είχατε υποβάλει μια ερώτη-ση. Θα σας απαντήσω μ' όλη την ει-λικρίνεια της ψυχής μου: δεν γνωρίζω κανένα Ίσπανό ευγενή που θα δεχό-ταν να κάμη γυναίκα του ακόμη και την πιο άξιολάτρευτη και σεβαστή γυ-ναίκα, όταν ο πρώτος της άνδρας εί-ναι ζωντανός. Καί αυτή ακόμη η Έκ-κλησία είναι αντίσχυρη να σβύση την άνάμνηση των δικαιωμάτων που έχουν κάποτε άναγνωρισθ' έναν άλλον.

Έλπίζω πως θα με πιστέψετε αγα-πητή κυρία κ.λ.π., κ.λ.π.

Ταπεινότατος και πιστός δοῦλος σας

ντ' Αρμπόνα.

Έν δώ η Φανέτ προχωρούσε στο διάβασμα της έπιστολής αυτής, ένα τρεμούλιασμα άνατάρασε το λεπτό της σώμα. Τέλος, το φύλλο του χαρ-τιού γλύστρησε από τα χέρια της, ή νεαρά γυναίκα κλονίστηκε και έπεσε κάτω λιπόθυια.

Η νύχτα είχε προωγήσει αρκετά όταν συνήλθε η Φανέτ από την λιποθυ-μία της. Σηκώθηκε, έκανε μερικά βή-ματα, αλλά τα μουδιασμένα μέλη της,

δεν ήθελαν να ύπακούσουν. Σύρθηκε ως την πόρτα του δωματίου της και την άνοιξε.

Ένα έξαιρετικό θέαμα παρουσιά-σθηκε στα μάτια της.

Στους πρόποδας της Σιέρρας Νεβά-δας, διάχυτες λευκές μάζες κινούνταν σαν φερά που γαΐδευαν την γή. Το θολωμένο μυαλό της πίστευε ότι ο κό-σμος είχε γαθή πίσω από ένα πλήθος άγγέλων και χερουβείμ. Κι' αυτός ο ούρανος ήταν σκεπασμένος από, τα κλαδιά ενός γιγάντιου δένδρου του ο-ποιού οι καρποί κρεμόντουσαν σαν κα-τακόκκινες καρδιές.

«Είναι ο Παράδεισος!» ψιθύρισε ή νεαρά γυναίκα. Ο Θεός είναι καλός και με προσκαλεί κοντά του. Δεν έ-χω πιά τίποτε να κάνω στον κόσμο αυ-τό. Θα έλθω ένας άγγελος για να με άδηγήσει...

Η Φανέτ άκουε κι' όλας μια μακρυ-νή μουσική και χαμογελούσε με τα χέρια της άπλωμένα γιατί το θάυμα έπλησίαζε να πραγματοποιηθή.

Μια περίεργη δύναμη την έμψύχωνε τώρα. Σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα διάπλατα, έτοιμασε τα καθίσματα για τους θεούς έπισκέπτες της και έπειδή αυτοί άργούσαν να έλθουν να την ζη-τήσουν, πήρε στην άγκαλιά της την ανθοδέσμη με τα τριαντάφυλλα και έτρεξε να τους προϋπαντήση. Η Ίν-φάντη προχωρούσε χωρίς να βλέπει τον δρόμο που άκολουθούσε, αλλά προχωρούσε ολόενα ώδηγημένη μέσα στην άλλωροσύνη της από μια υπερ-κόσμια φωνή. Μέσα στο σκοτάδι το φόρεμά της έλαμπε σαν πυρολαμπής. Έκανε το γύρο του κτιρίου εκείνου που δεν τό ήξερε πιά, διέσχισε την γλόη του κήπου, διέκρινε τον σπασμέ-νο άγγελο στην λόχη και με έκσταση άκουσε την φωνή του να λέγει:

Γλυκειά μορφή που μ' έχεις σιλαβωμένο, πότε θα πάψης να με τυραννάς; Μά έσύ άποδιώχνεις κάθε έρωτευμένο, μ' έλπίδες μάτιας με περιγελάς!

Του έρωτα ή φλόγα μέσα στα μάτια σου σπιθοβολάει γλυκά, μεθυστικά, μά δεν κατασταλάζει ως την καρδιά σου. Στα μάτια σου άποσβύνεται ή φωτιά!

Είχαν άκούσει όμως κι' άλλοι έκτός από αυτήν την έπίκληση του θείου τρα-γουδιού μέσα στον μυστηριώδη εκείνο κήπο. Κάποια πόρτα άνοιξε. Σε μια μαρμάρινη σκάλα φάνηκε μια σιλουέ-τα τυλιγμένη με πέπλους, που έμοιαζε σαν άγαλμα. Άρνά-άρνά ή σιλουέ-τα κατέβηκε τα σκαλοπάτια. Το κεφά-λι της σκυμμένο πάνω στο στήθος της, φαίνόταν σαν να τό βάσιναν ένας βα-θύς πόνος. Μπήκε στον κήπο και ή φωνή της άκούσθηκε μέσα στη νύχτα σαν στεναγμός:

«Αγάπη! Άνάπη!... Φύγε μακριά από μένα! Πήγαινε να πής σ' εκείνον που μ' άπορεύγει ότι τον λατρεύω και πεθαίνω μακριά του. Έρωτα σκληρό, πάψε να τραγουδάς!»

Έτσι θορυβούσε ή τρυφερή φωνή και ή Φανέτ μέσα στη θολωμένη σκέψη της

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα του Γεωργίου Ρεβάλ —

νόμιζε ότι άκουε το δικό της πόνο. «Ώστε ο Έρωτας είναι εδώ! Ο κήπος αυτός άδηγεί στον ναό του. Ίσως ο Έρωτας να με άδηγήσει στον Παράδει-σο».

Έτσι σκεφτόταν μέσα στην τρέλλα της ή Φανέτ. Ξαφνικά, ή άλλη, ή πε-πλοφορεμένη σιλουέτα, έβγαλε μια κραυγή:

«Δόν Λουίς! Δόν Λουίς! Για ποιόν λοιπόν ήλθες στη Γρενάδα;»

—Για σάς Όλιβ, αγαπημένη μου!...

—Όλιβ! Δόν Λουίς! Έκανε ή Φανέτ με την σκέψη της ολόενα πιο θολή. Ο Έρωτας βγήκε από την κρύπτη του. Ρίχνοντας τον μανδύα του, το κα-στόρινο καπέλλο του και την κιθάρα του, πέφτει στα πόδια της σκιάς και την άγκαλιάζει γονατιστός. Εκείνη γαΐδευε το υπέροχο αυτό κεφάλι, τον άνασηκώνει.

Καί ένα νέο άγκάλιασμα άκολουθεί. Η Ίνφάντη τους κυττάζει. Γεμίζουν το διάστημα, κρύβουν τους κατακόκκι-νους καρπούς που ήταν κρεμασμένοι άπ' το θόλο του παραδείσου. Γύρω των γίνεται νύχτα, ενώ αυτοί λάμπουν από φώς.

Η Φανέτ ξαφνικά τους άναγνωρίζει. Άκούει τα ψιθυρίσματά τους... τα φιλιά τους.

Μπορούσα να σας ξαναϊδώ προτού πραγματοποιηθ' αυτό που μου ζητά-τε; Είπε ο μαρκήσιος. Ο γυιός μου είναι εδώ.

—Μ' αγαπάτε, λοιπόν;

—Τόσο, ώστε ζηλεύω τ' άηδονία! Ήλθα, σαν αυτά, να τραγουδήσω κά-τω από το παράθυρό σας.

—Ώστε για μένα τραγουδήσατε;

—Για σάς!

—Μά ή Ίνφάντη;

—Προτιμώ την Όλιβ μου!

Η Όλιβ άφήκε μια κραυγή θριάμ-βου.

—Από τότε; ρώτησε.

—Από τότε που γνώρισα το θάρρος σας. Από τότε που ή πνοή μου πάνω στα χείλη σας, δοκίμασε να ζωονή-ση τη δική σας. Από τότε που νόμισα ότι σας έγανα.

—Α! δόν Λουίς! ψιθύρισε ή Όλιβ μέσα στην άγκαλιά του, αυτός, λοι-πόν, είναι ο τελευταίος έρωτας σας!...

... ..

Η σιωπή είχε άπλωθ' πάνω στο άλσος όπου ή Κύπρη άκολουθεί βήμα προς βήμα τους έραστές.

Έξαφνα ή Όλιβ άνήσυχη, σηκώνε-ται μέσα από την άγκαλιά του έραστου της.

—Ποιός άναστέναξε; ρώτησε.

—Αγάπη μου, θα είναι το νερό της πηγής!...

—Όχι κάποιος άνθρωπος πόνεσε έ-δω κοντά, είπε ή Όλιβ άνασηκωμέ-νη.

—Είναι ή αύρα, αγαπημένη μου!

—Κάποιος φώναζε!

Τρέχει, φωνάζει κι' αυτή μέσα στο σκοτάδι. Άλλά ο δόν Λουίς την άγ-καλιάζει τόσο δυνατά, ώστε μένει ά-κίνητη.

—Τι σημαίνει, της λέγει, αφού σ' α-γαπώ;...

□ □

Η Φανέτ είχε φύγει από τον κήπο εκείνο του έρωτος. Τρέχει προς τα έ-ρείπια της Άλάμπρας με σχισμένο το φόρεμά της με τα πόδια της πληγω-μένα από τις πέτρες και τις ρίζες των δέντρων. Τρέχει. Τρέχει προς το βά-ραθρο και όρμα στο κενό.

Στην βάση του πύργου όπου έκλαιε ο Θοράδε, είναι εξαπλωμένη άκίνητη, άναμεσα στους θάμνους.

Φθάνει ή χαραυγή. Ξεφυλλίζοντας ρόδα, άπειρα ρόδα έπάνω στο ώραίο σώμα της Ίνφάντης, ενώ στις πλευρές



Καί ένα νέο άγκάλιασμα άκολουθεί.

της χαράδρας τα κοπάδια κατέβαιναν άργα.

Τα κοπάδια πηδούν τρομαγμένα. Ο σκύλος μυρίζει και φεύγει. Τα παιδιά κυριευμένα από πανικό τρέπονται σε φυγή φωνάζοντας στο ζευγάρι που ά-ναζητεί την Ίνφάντη.

—Ούνα μουέρτα! Ούνα μουέρτα!

(Μια πεθαμένη! Μια πεθαμένη!) Ί

ΤΕΛΟΣ



Όταν ο στρατάρχης Δελαφερταί κα-τέλαβε τη Λωρραίνη, οι Έβραίοι κάτω-κοι της πόλεως έστειλαν μια έπιτροπή για να χαίρεται και να συγχαρή έκ μέρους των τών στρατηγών. Εκείνος, δ-μως, δεν τους δέχτηκε:

— Δεν μπορώ να τους άτενίσω χωρίς φρίκη, είπε, γιατί αυτοί έσταύρωσαν τον Κύριο και Σωτήρα μας.

Όταν όμως τον πληροφορήσαν ότι οι Έβραίοι του προσέκομιζαν συγχρόνως και ένα πολύτιμο δώρο, άξίας πολλών χιλιάδων δραχμών, ο στρατηγός πρόσ-θεσε:

— Α! έέχασα... Βέβαια δεν είχαν συνείδηση του τι κάνανε όταν τον σταυ-ρώνανε γι' αυτό κι' ο ίδιος ο Χριστός εί-πε: «Ου γάρ οίδασι τι ποιοῦσι!...» Δε-χθήτε τους, λοιπόν, άμέσως!...

□ □

Κάποτε ο παπάς ενός χωριού διαβάζε στο φως μιας λαμπάδας το γνωστό Εύαγγέλιο της Γεν-νήσεως: «Άβραάμ έγέννησε τον Ί-σαάκ, Ίσαάκ έγέννησε τον Ι-ακώβ...» κλπ.

Έπειδή όμως σε κάποια στιγμή δεν διέκρινε καλά τα γράμ-ματα του Εύαγγελίου, γύρισε άξαφνα προς το παιδί που κρα-τούσε τη λαμπάδα και του εί-πε:

— Φέξε μου, βρέ παιδί μου, να ίδουμε ποιός διάβολος έ-γέννησε τον παρακάτω!

□ □

Μια μέρα ο Πάπας Λέων ο ΙΓ' προσέφερε σ' έναν σοφό, αλλά γνωστό για τα πολλά ε-λαττώματά του καρδινάλιο ένα σπάνιο ποῦρο.

Ο καρδινάλιος έκαμε μια δ-πόκληση και άπάντησε με αλ-ταρέσκεια στον Πάπα:

— Ευχαριστώ πολύ αγιώτα-τε πάτερ, αλλά δυστυχώς δεν έχω τό ελάττωμα του καπνί-σματος.

Καί ο Πάπας του άπάντησε άμέσως με μεγάλη έτοιμότητα:

— Καρδινάλιέ μου, αν ήταν «ελάττωμα» το καπνίσμα... θα τό είχες άναμφίβολα!...

□ □

Μια μέρα που ο μέγας μου-σουργός Λουί ένοιωσε τον έ-αυτό του πολύ άσχημα, έφώνα-ξε έναν παπά και έζήτησε να μεταλάβη. Ο παπάς αφού έξω-μολόγησε τον έτοιμοθάνατο του έπέβαλε «εις ένδειξιν μετανοί-ας» για τα έως τότε άμαρτήμα-τά του, να καύση τα χειρόγραφα του τελευταίου μελοδράματός του.

Υστερ' από λίγες ημέρες, όμως, ή κατάσταση του άσθενούς καλλιτέρευσε. Ο πρίγκηψ ντε Κοντέ του εί-πε:

— Γιατί έκαψες το καλλίτερο από τα έργα σου;

— Ένοιωτα σας, Ύψηλότατε, του ά-πότησε ο άσθενής, σκύβοντας σ' αὐ-τό του. Έχω κρατήσει τό... αντίγραφο του μελοδράματός.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 2.—Έτσι ήταν ο "Αδωνις.—Βασιλικόν εξάρτημα.
- 3.—Έτσι αρχίζουν τα μαλλιά.
- 4.—Το έχουν έμφυχα και άψυχα, μά στίς κομπές κυρίες τρώει φέρνει ή αυχάνει του.
- 5.—Μέγας ποταμός της Γαλλίας με γαλλ. προφορά.—Θάλασσα (άρχ.).
- 6.—Ένας από τους πρωταγωνιστές της "Ιλιάδος.
- 7.—Πυρός.—Στρατιωτική μονάδα.
- 8.—Όταν είναι έτσι τα φρούτα είναι και νόστιμα.
- 9.—Πασιγνώστος οργανισμός.
- 10.—Τόν αίσθάνονται οι ξενιτευμένοι.—Όχι στερεό.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1.—Μέρος του αρχαίου ναού.—Στεφανώνει τους νικητές.
- 3.—Μικρόν όνομα, μεγάλου και ώριμου άνδρος της Έλλ. Έπαναστάσεις.
- 4.—Νότα.—Αρθρον.
- 5.—Πρώτα... και έπειτα χοχλάζω.
- 6.—Φωνητική απόδοσις.—Έρατικόν ένδυμα.
- 7.—Θεά της αρχαιότητας.
- 8.—Πρωτεύουσας Εύρωπαϊκού κράτους.—Συνθηματικόν αλφάβητον.
- 9.—Γνωστόν γυναικείον Ρωσικόν ένδυμα.
- 10.—Μαζί. Δίφθογγος.
- 11.—Επιστήμων.
- 13.—Πολλές φορές είναι ανώτερη απ' την όμορφιά.—Τό σπουδαιότερο άστέρι.

(Εσάλη υπό της δίδοις "Ιωάννας Α. Βόγα, εκ Θεσσαλονίκης).

Αριθμητικό πρόβλημα

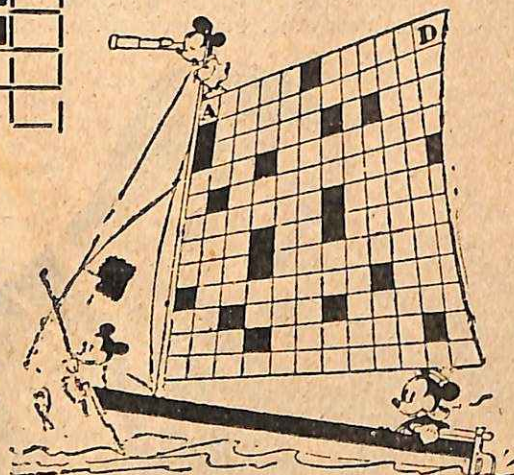
"Όλοι μας ξέρουμε από την παιδεία ότι όκτώ φορές δύο δηλ. 2X8 κάνουν 16. Και έν τούτοις κάνουν και 250. Πώς ;

(Η λύσις στο προσεχές)

Η κυανή ταινία

"Ο Μίκυ-Μόους φεύγει με τό ιδιόκτητο γιγύτ του «Νορμανδία» για την

κατάκτηση της Κυανής Ταινίας. Πρόκειται να κάνει ένα δύσκολο ταξίδι. Δηλ. να διασχίση μία θάλασσα γεμάτη από ύφάλους, χωρίς να «καθήση» σε κανέναν από αυτούς. Τό δρομολόγιό του είναι επάνω στο πανί του καραβιού του. Θά ξεκινήση από τό σημείο Α. και θά καταλήξη στο σημείο Β. Ο Μίκυ θά περάση από όλα τα λευκά τετράγωνα, χωρίς ποτέ να ξαναπεράση από κανένα τους, φροντίζοντας έν τώ μεταξύ να εφεύγη και τους θράχους που σημειώνονται με τα μαύρα τετράγωνα. Πώς θά τά καταφέρει ;



(Η απάντησις στο προσεχές)

Παιχνίδι συναναστροφών

Ο ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΣ

Μπορείτε και σείς να κάνετε σε μία συναναστροφή τόν ταχυδακτυλουργό, χωρίς να είσθε Ταχράν μπέης... Π. χ. να μπάσετε μέσα σε μία μπουκάλα με στενό λαιμό, ένα όμο αύγώ χωρίς να τό σπάσετε. Ίδού πώς θά τό κάνετε :



"Αφήνετε τό αύγώ μέσα στο ξύδι επί μίαν εβδομάδα. Κατά τό διάστημα αυτό ό φλοιός του αύγού θά μαλακώση και θά γίνη σαν καουτσούκ. Μετά, παίρνετε την μποτίλια και την θερμαίνετε με προσοχή για μερικά δευτερόλεπτα πάνω σε μία σπιρτιέρα. Παίρνετε κατόπι τό αύγώ και τό πλησιάζετε στο στόμα της μποτίλιας. Τό αύγώ θά απορροφηθή άμέσως. Χύνετε κατόπι κρύο νερό μέσα στην μποτίλια και σε λίγο τό αύγώ γίνεται πάλι σκληρό, όπως ή-

ταν πριν. "Όλα αυτά όμως θά τά κάνετε χωρίς να δώσετε εξηγήσεις και χωρίς να δείξετε ότι τό αύγώ είναι μαλακό.

Τά δύο ρολόγια

Μέσα σ' ένα σαλόνι θρίσκονται δύο ρολόγια. Τό πρώτο πάει μπρός 4 λεπτά στις 12 ώρες, τό δεύτερο, μένει πίσω 4 λεπτά στις 24 ώρες. Μιά Δευτέρα μεσημέρι, κανονίσθηκαν απ' τόν κάτοχό τους και τά δύο μαζί. Μπορείτε να πητε ποιά μέρα και σε ποιά ώρα τό ένα τό ρολόι θά ναι 16 λεπτά και 30 δευτερόλεπτα πιο μπρός από τό άλλο ;

Ποιά είναι ή ηλικία του;

"Ο κ. Ντυπάν είναι δημόσιος υπάλληλος και παίρνει τώρα τη σύνταξη του. Αρχισε είπε, σε ηλικία 20 έτών με 10.000 φρ. όν χρόνο. Τρία χρόνια έμεινα χωρίς καμιά αύξηση. Τά δέκα ακόλουθα έτη έπαιρνα αύξηση 20.000 φρ. όν χρόνο. Κατόπι ό μισθός μου έμεινε στάσιμος. Τώρα παίρνω 25.000 φρ. όν χρόνο σύνταξη. Ποιά είναι ή ηλικία μου ;

Λύσεις προηγούμενων

Η άλυσίδα

"Αρκεί να άνοιξη ό Πέτρος τους 4 κρίκους της μιάς άλυσιδίτσας για να ένώση με αυτούς τις άλλες πέντε άλυσιδίτσες και να κάνει μία.

Οί επιβάτες

"Υπήρχαν 48 επιβάτες στην 1η θέσι, 65 στην 2α και 110 στην 3η.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 527

1	Δ	Ι	Π	Λ	Ω	Μ	Α	Τ	Ι	Κ	Α	
2	Δ	Ε	Λ	Σ	Σ	Ρ	Σ	Υ				
3	Η		Α	Σ	Τ	Α	Σ	Ι	Α		Π	
4	Μ	Π	Ο	Ξ	Ε	Ο	Κ	Α	Ρ	Ε		
5	Η	Υ	Ι	Ο	Σ	Α	Μ	Ρ				
6	Τ	Υ	Ρ	Ο	Σ	Ρ	Α	Π	Λ	Ο		
7	Ρ	Α	Α	Γ	Ο	Ρ	Α	Ο	Π			
8	Ι	Χ	Ν	Η	Φ	Φ	Ο	Υ	Α	Τ		
9	Α	Ο	Ο	Π	Η	Η	Α	Ι				
10	Κ	Α	Σ	Α	Α	Σ	Π	Α	Ο	Κ		
11	Ο	Δ	Ι	Κ	Ο	Π	Ο	Ι	Ω			
12	Ν	Α	Α	Α	Α	Α	Ι	Σ				
13	Α	Π	Ο	Τ	Ρ	Ο	Π	Α	Ι	Ο	Σ	



Πρώτη Ικεσία

"Ανάλαφρα τά πέπλα της τά μαύρα ή νύχτα πάνω απ' τη γή, που άρχισε με χάρη να ξυπνή... και τό φεγγάρι όχρόσυστο μέσ' στ' ούρα από τό νύχτιο δρόμο του, λές κουρασμένο γέρνει...

Σάν καλωσύνη αήλη και θέλα, γύρω λάμπει τριανταφυλλένια ή Αύγή στο διάφανον αϊθέρα... κι' απ' τις άχνές βουνοκορφές ό Φοίβος άντιπέρα χρυσοστάλαχτος μέσ' απ' άνάερα θάμνη...

"Όλα ξυπνάνε χαρωπά, και πρds τόν Πλάστη στέλνουν την αύγινή τους προσευχή με μια κρυφή λατρεία... τά πετεινά στίς φυλλωσιές ύμνους γλυκούς του ψέλνουν, και τ' άνθη—άγνδ λιβανωτό—μύρα ξεχύ- νουν θεία... "Ω! κάμε Πλάστη ν' άκουστή κι' έμένα ή προσευχή μου και γιατρέψε την άρρωστη, κι' άμαρτωλή ψυχή μου...

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

Στροφές

"Ας φύγουμε, άς φύγουμε, σ' ένα ταξίδι, αλάνωντας σ' έν' άφθαστο σκοπό τά δυό μας χέρια: Κάπου στα ύψη τ' ούρανού, που δυό άσμέ- νια άστέρια μάς προσκαλούν, στο πέταγμα τό τόσο άλα- γινό.

"Ας φύγουμε, άς φύγουμε, μάς πνίγει ή ά- νία ή παρή... Και τί μάς δένει μ' άσπαστους δεσμούς μ' αυτή την σφαίρα;

"Ανοίγοντας τά δυό φτερά σ' ένα καινούργιο άέρα άς φύγουμε. "Ανυπόφορα δέν μοιάζει ή γή μικρή;

"Ονειροπόλε του άφθαστου, χιμαϊρικέ προ- φήτη, τί σε τραβά, πρds τ' άγνωστο τό τόσο μα- κρινό; Τό δέντρο που γιγάντωσε, κύττα τ' άντι- κρινό, ό τόπος που γεννήθηκε, είναι ή πιο άγια σήση.

Μέσ' στην παντοτεινή φυγή, θά πλάσης την χαρά σου, τό άγνωστο πάντα θά τραβά όσο άγνωστο έχει μείνει... Βάλε κι' αυτό σου τ' όνειρο, στίων άλλο- νών, τά σμήνη, Χάρου βαθιά την χιμαίρα που βρίσκεται μο- κρού σου...

Π. ΚΛΑΔΑΚΗΣ

Παραμύδι-σταυρόλεξ

"Έχω κάτι σπασμένα φτερά. Δέν ξέρω καν γιατί μάς ήλθε τό καλοκαίρι αυτό για ποιά άνέλπιστη χαρά...

«ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ»

Αίλα μου,

"Αντίς για γράμμα θά σου πώ, ένα πα- ραμύδι. Έτσι σαν τά παραμύθια που μάς λέει ή γιαγιά, στο τζάκι πλάι—στις άτέρ- μονες ψυχρές χειμωνιάτικες νυχτιές—σαν είμαστε παιδιά. Ήταν που λές καλή μου κάπου, κάποτε ένας νεαρός—ένας δυστυχι- σμένος νεαρός, άπαισιόδοξος και ψηλός. Ένας πεισιθάνατος νεχελιστής—νεχελιστής θά πη μηδενιστής, αυτός που δέν πιστεύει σε τίποτα. Κι' ήταν κάπου κάποτε—τό ίδιο κάπου, τό ίδιο κάποτε—μιά όμορφη κοπέ- λα αίσθαντιά. Ήταν ψηλή—στο μπόι σου —με κάτι μάτια καστανά, όμορφα σκούρα μάτια. Δέν ξέρω πώς έτυχε που λές καλή να συναντηθούν τά δλεμάτια τους μέσ' στο μεγάλο πανηγύρι—τό θλιβερότερο άλήθεια πανηγύρι της ζωής. Κι' αγαπηθήκανε τά μάτια τους πολύ. Και στο χλωμό συννεφια- σμένο πρόσωπο του νέου ένα χρώμα όμορφο ολοκόκκινο διαχύθηκε.

"Ήθε, ή κοπέλλα πανωραία πονετικιά, αλλοιώτικη—αλλοιώτικη να κάνει τη ζωή του. Κάποια νυχτιά που λές, καλή, μέσα στο ξεροδόρι του χειμώνα της πήρε τό πρώτο τό φιλι από τό αλικο ποτήρι των χειλιών της. Κι' αγαπηθήκανε λοιπόν ό νέος με τη γλυκιά καστανόμαυρα κοπέλλισσα.

Και κάποιον δαδύ δνειρευτό—ήταν κι' έ- να φεγγάρι γελαστό πολύ, Αιλή—και τ' ά- στρα έλάμπαν άρετά στον ούρανό—να σαν τ' άπομυντό τό δαδύ—τούπε ή κοπέλλα ένα τραγουδάκι γαλλικό.

Και πήρε τό τραγούδι της έκείνη μοιζού- πολύ σε κάτι μέρη άγνικα, σε κάτι θάλασ- σες όλογάλες, σε κάτι κάμπους μ' όρι- μους ξανθόχρυσους καρπούς. Στις χώρες τις άπάτητες του όνειρου—στις ήλιοφάντιστες νεραϊδόχαρες. Έκεί που δέν τόν πήρε ούτε ό Καρνωτάκης ούτε ό "Αντρέιεφ—κι' ού- τε ποτέ είδαμε καί όνειροπόλησε ή άρρωστη ψυχή του για να φτάση.

Και τούδιαν τά λόγια της—έτσι μελωδι- κά ως ήταν με τρυφερότητα άνάκατα και πάθος—την πιο λεπτή έξαίσια συγκίνηση. Και τούδωσε ή άγάπη της τό φως. Ένα ό- λοκάθαρο ζωηρό φως—πιο δυνατό—έκατοι- μύρια φορές πιο δυνατό από τόν ήλιο. Σάν τόν «τυφλό εκ γενετής»—που βλέπει απότομα τό φως και τούχεται σαν τρέλλα. Έτσι την πήρε ό νέος την άγάπη της. Έτσι να τη ρουφήξη θέλησε. Μά άσυνήθιστος ως ήταν στη χαρά, στην εύτυχία, στο φως και στην άληθινή άγάπη έήταγε τ' άπόλυτο. Ή- ταν τρελλός. Τό άπόλυτο να ξέσσε καλή ό- σο κι' όπου να ψάγνης δε θά τόδερσε ποθε- νά. Ούτε στην τέχνη, ούτε στη μάθηση, μά ούτε και στη ζωή. "Υστερα ή κοπέλλα μπο- ρεί και να τούδωσε τό «άπόλυτο» έτσι ως έμεινέ τόνισθη, με τόν δικό της τρόπο.

Ένα άπόγευμα που λές—θολό και γμοίλο —τούφυγε ή άναμμένη του—κι' από τότες τούφυγε και ή ζωή. Οι όρίζοντες γύρω του στένευαν, στένευαν, στένευαν πολύ—να τόν συνθλίψουν έήταγαν. Οι σκέψεις έμοιαζαν

Έποχές

ΑΝΟΙΞΙΣ

"Ανθήσαν οι τριανταφυλλίες, μοσχοβολούν οι πασχαλίες και τά πουλάκια στα κλαδιά χαρούμενα πε- τούνε τά χελιδόνια τις παλές ξαναγυρεύουνε φω- λές και τά παιδιά στην έξοχή τόν Μάη τραγου- δούνε.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Οι πρώτες ζέστες σας θαρθούν όλοι ζητάνε να θεθούν σε μαγεμένες έξοχες λίγη δροσιά να θρούν σε μακρινές άκρογιαλίες που κτίζει ό έρω- τας φωλές με μαντολίνα και βιολιά οι νέοι τραγου- δούνε.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Τό καλοκαίρι πέρασε κι' ή φύση όλη γέ- ρασε και μέσ' στη μαύρη καταχνιά ή νύχτα άρχά περνάει τά χελιδόνια φθύναν, μακριά στα ξένα πη- γανε κι' ό γιώνης στη δουδή νυχτιά μονότονα θρηναί...

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

"Έξω χιονίζει και θροντά και τό ποτάμι περπατά κάτω στο ρέμμα τό βαθύ με μοιγκρητό κι' άντάρα πέρα στο δάσος τό πικρό κάποιον μαϊντρο μακρινό σκορπά με λύσσα γύρω του κάποιο Θεού κατάρα.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ

φαντάσματα άπαισία με μόνο τους σκοπό να τόν ξεχάνουν. Κι' ήθε ξανά τό σκοτάδι, άγριο, τραχύ, σκληρό, θανατερό σαν διτιό- λι να τόν κάψη. Μέσ' στο κραισί δοίμισε τόν πόνο του να σούση. Μά τίποτα—όσο πιοτερο έγινε τόσο πιοτερο δυνάμων. Μέ- σα στα δηλητήρια ναί, μέσα στα δυνατό ναρ- κωτικά που σου κοιμίζονε, καλή μου, τό κορμί και την καρδιά, να την ξεχάση έπε- δίωξε. Μέσ' στην κραιπάλη άδάσταγα έρρί- χτηκε. Μέσα στις ήδονές τά όλονύχτια εκ- φυλισμένα όργα και στού χάσις τά όνειρα τη λήθη ν' άπομήση επεδίωξε. Μά τίποτα, τίποτα τίποτα. Νύχτες γιομάτες άγωνία ά- βάσταγες νυχτιές όδυνες έύπνιος έπέρα- σες. Και είδε κάποτε τό είναι του κορμίου συχαμένο—φαιτό σαν φάντασμα στην όψη και άπαισία. Και σκέφτεται και σκέφτεται μ' ένα κομμάτι μέταλλο τη λύση για να δώ- ση στής ζωής του τό άδάσταγο μαρτύριο...

Τί λές έσύ, καλή, για τη συνέχεια; Ένα για ναμια είλικρινής θά προτιμούσα δυό ξύ- λα. Τό ένα «όριοντίας» και τό άλλο «κα- θέτως»—και στο μέσον—έτσι, που να γίνεται σταυρός κι' άπάνω τ' όνομά του χαραγμένο. Είναι ξέρεις και της μόδας τώρα τά σταυ- ρόλεξα. "Όπως δέν ξέρω, Αίλα μου, πώς θά την έπροτιμούσες τη συνέχεια "Εσύ. Θά ή- θελα πολύ να την άκούσω. Θά ποδούσα.

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

Δύσκολες στιγμές

Η ζωή μας είναι γεμάτη από δύσκολες στιγμές. Είναι τόσο ευθραυστή ή ηρεμία του ανθρώπου, τόσο προσωρινή ή χαρά του ώστε πρέπει να είναι πάντα όπλισμένος με θάρρος και υπομονή για να τα χρησιμοποιήσει ως άμυντικά μέσα, την στιγμή ακριβώς του κινδύνου.

Είναι βλέπετε της μόδας οι εξοπλισμοί. Όπως τα κράτη εξοπλίζονται από πριν και είναι έτοιμα για την ώρα που ο παγκόσμιος άναβρασμός θα ξεσπάσει σ' ένα πόλεμο, έτσι και τα άτομα πρέπει να έχουν τον ήθικο εξοπλισμό που απαιτείται για ν' αντιμετωπίσουν τους άπειρους κινδύνους που τα απειλούν: τον θάνατο, την άρρώστεια, την φτώχεια, την απογοήτευση.

Και τα κυριότερα όπλα είναι η αντιμετώπιση του κινδύνου με υπομονή, με θάρρος, με θέληση. Δεν αρκεί η μοιρολατρική ύποταξη στο πεπρωμένο. Χρειάζεται και η αντίδραση σ' αυτό, ή άμυνα του ανθρώπου προς περιφρούρησιν της ευτυχίας του.

Είναι αλήθεια πως όσο αισιόδοξος και δυνατός και αν είναι κανείς, έρχονται στιγμές που αισθάνεται δεν είναι του άποκαμωμένο από την βιοπάλη και διερωτάται αν αξίζει πράγματι να ζήσει κανείς την στιγμή που στη ζωή είναι πολλοί περισσότεροι οι πόνοι από τις χαρές. Και φυσικά, κάθε άνθρωπος βρίσκει ότι αυτός γεννήθηκε για να υποφέρει περισσότερο από τους άλλους.

Και όμως τη στιγμή ακριβώς της απελπισίας αυτής πρέπει να συγκεντρώσει όλη τη δύναμη της θελήσεώς του για να μη λυγίσει. Να προσπαθήσει να σκεφθεί ψύχραιμα και να καταλάβει ότι και οι άλλοι άνθρωποι τους οποίους θεωρεί ευτυχισμένους υποφέρουν όπως και αυτός, ποθούν όπως και αυτός, γιατί ο πόνος είναι αναπόσπαστος με τη ζωή. Και αν δεν τ' δείχνουν είναι γιατί έχουν άρκετη υπερηφάνεια ώστε να κρύβουν τα δάκρυά τους από τον κόσμο και να προσπαθούν να φαίνονται αδιάφοροι.

Όλοι μας, ποιός λίγο—ποιός πολύ, το κάνουμε αυτό. Πνίγουμε τον πόνο βαθεία μέσα μας και δίνουμε στο πρόσωπό μας την μάσκα της αδιαφορίας. Κάνουμε και κάτι περισσότερο ακόμη: στο στόμα μας πιανιέται ένα απολιθωμένο χαμόγελο κι' αν οι πτυχές που χαράζει στην άκρη των χειλιών μας είναι γεμάτες πίκρα το ξέρομε μόνο έμεις...

Κι' οι άλλοι μας θαρρούν ευτυχισμένους κι' έμεις σκεπτόμαστε το ίδιο γι' αυτούς. Και μόνο όταν τραβήχθη καμιά φορά η μάσκα και ξεσκεπάσαμε την φτωχή ανθρώπινη καρδιά από το πέπλο της περηφάνειας που την σκεπάζει νοιώθουμε ότι όλες οι καρδιές των ανθρώπων μοιάζουν γιατί είναι αδύνατο να μην έχει τον δικό της πόνο καθεμιά.

Αυτό πρέπει να το έχουμε ως βάση και να προσπαθούμε ν' αντιμετωπίζουμε τον κίνδυνο με θέληση και θάρρος αντί να λυγίζουμε από το βάρος της απογοητεύσεως. Και να μην αφήνουμε να μας συντριβή η απογοήτευσις αφού σύμφωνα με την λαϊκή πείρα «Και με τα τόσα βάσανα πάλι η ζωή γλυκεία ναι...».

ΛΟΡΑ



Φόρεμα.—Η διαφορά των απογευματινών φορεμάτων της νέας εποχής από της προηγούμενης συνίσταται στην απλούστερη γραμμή στην ελαφρώς κοντότερη φούστα, στα ελαφρώς διανοημένα μανίκια.

Το κυριότερο θέλημα αυτών των άμπιγέ φορεμάτων έγκειται στην ωραιότητα των κεντημάτων τους που ακολουθούν την γραμμή του ντεκολτέ ή τον γύρο του άμπιγέ.

Είτε από βελούδο, είτε από σατέν, ή από κρέπ, ή και απλούστατα από ντρά, τα φορέματα αυτά είναι συχνότατα μαύρα και ως επί το πλείστον διακοσμούνται με χρυσά κεντήματα. Τα χρυσά αυτά κεντήματα είναι πολύ χαρακτηριστικά της σύγχρονης μόδας και διευθετούνται σε γιρλάντες, σε φύλλα, σε λουλουδάκια. Άλλα απομιμούντα ένα κολλιέ, άλλα πάλι θραυχόλια και άλλα έμπροσς στο κορσάζ απομιμούνται απλώς μια «φερμετιέρ». Όσον αφορά το ίδιο το κορσάζ είναι συνήθως εργασμένο με νεβρίδι ή με σούρες συγκρατημένες από ένα άμπιγέ ή από μερικές ντεκούπ.

Τα μανίκια έχουν ποικίλα σχέδια, γαρνίζονται με σούρες και μπουγιονέ και έχουν ώμους κανονικούς.

Η φούστα παραμένει εφαρμοστή στους γοφούς, παίρνοντας μολαταύτα κάποιο φάρδος προς τα κάτω είτε από ένα κλώδε «άν φόρμ» είτε από πιέττες είτε από ένιρυστασιόν.

Το βελούδο χρησιμοποιείται συχνότατα στην διακόσμηση των κομψών φορεμάτων. Σχεδιάζει άμπιγέ, ζώνες, μανίκια, σ' ένα φόρεμα από ντρά ή σατέν. Όσον αφορά το τελευταίο αυτό, εινούται πάρα πολύ εφέτος, χάρις σε διάφορες βελονιές που δίνουν μια πολύ νεανική εμφάνιση στο σοβαρό αυτό ύφασμα.

Τέλος, χρησιμοποιούνται πολύ τα τουίλια και οι δαντέλλες για τα άμπιγέ απογευματινά κορσάζ, τα οποία γίνονται «κουλισέ» και με μανίκια μακρύνει κ' εφαρμοστά. Ένας φιλίγγος από κορδέλλα δεμένος στην αρχή του λαιμού συγκρατεί τα «κουλισέ».

Εκτός από τα μαύρα φορέματα όμως θα δούμε και άλλες αντιθέσεις χρωμάτων. Α. γ. μια τουαλέτα από ντρά σε χρώμα βερύκων της οποίας το άμπιγέ αποτελείται από δύο κεντήματα με σούρες μαύρου και κατεβαίνει έμπροσς για να συγκρατήσει ένα ντρά από ντρά θαλασσί. Ή ένα φόρεμα από ντρά θαλασσί με ντεκολτέ σε σήμα καρδιάς υπογραμμισμένο με σούρες που σχεδιάζει άραβουργήματα.

Τα ανσάμπλ

Πολυάριθμα είναι τα ανσάμπλ που αποτελούνται από ένα φόρεμα κι' ένα μικρό παλτουδάκι ίσιο από το ίδιο ύφασμα. Το παλτουδάκι αυτό είναι λίγο φαρδύ στην πλάτη και δεν κλείνει έμπροσς. Έτσι αφή-

νει να μαντεύεται όλο το φόρεμα, το οποίο ου το άμπιγέ γαρνίρεται μ' ένα κέντημα ζωηρό και καλλιτεχνικό. Τα παλτουδάκια αυτά έχουν πολύ νεανική και χαριτωμένη γραμμή και γαρνίζονται με γούνα διευθετημένη στο κάτω μέρος του παλτού και των μανικιών, πράγμα που τους δίνει κομψή εμφάνιση χωρίς να τα «βαρύνει».

Ένα ωραιότατο ανσάμπλ λανσάρισε ο Πατού από ντρά μαύρο με παλτό ίσιο και φαρδύ, άνοιχτο έμπροσς και γαρνιρισμένο μόνο στο κάτω μέρος των μανικιών με μια ύψηλή λωρίδα από άστρακάν μαύρο. Καθώς είναι άνοιχτο το παλτό απαντλήσει το φόρεμα που έχει ένα μικροσκοπικό ίσιο γιακά που καταλήγει σ' ένα στενό πλαστρόν από λευκό σατέν με χρυσό κέντημα που σχεδιάζει λεπτά φυλλαράκια.

Ταγιέρ βελούδινα και Ταγιέρ φανταί

Τα ταγιέρ έχουν ζανέττες εφαρμοστές στη μέση με μπάσμες κολλήτες στους γοφούς. Μόνο τα βελούδινα ταγιέρ έχουν μικρές μπάσμες κυματιστές που δίνουν φάρδος πίσω και «κατεβαίνουν» ελαφρά. Για ν' αναδείξουν ακόμη περισσότερο την κομψότητα των απογευματινών αυτών βελούδινων ταγιέρ, τα γαρνίζουν με ρενάρ και άστρακάν μαύρο.

Τα βελούδινα ταγιέρ φανταίζονται άνακατόνουν συχνά τα βελούδα διαφόρων ειδών, όπως το άπλο βελούδο και το βελούδο-κοτλέ που φοριέται συνήθως σε ζωηρούς χρωματισμούς και ιδίως στους τόνους «γκρο-ξέιγ».

Ένα χαριτωμένο ταγιέρ της Σιμαπαρέλλι, είχε ένα ζιλέ σαν των ιπποκόμων από βελούδο κοτλέ μαρρόν που συμπλήρωνε μια βέστα από τουήντ στο νέο χρώμα «μαρρόν ρο-ξέ» άσσορι με την φούστα.

Τα άμπιγέ απογευματινών Μαντώ

Για τα κομψά αυτά μαντώ χρησιμοποιούνται το θαμπό ντρά, το ντρά ντέ σονά, το βελούδο και η ντεβελί. Τα χρώματα που προτιμώνται είναι το μαύρο, το μαρρόν, το ρουίγ, το μπλέ και το πράσινο.

Όσον αφορά την φόρμα τους, μόνο σε μερικές λεπτομέρειες διαφέρει από της προηγούμενης εποχής. Ή γραμμή γίνεται πιο ίσια, λιγώτερο φαρδιά και λίγο κοντότερη. Τα μαντώ αυτά δεν κομψώνουν κανονικά όπως πριν αλλά περιορίζονται σ' ένα κουμπι στη μέση κι' ένα στόν γιακά.

Αν η γαρνιτούρα του μαντώ είναι από γούνα χωρίς μεγάλες τρίχες δηλ. άστρακάν, μπράιτθανζ, κ.λ.π., ο γιακάς κάνει μια κυματιστή κίνηση που φαρδαίνει τους ώμους και συνεχίζεται σε μαλακά ρεβέρ. Αν το μαντώ γαρνίρεται με ρενάρ, ή γούνα καταργείται στόν γιακά και τυλίγεται γύρω από τα μανίκια, ή κατά μήκος του κομψώματος, ή ακόμη στο κάτω μέρος του μαντώ έμπροσς μόνο.

Εκτός από τη γούνα, οι μόνες γαρνιτούρες που μπορούν να διακοσμούν τα μαντώ είναι οι νεβρίδι στα μανίκια ή στο κορσάζ, ή ακόμη οι φουσκωτές βελονιές που σχεδιάζουν λουλούδια, φύλλα, μαϊνδύρες κ.λ.π. γιατί τα σημερινά μαντώ έχουν άυστηρή



ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

Ένα εύτυχες γεγονός συνέβη στους φίλους μας: γάμος, βάπτισμα, προδιόσμος, μνηστεία, επίγνυα σε εξέτασεις κ.λ.π. Είτε ένα λιγυρό γεγονός: άρρώστεια, δυστύχημα, θάνατος. Τα γεγονότα αυτά σας συνένιψαν πραγματικά. Μα οι φίλοι σας δεν θα μάθουν αν μοιρασθήκατε την χαρά τους αφού δεν φροντίσατε να τους στείλετε κανένα γράμμα, να τους κάνετε μια επίσκεψη ή να τους τηλεφωνήσετε απλώς για να τους εκδηλώσετε την συμπάθεια σας.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

Αν σκεφτόταν κανείς λίγο, θα καταλάβαινε ότι δεν είναι καθόλου σωστό να καθυστερήσει σ' ένα ραντεβού, να κάνει να περιμένει ένα πρόσωπο που τον κάλεσε να υποχρεώσει μια οικογένεια να φάγη ένα γεύμα παρασημένο, να διαταράσσει την χρησιμοποίηση του καιρού ενός κομμοτσί, ενός οδοντιάτρου κ.λ.π.

ΠΡΩΤΟΚΑΘΕΔΡΙΑ

Δεν είναι ευγενές να σπεύδη κανείς να καταλαμβάνει για τον έαυτό του την ωραιότερη πολυθρόνα, ή όταν ταξιδεύει με φίλους του, να εκλέγη για τον έαυτό του την καλύτερη θέση του σιδηροδρόμου, του αυτοκινήτου κ.λ.π. Το ίδιο θα πούμε και για την θέση κοντά στο τζάκι όταν κάνει κρύο, για την οικειή θέση όταν κάνει ζέστη.

Δόξα τῷ Θεῷ, σήμερα δεν επιβάλλεται όπως άλλοτε να κάθεται κανείς στην καρέκλα του εύθυνης σαν στρατιώτης. Μ' αυτό δεν έπεται ότι είναι ελεύθερος να εκπλήσσει άγνώως στις πολυθρόνες, να επιδεικνύει τις γάμπες του, να φαίνεται έτοιμος να άποκοιμηθή και άλλα παρόμοια.

ΕΓΓΙΣΜΟΣ

Αποφεύγετε να μιλάτε όλο για τον έαυτό σας: «Εγώ θα κάνω αυτό, εγώ έπαθα εκείνο κλπ». Ή ευγένεια απαιτεί να μη ασχολήσε μόνο με τα δικά σας ζητήματα αλλά να δείξετε ενδιαφέρον για την υγεία και την ευτυχία του συνμηλητού σας.

ΜΗ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΕ...

Η κυρία Χ. διηγείται μια ιστορία που της φαίνεται ενδιαφέρουσα. Μιλεί μ' ευχαρίστηση και φαντάζεται ότι την άκούουν.

Πόσο γεμάτοι όμως! Στην μέση άναίδως μιας περίφημης φράσεως, να που η κυρία Ζ. την διακόπτει: «Αλήθεια, μάθατε τί συνέβη χθές;». Δεν θα μπορούσε να δείξει φανερότερα ότι πλήττει παρά με τον τρόπο αυτό που δεν είναι δέβια καθόλου ευγενικός.

Ζων

Τί πρέπει να γνωρίζετε

το προηγούμενο άρθρο μου σας έγραφα για τα αίτια που προκαλούν την πρόωρη πλοαρότητα του προσώπου και το νερούλιασμα γενικά του δέρματος όλου του σώματος.

Οι περισσότερες κυρίες στη περίπτωση αυτή από άγνοια, αντί να υποβληθούν στο δέρμα των γιά ν' αναλάβει και πάλιν την φυσική του λειτουργία, αντίστροφως υποβληθούν όλους τους έχθρους του δηλ. εκτίθενται χωρίς την κατάλληλη προφύλαξη στο πολύ κρύο ή στον ήλιο, ξενυχτούν, κάνουν μεγάλη κατάχρηση στο τσιγάρο και στα ποτά.

Όταν, λοιπόν, βλέπετε ότι η πούδρα δεν «πιάνει», ότι με την πρώτη αλλαγή του καιρού το πρόσωπό σας αρχίζει να «σκάει» και να «τσιτώνει» και να ξεφλουδίζεται, τότε νάσθε βέβαιη ότι το δέρμα σας είναι κουρασμένο, άρρωστο και ζητεί βοήθεια, ξεκούραση. Κι' όπως μια, οποιαδήποτε, ασθένεια θέλει ξεκούραση και φάρμακα, γιατί αν παραμεληθή θα χειροτερεύσει και θα φανερώσει βαρύτερες επιπλοκές, έτσι και το άρρωστο δέρμα θέλει περιποίηση και ξεκούραση. Γιατί άλλοιώς, ο άρχικός αυτός μικροερεθισμός του δέρματος θα εξαλειφθή σε δερμίτιδα, ή διαπνοή του δεν θα γίνεται κανονική, θ' άτονήσουν τα αίσθητικά νεύρα του, θα γίνη το δέρμα άτροφικό, ρυτιδωμένο, κιτρινωρό.

Πώς ξεκουράζεται το δέρμα και πώς θα το περιποιηθήτε. Έν πρώτοις θ' άποφεύγετε όλους τους εξωτερικούς έχθρους της μορφιάς σας (καιρικές μεταβολές καινού ήλιο, ξενύχτια, πολύ τσιγάρο και ποτά). Για τα έσωτερικά αίτια μιλήσαμε λεπτομερώς στ' άρθρα «Υγεία κι' άμορφιά». Επίσης θα σταματήσετε προσωρινώς την χρήση έρεθιστικών καλλυντικών και από τα όποια θα καθαρίσετε καλά το δέρμα σας. Λέγοντες δέ καθαρίσματα δεν έννοούμε το πλύσιμο με σαπούνι ή το τρίψιμο με κρέμες, βαζελίνη, αιθέρα, οινόπνευμα, άγγουρόνερο κ.τ.λ. τα όποια ενώ καθόλου δεν καθαρίζουν το δέρμα, το έναντιον το άποστραγγίζουν, το ξηραίνουν, το ζαράνουν. Στην περίπτωση τοῦ κουρασμένου δέρματος, το καλύτερο μέσον καθαρισμού είναι το άπιδούτρο.

Τόν καθαρισμό μάλιστα αυτόν όφείλουν τοῦλάχιστον μία φορά τὸν μήνα να τὸν κάνουν όλες οι κυρίες, αδιάφορο αν έχουν δέρμα ξηρό ή λιπαρό. Ή μετά το άπιδούτρο χρησιμοποιομένη ειδική κρέμα ή το γάλα θα διαφέρουν άναλόγως της ποιότητας τοῦ δέρματος. Επίσης και για το καθεβραδυό ντεμακιγιαζ, που άπαραίτητος πρέπει ναχη την παχυρρευστο γαλακτώδες ή έστω κι' απλῆς λωσίων μορφῆν κι' οὔδεποτε αλοιφή, για τὸν φόβον αἰ' ενός της άναπτύξεως τριχώματος κι' αἰ' έτέρου γλοιώδους επίστρώματος έμποδίζοντας τὴν διαπνοήν επιδερμίδος, χρειάζεται ειδική παρασκευή άνάλογος προς την ποιότητα τοῦ δέρματος. Για το άπιδούτρο θα σας γράψωμε στο προσεχές.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ίατρος

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια έσωτερικού	Δρ. 200.—
Εξάμηνος »	» 100.—
Ετήσια έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και
αυθάρτητα επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Χρηστων Χατζηαντωνιάδην.
Βαθύ. Τό Γενικόν Έπιτελείον πρός τόν ό-
ποιον μάς παρέπεμψεν ό κ. Υπασπιστής του
κ. Υπουργού τών Στρατιωτικών μάς άπήν-
τησεν ότι ή διαταγή κατηργήσθη και θα δια-
βιβασθί συντόμως.

Κ. Πίλλσον: Δέν μάς καθορίζειτε
έν τώ διήγημά σας είναι ποιοτότυπο
ή μετάφρασις ξένου διηγήματος. Πάντως τό
γράφημά του είναι άνώμαλο, άπλοϊκό και γε-
νικά όχι στρωτό. Άλλά και ποιοτότυπο άν
είναι, μοιάζει σάν κακή μίμησης ξένων διη-
γημάτων. Στείλτε μάς κάτι πιδ «έλληνικό»
και πιδ προσεγμένο νά τό δώμε. Γράφει

Ζητείτε μία πούδρα ιδεώδη;
είναι ή πούδρα Mystikum.
του Scherk.
Κυτία Δρχ. 80.- και 50.-

ΜΑΘΗΜΑ

Πρέπει ν' αρχίσετε ριζικά την περιποίηση της επιδερμίδος
Καθαρίσατέ την προσεκτικά μέ την Λοσιόν προσώπου Scherk!
Και κατόπιν διαβάστε τί σας λέγει τό βιβλιαράκι που είναι
στή φιάλη: Ότι μόνον ή μέχρι του βάθους των πορων καθα-
ρισμένη επιδερμς μπορεί ν' ανανεωθί! Και να γινή ωραία!
Αυτό θα τό επιτύχετε μέ την βοήθεια της Λοσιόν προσώπου
Scherk. Τιμή: Δρχ.: 175., 90., 55. και 35.»

να νι: 'Ο «Ζητιάνος» άτεχνο. Τό «Καρα-
δάκι» άρεκέτα καλλίτερο κι' αυτό όμως θέ-
λει πολύ δούλεμα γιά νά γινή δημοσιεύσιμο.
'Ιδίως νά διορθωθούν ό 5ος και ό 6ος στίχος
και ό 10ος πού χαλούν τό σύνολο. Μίμη ν
Λι ο ν ά κ η ν: Τό πεζό σας έχει ώρι-
σμένες φράσεις άρεκέτα καλές, μά ως σύνολο
δέν είναι δημοσιεύσιμο. Άποφεύγετε τά κοι-
νότοπα θέματα. Γιά τά καλά σας λόγια εύ-
χαριστούμε. 'Ε λ. Σ τ α υ ρ. 'Εγκρίνε-
ται ή «Μελαγχολία». Διο ν. Κ ρ ε κ ο ύ
κ ι α ν: Φοβερά άτεχνο ό «Κλέφτης». Ού-
τε μέτρο έχει, ούτε ρίμα, και είναι πολύ
παιδιάστικα γραμμένο. 'Η λέ κ τ ρ α ν Κα-
π α ρ ι ά. Πολύ προσωπικά γραμμένο, χωρίς
γενικώτερο ενδιαφέρον. Καί ώρισμένες φρά-
σεις τού δέν βγαίνουν καν νόημα. Τί θέλει
νά πη λ. χ. ή φράση: «'Ισως... 'Ισως... δέν
τολμάει νά τό εκστομίση 'Ισως νά μήν υπήρ-
χε άγάπη άφού υποτάχθηκε τόσο εύκολα στις
στειρές (;) περιστάσεις πού τού φάνηκαν
(;)»; 'Η ή φράση: «Μιά μεγάλη καρδιά,
πιδ οι χτίποι της θάνα μόνο γιά ν' ήνιην,
μοναδικός σύντροφος στ' άνύπαρκτο (;) αυ-
τό ως τώρα περιβάλλον της; Γράφετε στί
μέλλον πιδ άπλά, λιγώτερο... αινιγματικά,
και άποφεύγετε φλύαρες κοινοτοπίες. Πα-
ραθεριστή ν. Σας άπαντήσαμε στί ύπ-
άρ. 523 φύλλον σας.

Κ ό σ τ α ν Π α ί ζ η ν: Πολύ κοινό
τό θέμα πιδ διαλέξατε. Έκτός αυτού και τό
γράψιμο παρουσιάζει κάποια άνωμαλία: άλ-
λού είναι σέ δεύτερο πρόσωπο κι' άλλου σέ
τρίτο. Μήν βάζετε νά δημοσιεύσετε και δου-
λεύετε περισσότερο αυτά πού γράφετε.
Μ ε λ κ ό φ: Δέν μάς ικανοποίησε τό τε-
λευταίο σας. Έχει βέβαια ώρισμένα σημεία
πρωτότυπα και καλογραμμένα, στί σύνολό
του όμως είναι φλύαρο και λίγο κουραστικό.
Γενικά έχειτε «παραραβήξει» τό θέμα. Γιά
τά καλά σας λόγια και τό ελκρινές ενδια-
φέρον σας εύχαριστούμε θερμά. Π έ τ ρ ο ν
Λ υ ρ ί τ η ν: Δυστυχώς δέν μπορούμε νά
δημοσιεύσωμε κανένα άπό τά δύο. Καί τά
δύο, 'Ιδίως τό «Ταλέντο» πιδ δέν ήταν πολ-
λύ βαρειά, πολύ «φιλολογικά», ακατάλληλα
γιά τό κοινόν ένός περιοδικού μεγάλης κυ-
κλοφορίας σάν τό δικό μας. Αύτά είνε μάλ-
λον «ψυχογραφικές έντυπώσεις», παρά διη-
γήματα. Θάπρεπε 'Ισως νά τό στείλετε σέ
κανένα περιοδικό αποκλειστικά φιλολογικό.

Μολαταύτα, βρίσκομε ότι τό «Ταλέντο» θέ-
πρεπε νά τό δουλέψετε λίγο προτού τό στεί-
λετε άλλου, γιάτί έχει—στίη άρχή πιδ πάν-
των—ώρισμένες φράσεις πολύ σκινονεϊς,
μέ άρεκέτο στόμφο πιδ καταντή λίγο σχολα-
στικός. Κυττάξετε λ. χ. μία φράση σας παρ-
μένη στίη τύχη:

«Τίς νύχτες πιδ γύριζε νά κοιμηθί, σάν
πληγωμένο θερμό, τσικισμένος άπ' την κού-
ραση, στίη άγρια άγωνία του, στίη άγρύ-
πνια του, μέ τό μοιραίο του αυτόματιμό,
έννοιωθε μέσά του, βαθειά, μέσά του, στίη
καρδιά του, στί είναι τού μέσα, σ' όλο τό
«μεγάλο» του είναι, μία φωνή ποιμνίαζε
σάν μεθύσι, σάν λυρικό παραλήρημα, φωνή
μελίσχια και ήσυχη, έρχόταν σ' έναν τόνο
γλυκό πάντα πνιγμένη και βυθισμένη σ' ένα
σκοτεινό μυστήριο...»

Λυπηθήκαμε γι' αυτά πιδ μάς γράφετε
και σας εύχόμαστε «επραστικά» μέ δλη μα-
στή καρδιά. Λ ί λ ι α ν Χ: Δέν είναι ά-
σχημο τό διήγημά σας, αλλά ούτε πάλι και
τόσο καλό γιά νά τού διαθώσωμε τόσο χώρο.
Τό θέμα του είναι κοινότοπο, αλλά τό γρά-
ψιμό του δείχνει κάποια πρωτοτυπία. Στεί-
λατέ μάς κάτι συντομώτερο. Α λ μ ί λ ι ο ν
Ζ α ν ν ί δ η ν: Συμπληρωτικό τό «Σέ είδα»
πιδ είναι σχετικά καλλίτερο άπό τό «Πάντα
θα θυμάμαι», όχι όμως και δημοσιεύσιμο. 'Ο
στίχος σας θέλει περισσότερο δούλεμα γιά
νά γινή αρμονικώτερος. Άποφεύγετε στί
μέλλον τίς επαναλήψεις των ίδιων λέξεων
κι' εκφράσεων, καθώς και ώρισμένων κοι-
νοτοπιών πιδ δείχνουν ένα ποιήμα φτωχό.
'Η «Νεροπομπή» άτυχη και παιδιαστική.
Κ. Γ. Σ.: 'Εγκρίνεται τό «Τί θέλουμε;»
και θα δημοσιευθί μέ τί σειρά του. Σ τ ά-
θ η ν Ψ ύ λ λ α ν: Θα δημοσιεύσωμε
τήν «Κλέφτρα» μέ τί σειρά της. Άπό τό
«Κάποιο βιολί» όραίο μόνο τό τελευταίο τε-
τραστίχο. Ά ν δ ρ. Θ ε ο δ ω ρ ί δ η ν: Γερ-
μάνο κοινοτοπίες τό «Τρίστιχο». Βρί-
τε κανένα θέμα πιδ πρωτότυπο. Τό γράψιμό
σας άρεκέτα στρωτό. Δ έ σ π ω ν: 'Εγκρί-
νονται τά «Φύλλα άπό ήμερολόγιο». Ε θ
ά γ γ ε λ ο ν Ν. Ψ η μ ό ρ ι φ ο ν: 'Εγ-
κρίνεται τό «Σέ πόθησα» και θα δημοσιευ-
θί μέ τί σειρά του. 'Η «Λύτρωση» κατώτε-
ρη. 'Ο στίχος της είναι άδόκιμος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΥΡΣΟΙ ΚΑΙ ΘΥΡΣΟΙ

'Εξεδόθη υπό τών άνωτέρω τί-
τλων ή νέα ποιητική συλλογή του
κ. Κ. 'Αθ. Κωνσταντινίδη (Σε-
νάνη) σέ έξαιρετικά καλαίσθητο
και περιποιημένο τόμο. Γιά τό
νέα ποιήματα του κ. Κωνσταντι-
νίδη θα γράψαμε σ' άλλο φύλλο.

«ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ»

'Υπό τόν τίτλο αυτό ό συνεγ-
γάτης μας και έκλεκτός λογοτέ-
χνης κ. Άγγελος Δόξας ένυκλο-
φόρησε ένα νέο τόμο έκλεκτών
διηγημάτων του.

Και τό βιβλίο αυτό του κ. Δό-
ξα έσημείωσε την ίδια, άν όχι και
μεγαλειότερη κυκλοφοριακή έπιτυ-
χία.

ΔΕΚΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

Σέ λίγες μέρες κυκλοφορεί τό
νέο βιβλίο του κ. Κλ. Παράσχου,
«Δέκα Έλληνες Λυρικοί» σέ κοι-
νή τόμο 250 σελίδων. Θα περιέ-
χη τό βιβλίο δέκα μελέτες γιά
δέκα άπό τούς γνωστότερους
Έλληνες λυρικούς ποιητές: Α-
Κάλβο, Ι. Καρυοφύσσας, Κ. Κα-
βάφη, Μ. Μαλακάση κ. ά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μας γιά ζητήματα ήγίει-
της και καλλωπισμού, βασίζονται έπιδ συμ-
βουλών τού διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Α ε υ κ α δ ί τ ι σ σ α ν. Ν' αφήσετε τό χρώ-
μα σας κατά μέρος νάλη στο φυσιολογικό,
γιατί κοντεύετε νά μείνετε φαλακρή. Εύχα-
ριστήθηκαν γιά την άποτελεσματικότητα των
συμβουλών μας. Τώρα νά έξακολουθήτε όλα
τ' άλλα πλην της λoσιόν, άντί της οποίας
νά χρησιμοποιήτε την κάτωθι:

Alcool Naptol	100 gr.
	10 "

Α. Ζ. 'Ενταύθα. Νά τά πλένετε μέ διάλυση
δορικού καθημερινώς. Νά τ' αλείφετε δέ κά-
θε βράδυ μέ πομάδα Τοποδαξέν 'Αντιπυ-
ξέν. Δύο φορές την εβδομάδα νά χρησιμο-
ποιήτε σκέτο κτυπημένο άσπραδι αυγού τό
όποϊον νά άφαιρήτε μετά δέκα λεπτά μέ
χλιαρό νερό. Πομάδα πιδ της πούδρας νά
μεταχειρίζεσθε την Χαρέμ Βάνισινγκ ή ό-
ποία θα σας κάνει καλό.

Α ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α ν. Κ ό π ρ ο ν. Θα
σας άπαντήση 'Ιδιαίτερώς ό κ. Λαδάς.

Μ. Β. Π ό ρ γ ο ν. Σας εύχαριστούμε πολ-
λή γιά τά κολακευτικά σας λόγια και γιά
τήν έμπιστοσύνη σας. Παίρνετε έσωτερικώς
τά κάτωθι χάπια, άρκεί νά εκτελεσθί ή συν-
ταγή πιστά.

Extrait mon N. Vomique	0,01
phosphate de chaux	0,10
arseniade de soude	0,01
Extrait Galega	0,20
pur un pillule D. No 75	

'Ενα τό μεσημέρι κι' ένα τό βράδυ πιδ
τού φαγητού. 'Επίσης έντρίδες καθημερινές
μέ κυκλικές κινήσεις μέ καλό άμυγδαλόλαδο.

ΧΑΛΙΑ ΑΥΣΤΡΙΑΚΑ

διαστάσεων εις μέτρα

2X1.50 Δρ. 920.—
3X2 » 1.800.—
3.50X2.50 » 2.650.—

Κουβέρτες Μάλλινες δρ. 320.—
Φανταζί περίφημες δρ. 490. Κα-
μηλό χονδρός 560, διπλές καμη-
λό 880. Σινδόνια άζούρο 108 ήμι-
λινα 138 Χόελ 183 όλόλινα 475.

Βουλής 5.—Ιον πάτωμα.—Γρα-
φείον Νο 2.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς έν Παρισίοις. 'Ε-
ξέτασις και δι' άκτινων ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ Ακαδημίας και 'Ιμπο-
κράτους 19 6

Ε. Α. Π. Πριν πλυήτε τό πρωί ν' αλεί-
φετε μ' ένα βαμβάκι τό πρόσωπο και τό
λαιμό μέ άδραστό γάλα. Μετά μία ώρα πλέ-
νεσθε και κατόπιν άφού σκουπισήτε, παίρ-
νετε ένα βαμβάκι τό δρέχετε στίη κάτωθι
λοσιόν και περνάτε καλά όλο τό πρόσωπο
και τόν λαιμό.

Fau de fleurs	90 gr.
Teiut. de benjoin	10 "

Πιδ της πούδρας νά μεταχειρίζεσθε την
Βάνισινγκ Χαρέμ. Τό δέ βράδυ την λιπαρά
Χαρέμ. Αύτεις οι πομάδες θα σας κάνουν
πολύ καλό.

Μ α ρ ί ν α ν. Μ υ τ ι λ ή ν η ν. Νά πλίνε-
σθε τό πρωί μέ κρύο νερό και μετά νά περ-
νάτε όλο τό πρόσωπο μ' ένα βαμβάκι δου-
τηγμένο στίη κάτωθι λoσιόν:

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 gr.
Fau de coloque	50 gr.

Γήν λoσιόν αυτή θα την μεταχειρίζεσθε
στίη άρχή άραιωμένη κατά τό ήμισυ μέ νε-
ρό, και μετά ένα μήνα αύτούσια. Νά μη σπά-
τε τά σπυράκια. Πιδ της πούδρας και γιά
ξεμακιγιάρισμα την εξής λoσιόν:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 "
Eau de roses	125 "

Κάθε πρωί νηστικά ένα φλυτζάνι καρυ-
δοφυλλόζουμο μέ λίγη ζάχαρη. Δύο φορές
την εβδομάδα νά βάψετε κτυπημένο άσπραδι
τό όποϊον νά ξεκαθαρίζετε μετά ένα τέταρ-
τό μέ χλιαρό νερό. Τά σπυράκια νά τ' αλεί-
φετε τό βράδυ μέ Τοποδαξέν 'Αντιπυξέν.
Ν ι ν έ τ α ν Π. Ν' ακολουθήσετε πιστώς
την κούρα πιδ γράφω άνωτέρω πιδς Μαρί-
ναν, Μυτιλήνην.

Π ό π η ν, Κ ο ζ ά ν η ν. Ν' αφήσετε τη
μύτη σας στί θέση της... 'Η αίσθητική έγ-
χείρησις στίη περίπτωση σας μόνον δυσ-
μορφία θα προσθέση. Βάψτε κρύες κοι-
πρέσες μ' άγνό ροδόνερο και ν' άποφεύγε-

τε τά οίονοινευματόχα άντικαθιστώντες μέ
ζεστικά: χαμόμηλο, φασκόμηλο κ.τ.λ.

Μ π ε π έ κ α ν. Ρ έ θ υ μ ν ο ν. Γράψτε
άπ' εύθείας στίη κ. Λαδά (Σόλωνος 40) και
θα σας άπαντήση λεπτομερώς σ' όλα. 'Εσω-
κλείσατέ του μόνον 4)χμον γραμματόσημο
γιά την άπάντησιν.

Ζ ε ί ν τ ο ύ κ. Κ ά ί ρ ο ν. Δυστυχώς δέν
μπορούμε νά σας εύχαριστήσωμε έφ' όσον
πρόκειται περί έξωτερικού.

Β ε ν ε τ ρ ι α ν. 'Α ρ ε ό π ο λ ι ν. Πρόκει-
ται περί πιτυρίδας; Ζίμπερ. Ν' αλείφετε
τίς κηλίδες μέ την εξής αλοιφή:

Soufre precipiné	4 gr.
Acide salicylique	1 "
Oxyde de zinc	5 "
Lanoline	25 "
Vaseline	25 "

Κάθε δύο μέρες καθολικά λουτρού καθαρο-
ότητος μέ έντρίδη διά πάσχοντα μέρη τού
σώματος. Άλλαγή έσωρουίζων ει δυνατόν
κάθε δύο μέρες και θρασιός τους. Γιά καλ-
λυντικά τού προσώπου ξαναγράψτε μου άρ-
γότερα.

Ρ ο ζ ί τ α ν Μ ο ρ έ ν ο. Μ' άφού μου γρά-
φετε: τώρα πιδ μήνη δ χειμώνας θ' άρχίσω
νά κοιμινίζω, τότε πός δέν σας ώφέλησαν τά
φάρμακα; Πάντως, τό καλλίτερο πούχετε νά
κάνετε είναι νά πάτε σ' έναν άτορινολόγο
μήπως υπάρχει και έσωτερική αίτία.

Ο. Ο. Χ α λ κ ί δ α. Κρύες δέν πρέπει νά
μεταχειρίζεσθε γιατί πληθαίνουν τά σπυρά-
κια. Μετά τό πρωινό πλύσιμο πιδ θα γίνεται μέ
μόλις χλιαρό νερό, νά περνάτε τό πρόσωπο
μέ την εξής λoσιόν.

Alcool camphré	80 gr.
Teint. de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	90 gr.

Πιδ της πούδρας ή εξής λoσιόν:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 "
Eau de roses	125 "

Τό πρωί νηστικά ένα φλυτζάνι καρυδο-

Τό κτένισμα διαρκεί περισσότερο

...Όταν μετά τό λούσιμο ξεπλύνετε προσεκτικά τά μαλλί-
σας μέ τό "Σεβεκλά", πιδ περιέχει κάθε φάκελλος τού Σαρ-
πουάν Τέτ-Νουάρ ● Μά τό "Σεβεκλά", επιτυγχάνετε άπολυτή
άποστείρωση και τά μαλλιά σας άποκτούν έλαστικότητα
και γυαλάδα έξαιρετική ● Γιά τά ξανθά μαλλιά μεταχειρί-
ζεσθε τό Σαμπονόρ και γιά τά σκού-
ρα τό Σαμποζάν.

Ζητείτε άπό τούς κομείς νά
λοσούν τά μαλλιά σας μέ τό
"ΟΝΑΛΚΑΛ", τού Τέτ-Νουάρ.
Ταχύτης ύγεια και άπορροή.

Υπάρχει και όγρό Σαμποζάν
συνδυασμένο μέ τό "Σεβεκλά",
γιά ξανθά και γιά σκούρα μαλλιά ● Υγιεινή και οικια-
νομική περιποίηση των μαλλιών ● Φιάλη Δρχ. 80 και 50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥΣ, ΒΙΘΗΣ 10, ΤΗΛ. 24,739

φυλλόζουμο με λίγη ζάχαρη. Δύο φορές την εβδομάδα σπράδι αυγού.

Μικροϋλάν Όλιβ. Πρόκειται περί σοβαρωτάτης νευρικής παθήσεως που προκαλεί την άρρατεια της κύστεως. Θέλει ύπνο και καίρι ή θεραπεία, αλλά πάντως επιτυγχάνεται. Η κατάσταση χωρίς θεραπεία, μπορεί πολύ να επιδεινωθή. Δοιπόν θα παίρνετε κατά τόν κ. Λαδά, τέσσερα κουτάλια του καφέ καθημερινώς από το κά-
τω φάρμακο.

Teniture de Valeriane 100 gr.
Laudanum de Sydedham 2

Κάθε κουτάλι θα το διαλύετε μέσα σ' ένα φλυτζάνι ζεστό χαμόμηλο. Θα κοιμάσθε σε πολύ σκληρό κρεβάτι, ει δυνατόν με σανίδες κι' όχι σε σωμαί. Ν' αποφεύγετε

τά πολλά νερά ιδίως το βράδυ καθώς και τόν ύπνον ένάσκελα. Νά κοιμάσθε πάντα στο πλευρό. Ίσως χρειασθούν και ηλεκτρομοί. Πάντως αν θέλετε περάστε και από τόν κ. Λαδά 11-1 ή 5-8 και θα σάς εξετάσει δωρεάν.

Μαρίναν. Νά πλύνεσθε με χλιαρό νερό. Ουδέποτε με σαπούνι. Δύο φορές την εβδομάδα νά χρησιμοποιήτε απαραίτητως ασπράδι του αυγού. Νά τ' αφαιρέτε μετά ένα τέταρτο με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Μετά το πρωινό πλύσιμο νά βάψετε όλην λιπαρά Χαρέμ, προ δέ της πούδρας νά χρησιμοποιήτε την Βάνισινγκ μορφή της Χαρέμ. Στην περίπτωση σας προσωρινώς είναι ή καλλιτέρα κρέμα. Αγνή και φθνή. Επίσης κάθε βράδυ νά κάνετε με την λιπαρά έλαφρά έπάλειψη του άνω και κάτω βλέφαρου για τις ρυτίδες. Πάντοτε έλαφρά κι'

επιφανειακά άρχίζοντας από τó άνω βλέφαρο. Μετά ένα μήνα ξαναγράψτε μου.

Μικρήν Άναγνώστριαν. Σας εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια και εύχαριστήθηκα πολύ για τήν επιτυχία τών συμβουλών μας. Τά φρύδια σας κάθε βράδυ νά τ' αλείφετε με τήν κάτωθι πομάδα και πάντα προς τήν διεύθυνση τών τριχών.

Glycerine	7 gr.
Alcool de roses	10 >
Eau de roses	10 >
Pilocarpine	2 >

Σε βαφές μαλλιών δέν άνακατενόμεθα γιατί στο τέλος πάντα σέ κακό καταλήγουν. Για τίς ρυτίδες του λαιμού νά μεταχειρισθήτε τήν λιπαρά μορφή της Χαρέμ.

ΛΟΡΑ



Οδοι μικρότεροι είναι οι πόροι του δέρματος, λόγον περιβόεροι νεανική είναι ή όψη

**NIVEA
CREME**

Αυτό τό αποτέλεσμα φέρει ή κρέμα NIVEA, τό νέον και άριστον προϊόν τής καλλυντικής έπιστήμης. Η κρέμα NIVEA προσάγει εις τόν ιστόν του δέρματος τας ουσίας διά τών οποίων τό δέρμα τρέφεται και άναζωογονείται.

Γηραιά, έφθαρμένα κύτταρα εξαφανίζονται αντικαθιστάμενα διά νέων. Ρυτίδες, πτυχαι και λεκέδες του δέρματος εξαλείφονται, τό δέρμα τεντώνει και γίνεται λείον και μαλακόν. Έμφανίζεται δροσερόν, τρυφερόν, άνθηρόν και καθαρόν, σάν ζωγραφιά. Τό δέρμα τότε αποκτά μίαν δαυμασίαν όψιν.

Πωλείται εις όλα τά φαρμακεία και μυροπωλεία. Τό μικρό κυτίον 8,50, τό μεσαίον 15, τό μεγάλο 30.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

Η άντισηπτική όδοντόκρεμα ή όποία συνιστάται από τούς όδοντιάτρους.



Δέν χρειάζεται νά επιβάλετε εις τά παιδιά σας νά καθαρίζουν τά δόντια τους με "ΚΟΛΥΝΟΣ", διότι αγαπούν τήν εύχάριστον γεύσιν της, που δροσίζει τό στόμα τους.

Οι όδοντιάτροι συνιστούν τήν "ΚΟΛΥΝΟΣ", ειδικώς για τά παιδιά, λόγω τών άντισηπτικών της ιδιοτήτων και διότι γνωρίζουν, ότι ή "ΚΟΛΥΝΟΣ", διατηρεί τά δόντια καθαρά και τά προστατεύει από τά επικίνδυνα

μικρόβια που προξενούν τήν καταστροφήν των.

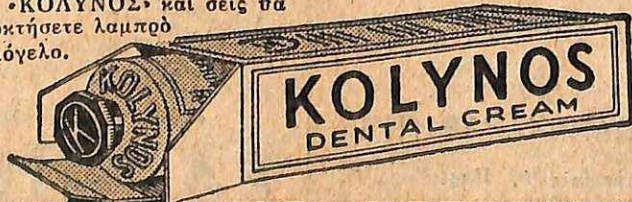
Συνηθίσατε τά παιδιά σας νά χρησιμοποιούν τήν "ΚΟΛΥΝΟΣ", πρωί και βράδυ.

Η "ΚΟΛΥΝΟΣ", είναι άκρως οικονομική, διότι χρησιμοποιείτε μόνον τό ήμισυ της ποσότητος από κάθε άλλην ΚΟΙΝΗΝ όδοντόκρεμαν.

Έν και ήμισυ έκατοστάμετρον έπί ξηράς ψήκτρας άρκει.

Έτιμήθη εις τήν Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συνάγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα άποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.



ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ

ΜΕΤΑΞΟΤΩΝ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΟΙΩ-
ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ- ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙ-
ΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ, ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΝΕΟΝ! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος



1. Η καλλιτέρα πούδρα δια τό βπαιθρον, διότι είναι αδιάβροχος.
2. Η καλλιτέρα πούδρα δια τό σπιτι, διότι δέν κάμνει ποτέ «πλάκες» έπί του προσώπου.
3. Η πούδρα όπου κρατά όλόκληρον τήν ήμέραν, διότι είναι άναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ»
4. Η πούδρα που σάς άπαλλάσσει από τήν γυαλάδα της μύτης και του προσώπου και διατηρεί εις τήν έπιδερμίδα δροσιά και νεότητα, χάρις στην «Μούς ντέ κρέμ» όπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε άπ' αυτήν τήν πούδρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το έντός ποτηρίου ύδατος. Αποσύρατέ το.... Η πούδρα είναι πάντοτε και τό δάκτυλό σας είναι στεγνό. Η πούδρα αυτή κρατά παρά τήν έφίδρωσιν και τόν χορόν, τόν βροχερόν καιρόν και τά θαλάσσια μπάνια. Δέν περιέχει κανένα άπ' αυτά τά έλάχιστα τριβουλίθια, που είναι δυνατόν νά εισέλθουν εις τούς πόρους της έπιδερμίδος, νά φουσκώσουν και νά προκαλέσουν τόν σχηματισμόν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων και όλων των μειονεκτημάτων της έπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ώραιες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωί τήν πούδρα Τοκαλόν άναμειγμένην με «Μούς ντέ κρέμ». Αφαιρεί τούς διεσταλμένους πόρους. Οι παρασκευασταί έγγυώνται άποτελέσματα, άλλως τά χρήματα έπίστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

"Αθων Μάγκεν. Όμολογώ ότι τό γράμμα σας με συνείληψε πολύ γιατί ήταν τόσο καλογραμμένο, έξωτερικεύατε τόσο καλά τόν ένδομυχόπόνο σας ώστε μονάχα ή καρδιά μου ήτο από γρανίτη μπορούσε νά μήν συγκινήξη και νά μή θελήσω νάρθώ άρωγός στη δυστυχία σου.

Βέβαια είναι κρίμα από αυτήν τήν ηλικίαν νά πάθετε αυτή τη συμφορά ώστε νά μήν μπορήτε νά κάμτε εύτυχή τόν βίον του συντρόφου σας. "Αν και στο γράμμα σας απέφυγατε νά μιλήσετε για τό παρελθόν σας πάντως έν κρίνη κανείς από μερικούς στεναγμούς που τό συνοδεύουν διαβάζει τό συμπέρασμα ότι ό προηγούμενος βίος υπήρξεν πολύ άμართώλός. Ένας τρόπος τώρα υπάρχει για νά απαλλαγής αυτής της καταστάσεως. Η αυτοκυριαρχία και ή άποβολή ώρισμένων κακών έξεσων, χωρίς αυτό ή θεραπεία δέν θα κατορθώση άπολύ-

τως τίποτα. Τέλος για νά μήν σάς πολυσκοτίσω. Έπειδή όρισμένα πράγματα είναι άδύνατο νά γραφούν από τη στήλη αυτή σας παρακαλώ εις πρώτην ευκαιρίαν νά με επισκεφθήτε στο γραφείο μου, χωρίς έννοείτε νά περκαίται νά επιδαρυνθήτε με τίποτε. Είμαι πάντοτε πρόθυμος νά σας διευκολύνω όσο μπορώ.

Κον Ράς Μάνιαν. Όλα όσα γράφετε θα έδικαιολογούντο εάν είχατε στη πλάτη σας μοναχά 20 χρόνια άλλα σεις, όπως τουλάχιστον αφήνετε νά έννοηθώ, διατρέχετε ήδη αιώως τό 40 και έντός αυτού δέν είναι ή πρώτη φορά που πέφετε στα δίχτυα του πτερωτού θεού. Όπως όμως δέν είσατε άμόρφωτος, έπρεπε νάχετε όπ' όψεα σας ότι τό σφάλlein άνθρώπινον, άλλα και τό δίκ έμασταιν ούκ άνδρός σοφού.

Τί θέλατε λοιπόν νά όποικήη για νέα σ' έναν σαραντάρον, σκεβρωμένο και άσχημον, μια ιδανική ύπαρξις όπως τήν άποκαλείτε. Τί προσόντα έχετε ώστε νά κάμτε τήν σκληρά και άκαρδη νά συγκινήθη;

Αρκεσθήτε λοιπόν στην γνωστή παροιμία, εφάτε μάτια ψάρια

οι Άριθμοί μιλουυν..



163

ΧΡΟΝΙΑ
Τήν 18 Ιουλίου 1774, τήν εποχή της κομψότητος, έπί ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΕ' ιδρύθηκε ή μεγάλη ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΕΙΑ
L. T. PIVER - PARIS

30

ΣΥΝΕΧΗ ΧΡΟΝΙΑ
Από τήν 13 Αύγουστου 1907
κυκλοφορεί

σ' όλον τόν κόσμο

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΤΑ

Έξέλε αγαπώτερον έγγύθιον για τίν έ-
καρτερίαν δούλου και τίν γιορόντα της;

ΜΗΝΥΤΕΡΑ

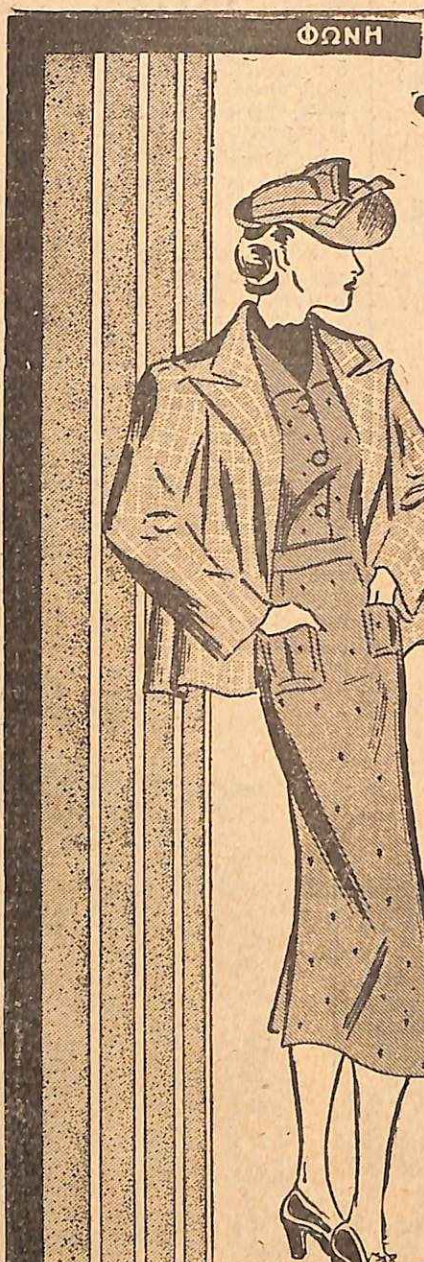
κλπ.· Έφ' όσον δέν έπώρεíte νά κάμετε καί διαφορετικά.

Τίμον Π. Φαίνεται ότι σάς άρέσει ή φιλολογία γιατί άλλοι-ώς δέν έξηγείται ή άλληλογραφία που άνοίξατε. Έρχεσθε τώρα ξανά νά ζητήσετε τη γνώμη μου για τά φυ-ρά-μα-τα σάς είπα καί στο προηγούμενο φύλλο ότι σέ ξένα οικόπεδα δέν άνακατώνομαι. Έχω αφήσει κατά μέρος τη φροντίδα είς τους έρευνήτας νά έρευνήσουν καί νά δούν τί είναι αυτά. Όστε σταματήστε αυτήν την άγαση φιλολογία καί ζητήστε ότι ή ήποτε άλλο θέλετε της άρμοδιότητός μου.

Μ. Κ. Μ. Νά άποφύγετε τόν άπότομο κλονισμό που μπορεί νά επέλθη από τό σταμάτημα. Άν σάς είναι εύκολο κάμετε μερικές ένεσεις Άγκιμενσίνης καί Σισ-κομενσίνης Σίμπα. Αυτές είναι καλλίστερες. Άν όχι τότε πάρτε τά ίδια φάρμακα άλλα είς δι-σκία. Θα παίρνετε από κείνο που έχει τά περισσότερα δύο καί από τό άλλο ένα. Θα τά χρησιμοποιή-τε 20 ήμέρες τόν μήνα επί ένα έ-ξάμηνο άν δέ κάμετε ένεσεις τό-τε νά κάμετε δύο κουτιά τόν μή-να κάθε μέρα από μία ένεση. Την μία μέρα τό ένα είδος καί την άλλη άπ' τό άλλο είδος. Όταν δέ τελειώσει ή θεραπεία τότε μου ξα-ναγράφετε.

Ν. Πύργον. Άφού όπως γράφετε ή κατάσταση σας έδελ-τιώθη σημαντικά με τίς ένεσεις εκείνες όπου άσφαλώς θα έγινε λάθος τυπογραφικό όσον άφορά τό όνομα τών ένεσεων γιατί οι μόνες ένεσεις που πραγματικά ω-φελούν καί τά εξαλείφουν όριστι-κά είναι τά άντισταφυλοκοκκικά έμβόλια του Ίατρού κ. Κόμη τά όνομάζω δέ ζυμοθέντα μόνον αυ-τά είναι ικανά νά σάς απαλλά-ξουν. Άν δέ τυχόν καί δέν ύ-πάρχουν εκεί μπορείτε νά τά προ-μηθευήτε στέλνοντας τό αντίτι-μον ήτοι 100 δραχ. στον Ίατρον κ. Α. Κόμη Άκαδημίας 76 καί αυτός θα σάς στείλη την σειρά δόσοληση.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός



ΦΩΝΗ

Υφάσματα

ΜΑΛΛΙΝΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

Μία πραγματικά
διαλεχτή συλλογή γυ-
ναικείων υφασμάτων
έχει τό καλάνθημα...

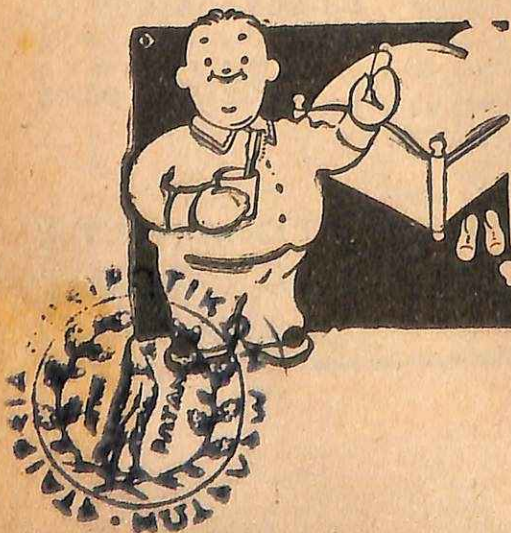
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ Α.Ε.
ΕΡΜΟΥ 24

Γηράσκω αεί διδασκόμενος

σοβαρά ύπηρεσία στην υγεία τους. Τό βραδυνό ριζικό καθάρισμα τών δοντιών, είναι ακόμη σπουδαιότερον από τό πρωινό. Άλλως πηγαίνουν τά υπόλοιπα τών τροφών είς τά κενά τών δοντιών, ζυμοούνται καί προκαλούν τό επικίνδυνό σάπισμα τών δοντιών. Γι' αυτό πρέπει πρώτη σας δουλειά τό πρωί καί τελευταία τό βράδυ: Χλωροδόντ. Χλωροδόντ, άφρίζουσα ή μη άφρίζουσα· καί αι δύο ποιότητες είναι έξ' ίσου καλαί.

Οδοντόπαστα-Χλωροδόντ

ΜΗΝΥΤΩΡ



“Ο,τι πειό έκλεκτό
“Ο,τι πειό τέλειο
“Ο,τι πειό μοντέρνο

ΣΕ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΔΙΑ

ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

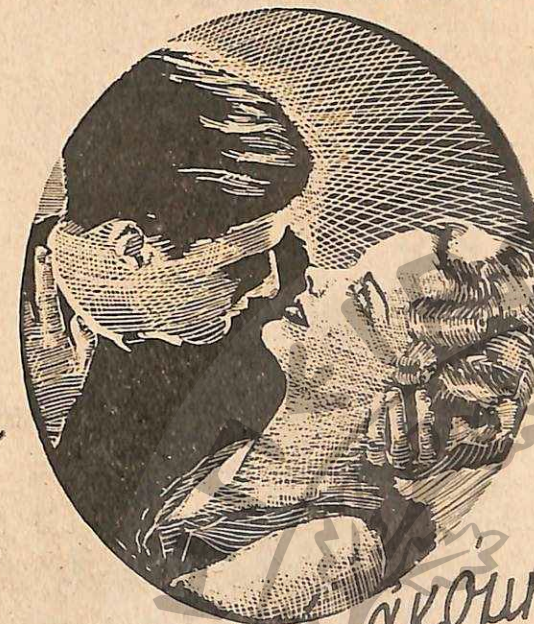
παρελαβαν καί έκθέτουν

τά γνωστά μεγάλα καταστήματα

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ

Έρμου 21 καί Εύαγγελιστρίας 7

«ΜΗΝΥΤΩΡ»



“Ενα φίλι ακόμη...

“Η επίδρασις που προκαλεί σ' έναν άνδρα τό δελού-δινο καί υγιές δέρμα είναι μεγάλη. “Η έπιτυχία σας είναι έξησφαλισμένη. “Όλοι οι άνδρες σάς θαυ-μάζουν καί άν ακόμη δέν είσθε μία καλλονή. “Η κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεί δέρμα απαλό, δελουδίνο χωρίς λεκέδες καί χονδρούς πόρους

Η ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ έχει είς τό ένεργητικόν της άπειρους έκφράσεις θαυμασμού καί συχα-ρητηρίων που πείδουν περί της θαυματουργού ιδιότητος της κρέ-μας ταύτης.



FORMA

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΟΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ

"Ενα συνδυασμό ΤΕΧΝΗΣ επιστημονικής εργασίας, καλού γούστου, άνεσεως και πολυτελείας προσφέρομεν εις την Ἀθηναϊκή Κοινωνία με τὸ καινούργιο μας Κομμωτήριο.

"Ενα συνδυασμό τερπνοῦ καὶ ὠφελίμου.

Δὲν πρόκειται νὰ ὑποσχεθοῦμε πράγματα ἀδύνατα καὶ ἀνεκτέλεστα. Ἀπλῶς καὶ μόνον θέλομε νὰ νομίζωμε ὅτι ἐπετύχαμε νὰ προσφέρωμε τὴν πραγματικὴν ἀνεσι τὴν χαρὰ τῆς πραγματικῆς τεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἐργασίας.



"Ἀς μᾶς ἐπισκεφθῇ ἡ Ἀθηναϊκή Κοινωνία καὶ ιδίως ὅσοι ἔχουν ταξιδεύσει εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ ἄς μᾶς δηλώσουν καθαρὰ ἐὰν συνήντησαν πουθενὰ τὴν ἀνεσι καὶ τὴν τέχνη τοῦ Κομμωτηρίου μας. Ἀς μᾶς ἐπισκεφθοῦν με πεποίησιν καὶ ἐμπιστοσύνην.

Χωρὶς νὰ αὐτοκολακεύομεθα, νομίζομεν ὅτι ἐκείνο ποὺ ἔλειπε ἀπὸ μῆς συγχρονισμένη πρωτεύουσα, ὅπως ἡ Ἀθήνα, τὸ προσφέρει ἤδη ὁ ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ.